

SEMJÉN ZSOLT

Két pogány közt

SEMJÉN ZSOLT
Két pogány közt

BARANKOVICS ALAPÍTVÁNY
Budapest, 2013

A borítót Somogyi Győző rajza díszíti

Fényképezte: Váli Miklós

© Semjén Zsolt, 2013

ISBN 978 963 89921 1 6

„Két pogány közt
egy hazáért
omlik ki vére”

Tyukodi pajtás –
kuruc ének

ELŐSZÓ

Kevés olyan hivatást találhatunk, amelynek kapcsán annyira élesen rajzolódik ki az idő mondhatni különös természete, mint a politikusé. Hiszen a politika, a cselekvés lehetősége és kényszere, úgy tűnik, nagyon is a jelenhez abroncszott, ritmusát a szaporá percek, a gyorsléptű napok és a kurta évek adják. Szabott idő, utána megmértetés – ez a versengő értékrendek adta alternatívák, a demokrácia fundamentuma. S aki egy közösség, egy ország ügyeinek intézésére adja a fejét ebben, az belép a jelen feszített tempójú, sűrű univerzumába, ahol értékeket kell érvényre juttatni, érdekeket kell képviselni meg összehangolni, egyszóval dönteni kapkodás és késlekedés nélkül, állandóan, tudván, ezek a közösség egészének életét befolyásolják. Arról, hogy mit jelent, illetve mit okoz egy-egy megkésett döntés, a mögöttünk hagyott majd' negyed évszázad tükrében sokat lehetne beszélni, ahogy a kapkodás nyomán kényszerűen megtett vargabetűkből is több jutott az elégnél. Ám miután egy nemzet nem csupa azonos korú és helyzetű egyénből áll, ez a jelen egyúttal jövő is, nemcsak azért, mert a döntések értelme és következményei ott mutatkoznak meg, hanem mert a közösség létezésé kereteinek alakításával döntően meghatározza azt.

Az egyén esetében az idő magát az életet jelenti, a kronoszból – Papp Miklós szavaival –, a kozmosz fizi-

kai, az anyag mozgásának, az anyag változásának kelletlenül telő idejének kairosszá, személyessé alakítását. Ha azt mondjuk, valamire időt szánunk, az azt jelenti, hogy egyszeri, megismételhetetlen életünk egy darabját adjuk oda. Éppen ezért az ember ideje nagyon drága jószág. A közösség az idejét – a sok egyéni idő darabjainak összességét – adja a politika kezébe. Ahogyan az egyénnek meg kell ragadnia a saját idejét – ezt jelenti a személyessé tétel –, úgy a politikának is sáfárkodnia kell a közösségével. A jelen gyors pörgésébe zártan is tudnia kell, mi az, ami hiányzik, mi az, aminek megteremtése a jövő szempontjából nélkülözhetetlen. Thomas Hylland Eriksen *A pillanat zsarnoksága* című könyvében azt írja, a jelenkori információs társadalom új hiányokat teremt, olyanokat, mint a lassú idő, a biztonság, a kiszámíthatóság, a tartozás valahová, az egyértelmű azonosítás, az áttekintés, megértés és összefüggés lehetősége, a tiszta környezet, a kumulatív, egyenes vonalú, szerves növekedés és az igazi élmények, amelyek nem ironikusak és nem is a média által rendezettek.

Könnyen belátható, ezeket a politika a megkapott közös időben teremtheti meg, ám ezzel nyilván nem fedí le az összes egyénit, szükségszerűen érdekeket sért, érdekeket kell sértenie. Egyéni és közösségi eme egymást nem fedésében rejlik a politika mély drámája. „A »mi« és az »én« (a társadalom, mint egységes, élő egész, illetve a személy) két önálló s egymással szembenálló instanciaként lépnek föl a társadalmi létben, és mindegyik abszolút alapelveként ragadja meg magát, s az ennek megfelelő abszolút jelentőségre tart igényt” – írja Szemjon L. Frank *A társadalom szellemi alapjai* című munkájában. Vajon melyik igény a jogos? Kinek van igaza? Egyénnek? Közösségnek? Egy ápolónő, aki lelkiismeretes mun-

kával alig keres többet a minimálbérnél, miért lenne türelmes, miért mondana le bármiről is a közösség javára, hiszen neki csak ez az egy élete van, és a közösség, amelyik elvár vagy megkövetel, nem is biztos, hogy megérdemli. És a közösség, aki türelmet, megértést kér az ápolónőtől vajon ok nélkül, jogtalanul teszi? Miért türelmes az „én”, miért mond le csendben bizonyos dolgokról, miért adakozik a kevéskéjéből egy-egy természeti katasztrófa után? És „mi” miért érezzük igazságtalannak egy-egy embertársunk helyzetét? Miért kívánunk neki többet és jobbat? Miért mond le egyaránt az egyén és a közösség is saját győzelméről? Egyén és társadalom két kölcsönösen összefüggő és egymást kölcsönösen meghatározó dolog. Ha az egyik sérül, sérül a másik is. Nem tehetnek mást az együttműködés érdekében, minthogy egy „magasabb rendű” szolgálatába álljanak, lehetőséget adva az egyén és a közösség felemelésére. És ebben a szolgálatban oldódik fel végül a politika drámája is, illetve az ebben való megfelelés az egyedüli záloga a sikerének.

Sokszor mondjuk, hogy eljött valaminek az ideje, megérett az idő valamire. 2010-ben a most kormányzó pártszövetség jelszava a kampányban az volt, hogy „ltt az idő!”. Ha belegondolunk, nem jelentett ez mást, mint a közös idő megragadásának igényét, s a választással a társadalom oda is adta ezt a Fidesz–KDNP-nek, és mondható, egy új történet írása kezdődött Magyarországon. A történetek azok, amikben egyénként és közösségként egyaránt fogalmat alkothatunk az időről, hiszen gondoljunk bele, ha régmúlt korokról vagy a remélt jövőről beszélünk, valójában történeteket mesélünk, történeteket szövünk. Hogy milyen „zavaros húsz év” van

mögöttünk, azt talán mindennél beszédesebben mutatja meg, hogy elveszíteni látszunk a történeteinket, mintha megszűnt volna bennünk az igény és a képesség is saját magunk elbeszélésére. Helyette beérjük régiek mára vetítésével vagy az erre szakosodott ipar, a „média által rendezettekkel”, amelyeknek nem vagyunk szereplői, nem vagyunk részesei, csak szemlélői. Ha továbbgondoljuk, ez azt is jelenti, hogy nem vagyunk urai egyénként és közösségként a saját időnknek, ami pedig nyilvánvalóan a tétlenséggel, az elszenvetéssel, a hanyatlással egyenlő. Ebben hozott változást a 2010-es választás.

Azt írja Henry James *A szépirodalom művészetében*: „*Mi más a karakter, mint a történet meghatározója? És mi más a történet, mint a karakter megvilágítása?*” Történet és szereplő ennek megfelelően kölcsönösen feltételezik és meghatározzák egymást. Ennek a könyvnek a szerzője Semjén Zsolt, Magyarország miniszterelnök-helyettese, a Kereszténydemokrata Néppárt elnöke, nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszter. Beszédék, alkalom szülte szövegek gyűjteménye, az adott idő, a jelen rekvizitumai, amelyekből összeáll a mögöttünk hagyott bő három év egyféle története, amelyet a szerző és egyben szereplő meghatározott. S ha igaza van Henry Jamesnek, nos, akkor a történet megvilágítja a politikust és azt a politikát, amit képvisel.

Lássuk hát!

A kormányzó pártokat, közülük is inkább a kisebbiket gyakorta éri az a vád, hogy elsősorban szimbolikus politizálást folytat. Ez afféle stigmatként működik a ritka felszínességről folyamatosan tanúságot tevő magyar nyilvánosságban, amivel szemben a „szakmai”, mondhatnánk az ügyintéző politizálás

áll. Úgy tételeződik, mintha a valóságtól elszakadt valami lenne, idejétmúlt szabályok szerint igyekeznék berendezni a világot, és olyan formákba szuszakolni a társadalom tagjainak életét, amelyekben túllépett az idő, és amelyektől azok berzenkednek. Talán hasznos lenne kilépni a ránk kövesedett, leginkább a politikai harc motiválta értelmezési keretek közül. A szimbólumok azok, amelyek összeköthetik egy közösség tagjait, éppen ezért a szimbolikus politizálást érhetjük akként is, hogy annak hangsúlyozása, előtérbe állítása, ami minket, magyarokat összeköt. Ha így tekintünk rá, akkor valóban igaz, hogy a KDNP-t és annak elnökét sokszor kaphatjuk ezen.

A legjobb példája ennek a Semjén Zsolt által irányított nemzetpolitika. Az Országgyűlés 2010. május 26-án, még a kormány hivatalba lépése előtt 97,7 százalékos többséggel fogadta el a határon túli magyarok kettős állampolgárságáról szóló törvényt, amivel megkezdődött a nemzet szellemi és közjogi újraegyesítése. Fentebb a megkésett döntéseket említettem, s ezek között a magyar rendszerváltoztatás óta eltelt húszegynéhány évben bizonyosan ez szerepel az első helyen. Nyomában 2004. december 5. szégyene járt, kiábrándultság és keserűség. *„Tisztelt Ház! A kettős állampolgárságról szóló törvény meghozatalának evidenciának kellene lennie, mert a Magyar Országgyűlésnek nem arról kell számot adnia a történelem színe előtt, hogy miért tárgyaljuk ezt a törvényt, hanem arról kell számot adnunk, hogy miért nem tárgyaltuk réges-régen, közfelkiáltással elfogadva”* – mondta a miniszterelnök-helyettes 2010. május 20-án elhangzott expozéjában.

Egy nemzet annyi, amennyi tagjainak összessége, az ő erejük, kreativitásuk és képzeletük jelenti azt az erőforrást, amivel boldogulását biztosítani tudja.

Nyilván önmagát csonkítja az a közösség, amelyik lemond akár egyetlen tagjáról is. Hogy ennek felismerése nekünk húsz évünkbe került, az túl azon, hogy a tágabb környezetünket tekintve is párját ritkító önsorsrontás, nagyon sokat elmond arról a mentális állapotról, amelybe a magyar társadalom csúszott a rendszerváltoztatás utáni években.

Ha számba vesszük a nemzetpolitika eltelt három és fél évét, azt láthatjuk, hogy félmillió új magyar állampolgárral gazdagodtunk. A Kárpát-medencei magyarság képviselőjét ellátó MÁÉRT mellett létrejött és rendszeresen ülésezik a nyugati emigráció konzultatív testülete, a Diaszpóra Tanács, kutatóintézetet kapott a terület, elindult a Nemzeti Regiszter, amely információkkal látja el az anyaországról a világban élő összes magyart. Mondható, hogy a magyar állam számít a határon túli magyarokra és ők is számíthatnak a magyar államra.

„Miért kell ez a törvény?” – tette fel a kérdést Semjén Zsolt az imént említett exorzéjában, s a válasza az volt: *„Egészen egyszerűen azért, mert ez következik a nemzeti szolidaritásból.”* Sokan hallhaták, és ebben a könyvben is olvashatják a véleményét, miszerint minden nemzet egyszeri és megismételhetetlen valóság, olyat ad az egyetemes emberiségnek, amit csak és egyedül ő adhat, éppen ezért a vele szembeni kötelessége nemzeti sajátosságainak minél jobb kimunkálása. Ha ehhez hozzávesszük a napokban lezajlott székelyek nagy meneteletését az autonómiaért és felidézük Semjén Zsolt e témában tett megnyilatkozásait, elmondhatjuk, hogy az általa irányított nemzetpolitika kereszténydemokrata ihletettségű, benne foglaltatnak a kereszténydemokráciát meghatározó értékek.

Ez átvezet a kormányzati politikusról a pártelnökre. Semjén Zsolt a Magyar Országgyűlés egyetlen történelmi pártjának vezetője. A Kereszténydemokrata Néppárt annak a szellemi és politikai hagyománynak a folytatója, amelyik alapvetően határozta meg a mai Európát. A kereszténydemokrácia története mondható sikertörténetnek, amennyiben egyedülként nem jutott el a kiüresedésig és nem kényszerült alapvető téziseinek generáljavítására sem. Sikertörténet lehetett volna Magyarországon is, ha az ország tovább tud menni a világháború után az önnönmaga által kijelölt úton, arról nem téríti le a szovjet megszálló csapatok ernyője alatt kiépülő kommunista diktatúra.

A KDNP vállaltan világnézeti párt. Az volt alakulásakor és az ma is. Itt fontos megint egy distinkciót tenni, már csak a magyar közbeszéd erre fixálódott nagyhangú miatt is: a világnézeti párt meghatározás nem azt jelenti, hogy a saját világnézetét akarja ráerőltetni mindenkire, hanem azt, hogy koherensen képvisel egy értékrendet, nevezetesen az egyház társadalmi tanítását. A KDNP elődje, a Demokrata Néppárt vezetője Barankovics István így ír erről: *„Nagy tudatlanság és még nagyobb naivitás azt hinni vagy elhitetni akarni, hogy a keresztény politika haladásellenes és reakciós, s hogy a kereszténység közéleti szerepe és következményei egy olyan egyenlettel fejezhető ki, amelyben a másik tag a marxizmusnak vagy a liberalizmusnak pusztá tagadása. A kereszténység sem mint hit, sem mint világnézet, sem mint új együttélési rendet megtervező társadalomtudomány és kivitelező program nem csupán azt mondja meg, hogy mit nem akar, hanem lényegesen arra felel, hogy mit akar. A kereszténység az európai és világkultúra kiirthatatlan éltető lelke, amelynek*

egyik csodálatos tulajdonsága éppen az, hogy eszményei előtt – talán más oltárokon, más fogalmazásban és más szertartások kíséretében – azok is hódolnak, akik már a hitet nem hiszik.”

Ha utánagondolunk, a világnézet olyan szellemi látás, amit elvek és tapasztalatok adnak, és amihez az ember igazítja az életét, meggyőződés. Az erkölcs is a világnézet következménye, ahogyan minden, ami átfogja az életünket, a világnézetünktől függ, az irányítja lépéseinket a pénzünk felhasználásától egészen a szabadidőnk eltöltéséig. Emberi mivoltunk leglényege. Talán a tévedés nagyobb kockázata nélkül kijelenthető, világnézet nélkül nehéz elképzelni politikát, hosszú ideig létező, eredményes politikai egységet pedig biztosan nem. Akcionista formációk persze születhetnek, ideig-óráig működhetnek is, de szinte biztosan elhullanak az időben. Hogy ez mennyire így van, mi sem bizonyítja jobban, mint a mögöttünk hagyott húszegynéhány év. Míg a bal- és a jobboldalon is megszűntek pártok, addig létrejött a Fidesz és a KDNP szövetsége, amelyben a Kereszténydemokrata Néppárt adja azt a világnézeti talapzatot, amelyen a kormányzati döntések megszületnek.

Posztmodern korban élünk, vannak, akik állítják, hogy a posztmodern utániban. Ha szétnézünk, azt láthatjuk, e kor egyik jellemző vonása az elköteleződéstől való irtózás. Mintha nem lenne semmi igaz, nem lenne semmi hihető, nem lenne semmi biztos, nem lehetne semmiről kijelenteni semmit érvényesen. Éppen ezért korunk tétovának tűnik, olyan, mint az az ember, aki fél lábon ugrál, nem tudván, hová is lépjen. Ha Semjén Zsolt pályáját nézzük, róla elmondható, régen elkötelezte magát a keresztény po-

litika mellett. Ez irányítja őt a nemzetegyesítés munkájában, ez irányította akkor is, amikor egyházügyi államtitkárként elérte, hogy Szent Istvánt a bizánci ortodox egyház is felvette szentjei sorába. Lehet őt szeretni vagy nem szeretni, egy biztosan nem állítható róla, hogy ne lenne meggyőződve arról, merre is akar menni, s hogy az idő két különböző pontján általa mondottakban lényeges eltérések lennének. Ehhez nyilván támaszt és erőt ad az abbéli hit, hogy a teremtett világban rend van, olyan rend, amelyet nem ír felül semmiféle kordivat, nem csorbít butaság és hangoskodás, nem ér fel hozzá a gúny és a kisserűség.

Ez a könyv közös történetünk egy darabja. Bő három év van benne mindannyiunk életéből, s habár a kor sugallata, hogy alig van valami, aminek súlya lenne, jó, ha tudjuk, van neki. Amiképp annak is, ki nek adjuk oda a következő négyet.

I. Nemzetpolitika

NEMZETPOLITIKA

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kedves Barátaim!

Minden nemzet egyszeri és megismételhetetlen olyan sajátos értékgazdagság, amit csak és kizárólag az adott nemzet adhat az egyetemes emberiségnek. A francia a franciaságát, a német a németiségét, a lengyel a lengyeliségét és a magyar a magyarságát. Ezért minden nemzetnek – éppen az egyetemes emberiséggel szembeni – elsődleges kötelessége, hogy a saját kultúráját, örökségét, gazdagságát kimunkálja, fölmutassa, és az egész emberiség számára elérhetővé tegye. Ahogyan Szabó Dezső fogalmazott: a nemzet az emberiség termőformája.

Ebben a tekintetben két tévedéssel kell szembenéznünk. Az egyiket internacionalista vagy kozmopolita tévedésnek lehet nevezni, ez az a felfogás, amely tagadja, hogy a nemzet érték. Úgy tekint rá, mint a múltból itt maradt relikviára, vagy valamiféle provincializmusra, amivel szemben a modern „européer Embernek” már nincs nemzeti kötöttsége. Nem tudom az emberiség nagyobb megszegényesülését elképzelni, mint ha a francia nem lenne francia, a német német, a lengyel lengyel és a magyar magyar. Ez a kozmopolita felfogás nem az ember kiteljesítése, hanem mintegy antropológiai megcsonkítása. Az internacionalizmus pedig – az osztályideológia téveszméjében – kifejezetten ellenségesen viszonyul a nemzethez. (Nagyon pontos a magyar nyelv: inter-nacionalizmus, nemzet-közi vagyis nem a nemzetek közös-

sége, hanem a nemzetek közötti lét, ami egyfajta vákuum-lét, hiány-lét.)

A másik tévedést nevezzük sovinizmusnak, ami egy nemzet életjoga alapján tagadja más nemzetek létezéshez való jogát. A keresztény felfogás nemzetben gondolkodik, minden nemzetet értéknek tekint, és azt tanítja, hogy minden nemzetnek joga van a létezéshez, sőt minden nemzetnek éppen az egyetemes emberiség iránti elsődleges kötelessége, hogy a saját értékgazdagságát kibontakoztassa, és az egyetemes emberiség számára elérhetővé tegye.

Keresztény szempontból – ezek között a falak között megkockáztathatom azt a megállapítást, hogy – ahogy van *állapotbeli kötelessége* az embernek a saját családjával szemben, a rokonaival szemben, szélesebb értelemben ugyanilyen állapotbeli kötelességünk van saját nemzetünkkel szemben is. Mégpedig azért, mert Isten az égi haza mellett földi hazát is adott nekünk. Ezért valamiképpen az égi hazához is hűtlen az, aki a földi hazájának sorskérdései előtt dezertál.

Miután ezt így átgondoltuk mintegy filozófiai szempontból, akkor föl kell tennünk azt a kérdést, hogy voltaképpen mi az értelme az államnak? Mi végre van az állam? Mi végre van a magyar állam? Nyilvánvaló, hogy nem pusztán azért, hogy a lakó-címkarttyákat kiállítsa, és az utakat megkátyúzza. Persze ez is feladata, de azért ennél lényegibb célja is van az államnak, mivel az állam végeredményben nemcsak közigazgatási szolgáltató, hanem a nemzet közjogi és – legszélesebb értelemben vett – politikai önkifejezése. Ezért *a magyar állam értelme és célja az, hogy a magyar emberek életminősége javuljon és a magyar nemzet fönmaradjon.*

Ahhoz, hogy a magyar nemzet fönmaradhasson, tudatosítani kell magunkban, hogy a magyar nemzet – történelmi okokból kifolyólag – egy sajátos nemzet: a magyar nemzet leginkább egy háromlábú székhez hasonlítható, aminek az egyik lába az anyaországi magyarság, másik lába a Kárpát-medencei magyarság, és a harmadik lába a diaszpóra magyarsága. Akármelyik láb kiesik vagy eltörik, akkor maga a szék fog felborulni. Tehát a magyarság csak akkor tartható meg, ha az egyetemes magyarság megtartható, és csak akkor tartható meg az egyetemes magyarság, ha mind a magyarországi, mind a Kárpát-medencei, mind pedig a diaszpóra – a nagyvilágba szét-szóródott magyarság – megmarad.

A nemzetpolitika – tágabb értelemben – szinte mindent felölel, és természetesen a szakpolitikák a nemzetpolitikára irányulnak, hiszen minden szakpolitikának a saját területén az a célja, hogy a magyar nemzet fennmaradjon. De ha szűkebb értelemben vesszük a nemzetpolitikát, akkor ennek két alapvető eleme van: az egyik, hogy akkor tudunk erős nemzetpolitikát folytatni, ha van egy erős Magyarország. Ennek a kifejtése most nyilvánvalóan meghaladná a ma esti időnket. Ezért most egy másik, a szó szorosabb értelmében vett nemzetpolitikáról fogok beszélni.

A fundamentum természetesen az új Alaptörvény: *„Magyarország az egységes magyar nemzet összetartozását szem előtt tartva felelősséget visel a határain kívül élő magyarok sorsáért, elősegíti közösségeik fennmaradását és fejlődését, támogatja magyarságuk megőrzésére irányuló törekvéseiket, egyéni és közösségi jogaik érvényesítését, közösségi ön-*

kormányzataik létrehozását, a szülőföldükön való boldogulásukat, valamint előmozdítja együttműködésüket egymással és Magyarországgal.”

Ugyanígy régi adósságot törlesztettünk a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtételről szóló törvényre, amit Kövér Lászlóval nyújtottunk be, és ami szembenéz Trianon katasztrófájával: *„Mi, a Magyar Köztársaság Országgyűlésének tagjai, azok, akik hiszünk abban, hogy Isten a történelem ura, s azok, akik a történelem menetét más forrásból igyekszünk megérteni, hazánkért és a magyar nemzet egészéért, az Alkotmányban rögzített felelősségünk jegyében, a magyarság egyik legnagyobb történelmi tragédiájára, a történelmi Magyarországot szétdaraboló, s a magyar nemzetet több állam fennhatósága alá szorító, 1920. június 4-én aláírt békediktátumra emlékezve (...) a következő törvényt alkotjuk: (...) A Magyar Köztársaság Országgyűlése kinyilvánítja, hogy a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek, melyek államhatárok feletti összetartozása valóság, s egyúttal a magyarok személyes és közösségi önazonosságának meghatározó eleme. Ebből kiindulva az Országgyűlés megerősíti Magyarország elkötelezettségét a magyar nemzet tagjainak és közösségeinek egymással való kapcsolatuk fenntartására és ápolására, és az Európában elfogadott gyakorlatot alapul vevő közösségi autonómia különböző formáira irányuló természetes igényének támogatására. (...) Az Országgyűlés június 4-ét, az 1920. évi trianoni békediktátum napját a Nemzeti Összetartozás Napjává nyilvánítja.”*

Ezt tekinthetjük tehát nemzetpolitikánk alapvetésének, és erre épül az elmúlt években megvalósított konkrét nemzetpolitika.

Ennek a legfontosabb pontja az állampolgárság kiterjesztése minden magyarra. Miért? Először is azért, mert szembe kell néznünk azzal, hogy az elszakított területek és az emigráció tekintetében fölgyorsult az asszimiláció. Az asszimiláció fenyegetésével szemben a hagyományos támogatási formák szükségesek, de nem elégségesek. Ehhez egy nagyon erős impulzus kell. Olyan erős impulzus, amely képes megállítani, sőt megfordítani az asszimilációt. Ez a nagyon erős impulzus pedig az állampolgárság megadása minden magyarnak, bárhol él a világon. Ez a nemzet közjogi egyesítése, hogy *nemzettársaink honfitársaink lehessenek!*

Még meg sem alakult az új kormány, a kétharmados többség birtokában a Parlament azonnal elfogadta Orván Viktorral írt törvényjavaslatunkat az állampolgárság kiterjesztéséről. Két okból is azonnal meg kellett ezt tennünk: Az egyik az, hogy ezzel nyilvánítottuk, hogy folytatjuk Szent István országépítő nagy művét. Voltaképpen a Szent István-i állam a magyar nemzet közjogi egyesítését jelentette, és ez a magyar alkotmányosság, mint egy acélabroncs akkor is egyben tartotta a magyar nemzetet, amikor a történelem viharai egyébként szétszakították volna. Gondoljunk a nemzet Szent Koronához való kötődésére. Ez a Szent István-i mű folytatása, és a lehetséges válasz Trianonra. Azt is meg kell mondanom, hogy erkölcsi kötelességünk is volt, hogy – annyira, amennyire ez egyáltalán lehetséges –, az első adandó alkalommal megpróbáljuk lemosni ama 2004. december 5-ei gyurcsányi nemzetárulás szégyenét. Számtalan érvet lehet felhozni az állampolgárság megadása mellett, de most csak egyet mondok: a külhoni magyar és külhoni magyar közötti diszkrimináció megszüntetését. Gondoljunk például az

ausztriai magyarságra. Hogy van az, hogy azok a magyarok, akik mondjuk a Kádár-rendszer idején emigráltak Bécsbe, minden további nélkül visszakaphatták a magyar állampolgárságot igazoló útlevelet, de azok az őshonos lajtabánsági, burgenlandi magyarok, akik a falujukat sem hagyták el, azok meg nem lehetnek magyar állampolgárok?

Nézzék, én soha nem szoktam személyes, családi dolgokat mondani, mert tényleg el kell választani a személyes, családi szférát, és a politikai szférát. De ebben az esetben hadd tegyek egy kivételt. Az én egyetlen testvérbátyám valamikor a hetvenes években disszidált Svédországba, ott politikai menedékjogot, majd annak rendje s módja szerint svéd állampolgárságot kapott. A rendszerváltoztatás után besétált a stockholmi magyar nagykövetségre, azzal, hogy ő Semjén György, és kéri a magyar útlevelét. Azt mondták neki, hogy Semjén úr, Isten hozta, postafordultával küldjük a magyar útlevelét. Na most, hogy van az, hogy a bátyám, aki valamikor Nyugatra disszidált, minden további nélkül megkaphatta a magyar útlevelet, miközben édesanyám erdélyi rokonsága, akik életükben a falujukat sem hagyták el, azok nem kaphatják meg a magyar állampolgárságot és útlevelet? Ezért ennek az igazságtalanságnak, ennek a diszkriminációnak a megszüntetése úgy lehetséges, hogy minden magyar, bárhol él a világban, megkaphassa a magyar állampolgárságot.

Mindenki megkaphatja a magyar állampolgárságot, akinek valamelyik őse a Magyar Királyság polgára volt, és aki – valamilyen szinten – beszél magyarul és közjogilag is a magyar nemzethez akar tartozni. Itt szeretném deklarálni, hogy az, hogy valamilyen szinten beszél magyarul, az nem azt jelenti, hogy a nyelvtudományok doktora legyen, hanem

nyilván a saját környezetében elvárható módon beszél magyarul. Más az elvárható magyar tudás például Csíkszeredán, színmagyar környezetben, mint mondjuk valahol Ausztráliában, ezer kilométerre a legközelebbi nagykövetségünktől vagy magyar szervezettől. A törvényünk támadhatatlan jogi szempontból is, mert nincs benne etnikai diszkrimináció, tehát ha pl. van egy brassói szász, aki magyar állampolgár akar lenni, sorsközösséget vállal a magyar nemzettel, és beszél a magyar nyelvünket, akkor természetesen ő sincs kizárva abból, hogy mint a Magyar Királyság polgárának leszármazottja, és mint a magyar kultúra és történelmi sorsközösség részese, megkaphassa a magyar állampolgárságot.

Örömmel jelentem, hogy Erdélyben, a Vajdaságban, és Tallintól Tokióig zajlik a honosítás, szó szerint a világ minden részén. Három hónapon belül a teljes államigazgatási adminisztrációt le tudjuk bonyolítani. 320000 kérelemnél tartunk, és 270000-en már le is tették az állampolgársági esküt, ami a kérelmek felénél egyúttal névváltoztatást is jelent, mert nem akartam azt, hogy az legyen beleírva a magyar okmányába, hogy Tiberiu Sabaŭ, született Cluj, hanem az legyen, hogy Szabó Tibor, született Kolozsvárt. Három helyen lehet az állampolgárságot intézni: a nagykövetségeken, konzulátusokon, bármelyik magyar önkormányzatnál, vagy a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalban. Meg kell mondom, hogy nem nagyon szoktam meghatódni – a politikában azért megkeményedik az ember –, de amikor az állampolgársági eskütétel van, akkor az maga a katarzis. Amikor megélhettem azt, hogy Kolozsváron Tőkés László leteszi az állampolgársági esküt előttem, vagy a Székelyföldön Kovászna, Hargita és Ma-

ros megye elnökei, Csíkszereda polgármestere és képviselőtestülete teszi le az állampolgársági esküt, vagy amikor pl. Isztambulban egy olyan néni, aki 60 éve él idegenben, és aki napok óta nem aludt, annyira izgult, hogy hogyan fogja énekelni a Himnuszt és hogy mondja az állampolgársági eskü szavait – akkor az ember megrendül.

Zárójelben szeretnék utalni arra is – miután radikális oldalról támadások értek minket e tekintetben –, hogy fél ezrelék alatt van az elutasítások száma, és a fél ezrelék több mint a fele egyáltalán nem tud magyarul és nem is akar tanulni semmit, vagy nem hajlandó a hiánypótlásnak eleget tenni, és csak egy kisebb része az, aki büntetett előélet, közbiztonsági vagy nemzetbiztonsági kockázat miatt nem kapja meg az állampolgárságot. Megjegyzem: a büntetett előélet esetén, ha jelzi, hogy politikai okból büntették, akkor azt természetesen akceptáljuk, hiszen pontosan tudjuk, hogy pl. Ceaușescu Romániájában oly sok magyar ember volt, akiket éppen magyarságuk miatt hurcoltak meg. A közbiztonsági, nemzetbiztonsági kockázatok tekintetében minimális számú az elutasított, de mivel pontosan átérzem, hogy egy embernek, akiről köztudott, hogy kérte az állampolgárságot és elutasításra került, milyen asszociációkkal kell szembenéznie a környezetében, ezért megígértem, hogy év végéig az összes elutasítottat még egyszer átnézzük, hogy valóban indokolt volt-e az elutasításuk. De egyszerűen az a normális önvédelmünk, hogy ügynököknek és szélsőséges őrülteknek nem adunk állampolgárságot!

Megjegyzem, *a magyar nemzetpolitikának két balasztja, tehertétele van, kétfelől támadják: egyfelől a nemzetietlen, önfeladó gyurcsányi szocialisták, más-*

felől pedig a felelőtlenül handabandázó szélsőjobb. Amint a XX. században a nemzet létét fenyegető két manifeszt hazaárulás volt: Szálasi nyilasai és Rákosi kommunistái.

Minden szakértő azt mondta a ciklus kezdetén, hogy 250000-nél több új állampolgárságot államigazgatásilag nem lehet lebonyolítani – pedig névváltoztatásról akkor még szó sem volt. Én a miniszterelnöknek akkor azt ígértem, hogy meglesz a félmillió, most biztosra mondhatom Önöknek, hogy a ciklus végére meglesz a félmillió új, esküt tett magyar állampolgár! Akiknek a gyereük, az unokájuk, az ükunokájuk is magyar állampolgár lesz. Ezért ez maga a történelem!

És nincs A és B kategóriájú magyar állampolgár. Nincs olyan, hogy magyarországi magyar állampolgár és külföldi magyar állampolgár.

A helyzet az, hogy 2009-ben a szocialistákkal alkudoztam, mert úgy tűnt, hogy mégiscsak elfogadnak egy állampolgársági törvényt, mivel ők is érezték, hogy Gyurcsánnyal a homlokuk közepére beleégették a nemzetárulás bélyegét, amiből próbáltak volna már szabadulni. A színpalak mögött volt egy tárgyalás, és be is nyújtottam Németh Zsolt képviselő úrral egy állampolgársági javaslatot, de ezt a szocialisták csak akkor fogadták volna el, ha beleme gyünk abba, hogy legyen magyarországi magyar állampolgár és külföldi magyar állampolgár. A külföldi magyar állampolgároknak persze csak korlátozott jogaik lettek volna, választójoguk például nem. Mivel ezt a magyarságon belüli megkülönböztetést – részleges jogfosztást – nem tudtam és nem is akartam elfogadni, inkább visszavontam az egész javaslatot azzal, hogy ha nem megy, nem megy; megvárjuk a

választást, aztán a választások után majd alkotunk egy olyan törvényt, ami szívünk szerint való. A Kárpát-medencei magyarság és az emigráció magyarsága nem valami kvázi állampolgárságot vár, mert nem kvázi magyar, hanem ugyanolyan magyar állampolgárságot, mint ami nekünk van. Egy magyar nemzet van, egy magyar állampolgársággal!

Most elmondom Önöknek, hogy mikor az állampolgársági törvényt írtuk, akkor alapvetően a román állampolgársági törvényt vettük alapul. Miért? Először is azért, mert kitűnő a román állampolgársági törvény. Másodszor: ha Románia kiterjesztheti a román állampolgárságot a Moldáv Köztársaság területén élő románokra, akkor mi is kiterjeszthetjük a magyar állampolgárságot az erdélyi magyarokra, és egy szót nem szólhatnak. Harmadszor: ha Románia tömegesen adhat román állampolgárságot az EU-n kívül élő románoknak – például Moldáviában –, akkor az Unió egy szót se szólhat, ha mi ugyanezt tesszük azzal a maroknyi kárpátaljai magyarral. Tanulságos dolog volt, amikor bizonyos európai uniós figurák nekünk estek, hogy az Európai Uniót kívülieknek adunk magyar – és ezzel uniós – állampolgárságot. Én meg azt mondtam neki, hogy drága főbiztos úr, milyen tárgyalásokat folytatott Bukarestben? Mert ugye nem akarja azt mondani, hogy a maroknyi kárpátaljai magyar miatt idejön, miközben Románia tömegével adja ki az EU-s román útlevéleket Moldávia területén? Úgyhogy mielőtt idejön, először talán menjen el Bukarestbe, de előtte még menjen el Madridba, akik tömegével adják ki a spanyol állampolgárságot a dél-amerikaiaknak. És van még egy szempont – aki kicsit is ismeri a román viszonyokat, pontosan érteni fogja, amit mondok.

Tehát Besszarábiában nem sok olyan román van, aki papírt tudna mutatni arról, hogy mondjuk a nagyapja a Román Királyság polgára volt. Ezért a románoknak olyan lazán kellett megfogalmazniuk a törvényt, ami vélelmezhetővé teszi a román állampolgártól való származást. Ami jó a románoknak Besszarábiára, az nekünk is jó a csángókra. Hiszen a csángók – mivel a Kárpátokon kívül voltak – se nagyon tudnának papírt mutatni arról, hogy az őseik a Magyar Királyság polgárai voltak. Tehát ez az üdvösen laza megfogalmazás lehetővé teszi, hogy csángó testvéreinkre is ki tudjuk terjeszteni a magyar állampolgárságot.

Ahol probléma van a magyar állampolgárság felvételével, az Szlovákia. Felvidéki magyarjainknak azt tudom ajánlani – amiről persze tudom, hogy nem elegáns és nem heroikus, de praktikus, és az adott körülmények között a járható út, és hogy ez ilyen, erről nem ők, és nem mi tehetünk, hanem a szlovák kormány –, hogy jöjjenek át bármelyik magyarországi önkormányzathoz, adják be az iratokat, és itt meg is kapják az állampolgárságot és az útlevelet. És Magyarország se Szlovákiának, se bármely más országnak semmiféle állampolgársági adatot nem ad ki.

A szlovák álláspont elfogadhatatlan. Hiszen számomra természetes, hogy mondjuk egy pilisi szlovák magyar állampolgárként, ha szlovák identitása van, akkor vegye föl a szlovák állampolgárságot: Isten éltesse! Egy gyulai illetőségű magyar állampolgárságú román, ha román identitása van, vegye föl a román állampolgárságot: Isten éltesse! Én nem gondolom, hogy ez bármilyen módon veszélyeztetné Magyarországot vagy a magyar nemzeti érdekeket. De

ahogy természetesnek tekintem, hogy egy magyarországi román, egy magyarországi szlovák fölvegye a magyar állampolgársága mellett a saját nemzetisége szerinti állampolgárságot, ugyanúgy elvárom azt, hogy Szlovákia se akadályozza, hogy a felvidéki magyarok felvehessék a magyar állampolgárságot a szlovák mellé. Megjegyzem egyébként, hogy Szlovákia is nagyjából olyan állampolgársági törvényt csinált, mint a magyar állampolgársági törvény. Egy percet sem kellett Szlovákiában lakniuk a világban bárhol élő szlovákoknak, hogy megkaphassák a szlovák állampolgárságot. Sőt, Szlovákia kampányt folytatott most a választásokon, hogy a Magyarországon élő szlovák kettős állampolgárok szavazzanak a szlovákiai választásokon. Erre azt mondom, hogy helyes, és Isten éltesse őket! De elfogadhatatlan, hogy a mi esetünkben ezt megpróbálják megakadályozni. Ráadásul a szlovák törvény abszurditását mutatja, hogy teljesen ellentétes a szlovák alkotmánnyal is, hiszen a szlovák alkotmány maga kimondja, hogy akarata ellenére senki sem fosztható meg szlovák állampolgárságától. Az a kétszáz ügy, ami ilyen állampolgársági megfosztás volt, abból mindössze huszonvalahány volt magyar.

A 90% olyan echte szlovák, akinek semmi köze sincs a magyar ügghöz, csak egyszerűen szlovák állampolgárként megkapta a cseh, amerikai, izraeli stb. állampolgárságot. Tiszta őrülség egy ország számára, hogy elveszítse ezeket az állampolgárait. Előbb-utóbb meg fogunk állapodni Szlovákiával, mégpedig azért, mert ez a lehetetlen állampolgársági törvényük nemcsak az egyetemes emberi jogokkal ellentétes, nemcsak az EU alapértékeivel ellentétes, nemcsak a szlovák alkotmánnyal ellentétes,

hanem egész egyszerűen a szlovák emberek épeszű érdekeivel is ellentétes!

Ukrajnában is probléma van az állampolgársággal, de azt látnunk kell, hogy Ukrajnában nem a kárpátaljai magyarok miatt van ez a probléma, nem is a Kárpátalján élő románok, szlovákok és lengyelek miatt, akik szintén megadják az állampolgárságot az ottani nemzetrészeiknek. Az ukránok félelme a Dnyeperen túl a Krímben, Donyeckben élő mintegy húszmillió oroszról van. Itt a helyzet – ha nem is megoldása, de kezelése – az, hogy vannak olyan dolgok a politikában, amelyeket nem formálisan, hanem informálisan lehet csak intézni. Amikor az SZBU (az ukrán titkosszolgálat) elkezdte végzárni azokat a magyarokat, akikről feltételezték, hogy fölvtették a magyar állampolgárságot, akkor informális csatornákon megtettem a szükséges lépéseket, és le is állították ezeket az SZBU-sokat, akik megpróbálták megfélemlíteni a magyarokat. Reálisan ez most a maximum, amit Ukrajnával el lehet érni. Ez is persze egy végtelenített húzd meg, ereszd meg meccs lesz, de a lényeg, hogy a kárpátaljai magyarok fölvegyék a magyar állampolgárságot, és ezáltal magyar és – ebből következően – európai útlevéllel már jöhetnek Magyarországra, és kijuthatnak Európába. Ez tehát a kárpátaljai magyarságnak nemcsak érzelmileg-lelkileg fontos, hanem szó szerint egzisztenciálisan is.

Mindenesetre felállítottuk a Nemzeti Jogvédő Hivatalt, amely intézményes formában biztosít védelmet minden magyarnak, akít a magyarsága miatt ért sérelem. Megható volt, ahogy ügyvédi irodák jelentkeztek, hogy hazafiúi lelkesedésből, grátisz vállalják a sérelmet szenvedett magyarok jogi védelmét.

Ars poeticánk, hogy emberi jogokon nyugvó nemzeti érdekeinket soha többé nem rendeljük alá más országok belpolitikájának, soha többet nem rendeljük alá más országok érdekeinek, és soha nem rendeljük alá mások szempontjainak.

Az állampolgárság megéléséhez két dolog szükséges. Az egyik az útlevel, a másik pedig a szavazati jog. A külhoni magyarság tekintetében a listás szavazás lehetséges, hiszen nyilvánvaló, hogy Pécssett az szavazhat, aki Pécssett lakik. Aki Győrött lakik vagy Szegeden, az nyilván nem szavazhat Pécsen. Hasonlóképpen, mint aki Pozsonyban vagy Sepsiszentgyörgyön lakik, az se szavazhat a pécsi választókerületben. Tehát Magyarország területén van 106 választókerület, itt nyilván az szavazhat, aki valamelyik választókerületben lakik. Az egész világ magyarsága pedig szavazhat a pártlistákra, függetlenül attól, hogy a világ melyik sarkában él. A külhoniak esetében lehetővé tesszük, hogy levélben is szavazhatnak. Először kap egy levelet, amiben megkérdezzük, hogy regisztrálja-e magát szavazóként, és semmi mást nem kell tennie, csak visszaküldi a levelet, beikszelve, hogy regisztrálja magát szavazóként. Ez után, mint szavazópolgár, fog kapni egy borítékot, melyben benne van a szavazócédulája, beikszeli, hogy melyik pártra szavaz, és visszaküldi úgy, hogy egyszerűen bedobja a postaládába. Megteheti persze, hogy beviszi a konzulátusra, vagy áthozza Magyarországra, és itt dobja be a postaládába. A lényeg, hogy a külhoni magyarságnak nem kell bemenni a konzulátusra vagy a nagykövetségre ahhoz, hogy leadja a szavazatát. Mégpedig azért nem, mert nem elvárható, hogy mondjuk az Egyesült Államokban ezer kilométert utazzon ahhoz, hogy a konzulátuson személyesen szavazzon.

Szeretném jelezni, hogy minden rajta van a www.allampolgarsag.gov.hu című honlapon, ami az állampolgárság felvételéhez szükséges. Óriási a látogatottsága.

A konkrét támogatások tekintetében létrehoztuk a Bethlen Gábor Alapot, ami átlátható és elszámoltatható, és a támogatások egy helyen vannak összefogva. Megjegyzem, ez azért is szükséges volt, mert amikor átvettük a kormányzást, akkor zsákokba voltak ledarálva az eltüntetésre szánt akták, tehát az a helyes, ha átlátható, számon kérhető egy alapba összefogott támogatáspolitiká folyik a Magyar Állandó Értekezlet iránymutatása alapján. Különböznének a határon túli programokra, iskolákra, egyetemekre, pályázatokra, magyar szervezetek támogatására soha annyi pénz nem volt, mint most, jóval több mint 15 milliárd forint, csak ebben az évben. Létrehoztuk a MÁÉRT döntésének megfelelően a nemzeti jelentőségű intézmények listáját, nekik nem kell pályázni évről évre a támogatásokra, hanem normatív alapon, a tervezhető és kiszámítható működés végett megkapják a pénzt.

Beindítottuk a Határtalanul! programot, ennek a célja, hogy minden magyarországi diák – intézményes formában – legyen határon túli magyar közösségnél. És ne csak a magyarországiak menjenek Erdélybe, vagy az erdélyiek Magyarországra, hanem például a délvidékiek menjenek Kárpátaljára és fordítva. Itt olyan barátságok, szerelmek szövődnek, amelyek semmi mással nem pótolhatók. Ahol ilyen személyes, sokszor családi kapcsolatok szövődnek, ott egy erdélyi magyart soha többé nem fognak lerománózni. Ez is annak az eszköze, hogy a Kárpát-medencét be tudjuk lakni.

Nagyon fontos, hogy az oktatási-nevelési támogatást minden olyan külhoni gyerek számára biztosítsuk, aki magyar iskolába vagy óvodába jár. Immár több mint 250000 ilyen magyar gyerek van, aki így 20000 Ft-ot kap évente a magyar államtól, és amit a Felvidéken adományokból még kiegészít a Rákóczi Szövetség.

Fundamentum az autonómia soha fel nem adása, mert az autonómia a Kárpát-medencei magyarság megmaradásának egyedüli garanciája. A tömbmagyarságnak területi autonómia, a szórványmagyarságnak kulturális autonómia. A magyarság soha nem követelt olyant, amire ne lenne számos példa Európában. Nem vagyunk kevesebbek semmilyen más nemzetnél. Ha nekik lehet, nekünk is lehet. Nemzeti hitvallásként kell vallanunk, hogy *minden tett, ami az autonómia felé vezet nemzetmentő, és minden tett árulás, ami ellene.*

A határon túli politikában az etnikai alapú magyar pártok mellett állunk ki. Mégpedig azért, mert az *etnikai alapú magyar pártoknál a magyar mivolt nem járulékos jegy, hanem a lényegadó karakter.* Ha a határokon túl földadnánk az etnikai alapú magyar pártokat, akkor létrejönnek előbb vegyes pártok, majd olyan, a többségi nemzethez tartozó pártok, amelyekben van egy magyar tagozat, majd a végén lesznek szlovák, román, szerb pártok, amikben lesz néhány magyar... Ez az asszimiláció kioldozása. Ezért elvi alapon ragaszkodunk az etnikai alapú magyar pártokhoz és szervezetekhez, és kizárólag azokat hívjuk a MÁÉRT-ba, a státútumnak megfelelően. Természetesen készek vagyunk más típusú kapcsolatra vegyes pártokkal is, sőt ha szlovák, román vagy szerb pártban van néhány magyar, persze azokkal is

szóba állunk. De lényegileg más természetűek az olyan pártok, amelyek önmagukat etnikai alapú magyar pártként határozzák meg. Ők a mi első számú szövetségeseink! Persze a magyar etnikai alapot feladó pártoknak vannak magyar szavazói, sőt magyar nyelvű sajtója is lehet, de szomorúan fel kell hívnom rá a figyelmet, hogy nem minden magyar, ami magyar nyelven van...

Erdélyben minden magyar politikai szervezet etnikai alapúnak határozza meg önmagát, ezért itt különösen is hangsúlyozom, hogy nekünk egyformán fontos minden magyar, függetlenül attól, hogy mi a pártszimpátiája. Erdélyben létfontosságú szem előtt tartani Szent Pál Galatáknak írt levelében lévő figyelmeztetését: *„De ha marjátok és rágjátok, vigyázzatok, nehogy felfaljátok egymást!”* Egy kisebbségi pártnak – bizonyos mértékű – politikai lavírozás – legitim. Mégpedig azért, mert az elért eredményeket valahogy meg kell védeni, akárhogy is alakulnak a kormányalakítási lehetőségek. Ha egy párt sokáig nincs kormányon, és nem is hihető róla, hogy kormányra kerül, akkor bizony egyre nagyobb a kísértés – például a polgármesterek részéről –, hogy a többségi pártoknál próbáljanak forrásokhoz jutni. Magyarország és Románia viszonyának szempontjából sem mindegy, hogy hogyan alakulnak a dolgok a bukaresti parlamentben. Történelmi felelőssége van a magyar választók akaratóból meghatározó szerephez jutott magyar pártnak, hogy a mindenkori körülmények között úgy befolyásolja az adott utódállam politikáját, hogy megakadályozza a „kisantant” összeállását ellenünk. Mert nemcsak magukért felelősek, hanem az egész magyarságért.

Délvidéken a Magyar Nemzeti Tanács és a Vajdasági Magyar Szövetség révén a kulturális autonómia

a megvalósulás stádiumában van. Ezért volt megdöbbenő, amikor – a korábbi megállapodást felrúgva –, a szerb parlament olyan törvényt fogadott el, amely a délvidéki magyarságot a II. világháború idején „megszálló erőknél” bélyegezte, és a kollektív bűnösség alapján kizárta a vagyon-visszaszármaztatás és kárpótlás lehetőségéből. Ekkor nem volt más választásom, mint Szabadkán bejelentettem, ha Szerbia a kollektív bűnösséget és a vagyon-visszaszármaztatásból való kizárást nem vonja vissza, megvétőzzük Szerbia EU-s tagságát. Óriási felhördülés volt, de van olyan pillanat, amikor nincs hova hátrálni. Ha elfogadjuk azt, hogy mi kollektív bűnösök vagyunk, és elfogadjuk azt, hogy háborús bűnösöknek lehet bélyegezni a magyarságot a karon ülő csecsemőtől a százéves aggastyánig, akkor megérdekeljük a sorsunkat. Tanulságos megemlíteni, hogy a belgrádi szavazásnál, amikor a magyarok kollektív bűnösségének kimondása és a vagyon-visszaszármaztatásból való kizárása volt, a többségi szerb pártokban lévő magyar származású képviselők ellenünk szavaztak. Ez mutatja azt, hogy ha nem etnikai magyar pártban vannak, akkor nagy a veszélye, hogy nem a magyar nemzeti érdekeket képviselik, hanem a többségi párt politikáját.

Mindenesetre a vétó bejelentése hatott: a törvényt megváltoztatták, így a magyarok kollektív bűnösségét és jogfosztását visszavonták, és megnyílt a vagyon-visszaszármaztatás lehetősége. Mi készek vagyunk segíteni Szerbia uniós integrációját, ami a délvidéki magyarság érdeke is – mert persze, van a magyar útlevél, amely EU-s útlevél, de azért más az, ha nemcsak személyében, de szülőföldje révén is az Unióhoz tartozik –, de mindennek feltétele, hogy a magyarság szempontjai és jogai érvényesítve le-

gyenek. Nincs kettős mérce. Sem történelmi, sem aktuális ügyekben. Mert nem lehet megkerülni, halhatlanra venni a délvidéki vérengzést, negyvenezer ártatlan magyar legyilkolását! Különben Szrebrenyica után a szerbeknek nem szabadna ebből történelmi presztízskérdést csinálniuk! Nézzék, énnekem semmilyen problémát nem jelent, hogy ama „hideg napok” idején való magyar bűnökért bocsánatot kérjek és fejet hajtsak az ártatlan áldozatok előtt, de ugyanezt elvárjuk a szerbek részéről is, hogy kérjenek bocsánatot, és hajtsanak fejet az ártatlan magyar áldozatok előtt.* Ahhoz, hogy a szerb–magyar történelmi megbékélés valóban megtörténhessen, múlhatatlanul szükséges a délvidéki áldozatok előtti főhajítás, bocsánatkérés, és utódaiknak a kárpótlás.

A világ magyarságáért létrehoztuk a Diaszpóra Tanácsot. Mert be kell látnunk, hogy a nyugati magyarság szempontjai mindig egy kicsit elsikkadtak, hiszen amikor az a kérdés, hogy Romániában kormányon vagyunk-e, Szlovákiában bent vagyunk-e a parlamentben, mi történik a vagyon-visszaszármaztatás és az uniós csatlakozás ügyében Szerbiában, akkor bizony nehéz fölállni, és azt mondani, hogy igen-igen, de mi van a clevelandi cserkészekkel? Ennek orvoslására alapítottuk a Diaszpóra Tanácsot, ami kifejezetten a nyugati magyarság szempontjait képviseli. *A magyar nemzet: világnemzet.* Nincs olyan

* *Mindez végül is megtörtént 2013. június 26-án Csúrogon, ahol Tomislav Nikolić szerb elnök fejet hajtott, bocsánatot kért, és Áder Jánossal megkoszorúzták a II. világháborúban életüket veszített magyar áldozatok emlékművét is.*

része a világnak, ahol ne lennének magyarok. Természetesen ott vannak a MÁÉRT-en, de külön van a Diaszpóra Tanács, és ehhez kapcsolódva a Friends of Hungary, Vizi E. Szilveszter professzor úr vezetésével. Megindítottuk a Duna tévé egy speciális csatornáját, olyan időben való sugárzással, hogy a földgolyó másik oldalán, Ausztráliában, Dél-Amerikában is tudják nézni. És olyan tartalommal, ami az emigráció magyarságát érdekli.

Most építjük fel, hogy nagyobb létszámban küldünk fiatalokat a magyar emigráció közösségeihez, akik felveszik velük a kapcsolatot, magyarórákat tartanak, magyar népdalokat tanítanak, és mintegy társadalmi konzulként segítik a magyar állampolgárság megállapítását. Nagyon sokan élnek a nagyvilágban olyan magyarok, akiknek az ősei magyar állampolgárok voltak, tehát ők is magyar állampolgárok, csak nincs róla papírjuk, sok esetben nem is tudják, hogy magyar állampolgárok. Tehát ezért fontos az identitást fölszítani bennük. Őket nem kell honosítani, hiszen magyar állampolgárok, csak a papírokat és az útlevelet kell kiállítani. Abszurd probléma volt korábban, hogy ha lejárt az útlevél, akkor az egész procedúrát – az állampolgárság megállapítását – előlről kellett kezdeni, mert azt kellett bizonyítani, hogy időközben nem mondott-e le a magyar állampolgárságról. Ezért megcsináltuk a '30-as évekre visszamenőleg, amióta csak van akta, földolgoztuk az összes állampolgársági ügyet, és 2013 elejétől a konzulátusokon egy gombnyomással hozzáférnek az adatokhoz, és azonnal tudják intézni a papírok kiadását.

A napokban beindítottuk a Juliánusz programot, hogy összegyűjtsük, dokumentáljuk és bemutassuk örökségünket. A világ magyarsága minden szerve-

zetének segítségét kérjük, hogy minél teljesebb körű gyűjtemény készülhessen a magyar közösségek tárgyi örökségéből, pl. épületek, műtárgyak, könyv- és levéltárak.

Felépítettük az interneten a Nemzeti Regisztert (www.nemzetiregiszter.hu), aminek két értelme van: egyfelől megerősíti a magyar identitást, másfelől nyomásgyakorlásra képes, ha a magyarság valamely részét sérelem éri, legyen az a szlovákiai nyelvtörvény, vagy a kárpátaljai magyarok zaklatása, a Vereckei emlékmű sorozatos meggyalázása. Vagy amikor Magyarország ellen ez a hisztérikus támadássorozat volt, akkor látszott a jelentősége! A legszerencsésebb és legerősebb Magyarország melletti kiállásokat elérhetővé tettük, ami muníciót adott a világ magyarságának. Nagyszerű volt látni, ahogy a világ magyarságának az önvédelmi reflexei működésbe lendültek. Óriási dolog, hogy az interneten keresztül pillanatok alatt el tudjuk érni a világ magyarságát, és mintegy világméretű mozgósítást tudunk működtetni. A Nemzeti Regiszter lényege, hogy személy szerint, perszónálisan minden magyart el tudunk érni. A szervezeteket is, de minden magyart, aki megadja az e-mail címét. Ez oda-vissza való kapcsolat. A regiszteren három dolog van: minden héten kap egy rövid üzenetet, ami az egyetemes magyarság legfontosabb híreiről tájékoztatja, és pár perc alatt átnézhető. Ezen kívül benne van a magyar közigazgatás, tehát ha mondjuk egyetemi tanulmányok érdeklik Magyarországon, akkor meg tudja nézni pillanatok alatt, hogy mi ennek az útjómódja. Ha kérdése van, akkor elküldi, és mi továbbítjuk az adott magyar államigazgatási szervhez, aki megválaszolja és visszaküldjük a választ. És ami talán a legfontosabb része: lehetővé teszi minden

magyar szervezetnek a bemutatkozást. Ezen keresztül például a kanadai néptáncosok közvetlen kapcsolatba léphetnek a gyergyószentmiklósi néptáncosokkal.

A néptáncos a néptáncossal, a cserkész a cserkésszel. Tehát az egész magyar világot érdeklődési kör szerint átszövő hálózatot ad, ami megtartó erőt jelent. Mi már csak katalizátorok vagyunk ezekben az ügyekben; a lényeg, hogy a regiszteren keresztül a világ magyarsága érdeklődési köre alapján megtalálhatja egymást. A Nemzeti Regiszterhez kapcsolódik Facebook is – ami engem is meglepett, hogy mennyire sikeres.

De szembe kell néznünk azzal, hogy az emigráció többedik nemzedékétől aligha várható el reálisan, hogy úgy beszéljen magyarul, mint aki magyar környezetben él. Akit lehet, meg kell tartani a magyar nyelvben. Ezért nagyon fontosak a magyar egyházközségek, a magyar cserkészlet, ezért küldünk ki magyartanárokat – de szembe kell néznünk azzal, hogy az emigráció harmadik, negyedik, ötödik nemzedéke nagyrészt nem tartható meg a beszélt magyar nyelviségben, viszont a magyar nemzet őket sem veszítheti el! Ezért hoztuk létre ugyanezt a regisztert angolul is (www.hungarianregister.com). Párhuzamosan, egymás mellett: az egyikén minden magyarul, a másikon minden angolul van. A jövőben a nyugati magyarság szervezeteiben a magyar nyelvű szekció mellett lennie kell angol nyelvű szekciónak is, az emigráció többedik nemzedéke számára, akik már nem fognak megtanulni magyarul, de a magyar nemzethez akarnak kötődni. Amint a lengyeleknél lehet látni, hogy pár szót beszél már csak lengyelül, de kőkemény lengyel öntudata van, és amikor len-

gyel ügyről van szó, akkor mozgósíthatók a lengyel nemzeti célokért. Tehát *a diaszpórában akit lehet, meg kell tartani a magyar nyelviségben, de akit már nem, azt is meg kell tartani a magyarságban!*

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az általam irányított nemzetpolitika lényege, hogy Magyarország felelős a nemzetrészekért. Ám a nemzetrészek is felelősek önmagukért, egymásért és Magyarorszáért, végeredményben az egyetemes magyarságért. Tehát tudják és tudatosítsák: számíthatnak ránk, és mi is számítunk rájuk. Számítunk minden magyarra!

(Elhangzott a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, a Szent István Társulat „Társulati esték” előadássorozata keretében 2012. szeptember 24-én)

KÖKEMÉNY ÜZENET BELGRÁDNAK

Amíg a nemrég elfogadott szerb kárpótlási törvény hatályban van, nem csak Szerbia uniós tagságát, hanem a tagjelölti státuszukat sem támogatjuk – mondta el lapunknak Semjén Zsolt (KDNP) miniszterelnök-helyettes*. Ezt azzal indokolta, hogy Szerbia kizárja a kárpótlásból az egész délvidéki magyarságot azzal, hogy kollektíven háborús bűnösnek nyilvánította őket. A politikus arról is beszélt, hogy a határon túli magyarok is szavazhatnak majd a következő országgyűlési választáson, levélben is elküldhetik voksaikat a magyarországi pártok országos listáira.

– *Miért veszélyes ön szerint az a tendencia, amit Szerbia a vajdasági magyarságot jogaiból kizáró kárpótlási törvényével elindított?*

– A szerb kormányzati ígéretnek ellenére olyan jogszabályt fogadott el az ottani parlament, amely lényegében kollektíven háborús bűnösnek minősíti az egész vajdasági magyarságot és jogfosztja őket a kárpótlás tekintetében. Ez teljes mértékben ellentétes az egyetemes emberi jogokkal, az Európai Unió alapeszméivel és a magyar nemzeti érdekekkel. Azzal egyetértünk, hogy ha a független bíróságok által

* 2011. december 5-én a Szerb Parlament visszavonta a magyarokat sújtó részeket, és a Vajdasági Magyar Szövetség javaslatait elfogadva megszavazta a szükséges módosítást.

valakiről megállapított háborús bűncselekmények miatt az adott személyt kizárnák a kárpótlásból. De az lehetetlen dolog, hogy egy egész közösséget a karon ülő csecsemőtől az aggastyánig pusztán származása miatt jogfosztják.

– *Hogyan tudják ezt megtenni, hiszen a II. világháború befejezése óta hatvanhat év telt el.*

– A délvidéki magyarságot „megszálló” erőknek minősítik, így őket és utódaikat egyetemlegesen kizárják a kárpótlás köréből. Az egész ügynek etnikai jellege is van, hiszen a világháborúban a nácikkal együttműködő szerb csoportokat nem zárták ki. Az akkori törvények szerint minden magyar katonakorú férfi, így a délvidékiek is, a magyar hadsereg tagjai voltak. Az itt élők többsége egyébként semmilyen katonai tevékenységet nem végzett. És soha ne felejtjük el azt sem, hogy Szerbiában a II. világháború után negyvenezer délvidéki magyart mészároltak le a szerb partizánok. Ezeknek az embereknek az életével és szenvedésével Szerbia a mai napig nem számolt el, nem kértek bocsánatot. A magyar emlékhelyeket ezzel szemben rendszeresen meggyalázták és összetörték. A magyarokkal szembeni kisebb-nagyobb atrocitások folytatódtak azóta is.

– *Magyarország most a sarkára áll?*

– A magyar kormány sem a történelmi kérdésnél, sem az aktuális politikai helyzetben semmiféle kettős mércét nem fogad el. A horvátok például lehetővé tették a kárpótlást azon szerbek számára is, akik Horvátország kilencvenes évekbeli háborús megszállásában részt vettek – amennyiben személyükben nem követtek el háborús bűntényt. Nekik tehát ott járhat kárpótlás. A teljesen ártatlan magyarokat és utódaikat viszont kizárja a szerb törvény. Ez a lépés rendkívül negatív hatással lenne az

amúgy is megélhetési gondokkal küzdő délvidéki magyarokra. Tehát egyáltalán nem mindegy, hogy a magyarság tulajdonjogi viszonyai hogyan alakulnak. A jogfosztással az őshonos magyarságot még inkább elüldöznék lakóhelyükről. A szerbek így a gazdasági pozíciókból kifolyólag etnikailag is növelni tudnák a Délvidéken számarányukat.

– *Amennyiben Szerbia a kollektív bűnösség fegyverét használja, Magyarország nem fogja támogatni európai uniós tagságukat? Megvétőzzük a csatlakozásukat?*

– Az unió bővítéséhez tagállami konszenzusra van szükség. Mi addig, amíg ez a törvény hatályban van, nem csak az uniós tagságukat, hanem a tagjelölti státuszukat sem támogatjuk. Egyszerűen azért, mert az az ország, amely megsérti az egyetemes emberi jogokat, az Európai Unió alapvető éthoszáét és a nemzeti érdekeinket, azt nem támogathatjuk. Magyarország egyébként Szerbia uniós tagságában érdekelt lenne és kevés olyan ország van, amely eddig annyi mindent tett volna déli szomszédunk integrációjáért, mint mi. A délvidéki magyarságnak ugyan már folyamatban van a magyar állampolgársága, így tehát egyben uniós polgárnak is számítanak, de így Szerbia állampolgáraként is uniós polgárok lehetnének.

Az is érdekünk, hogy ne mi legyünk az unió déli határvége. De ezeket a szempontokat felülírja a kollektív jogfosztás, amit semmiképp nem tudunk és nem is akarunk elfogadni. Pásztor István, a VMSZ vezetője és a Magyar Nemzeti Tanács is világossá tette, hogy ez az ottani magyarság számára életbevágó kérdés. És Magyarország mögöttük áll.

– *Nem csak a vajdasági magyarok, hanem a némettség is a kollektív bűnösség hatálya alá került a*

szerb restitúciós törvénnyel. Németországnak milyen álláspontja van ebben az ügyben?

– Sajnos az eddigi berlini álláspont az, hogy teoretikusan igazunk van, de ők a saját szerbiai kisebbségük szempontjait úgy tűnik, nem kívánják képviselni.

– Ha már a németek meglepő álláspontjánál tartunk: a Csehországban és Szlovákiában máig érvényben lévő Beneš-dekrétumok ellenére 2004-ben miért válhatott ez a két ország uniós taggá?

– Magyarország nem tudta e két országgal szemben érvényesíteni jogos szempontjait, hiszen 2004-ben velük közösen léptünk be az Európai Unióba. A Beneš-dekrétumok kollektív jogfosztást mondanak ki a magyarok és a németek tekintetében e két államban. Egyedül Németország akadályozhatta volna meg Csehország és Szlovákia csatlakozását, de Berlin „elfelejtette” megkérdezni a több millió személyükben ártatlan németet és utódaikat, akiket a II. világháború után a Szudéta-vidékről és a Felvidékről üldözött el, gyilkolt le, rabolt ki Csehszlovákia. Bajország megpróbált fellépni a Beneš-dekrétumok ellen, de Berlin „überelte” ezt a kísérletet.

– Mi a különbség az új szerb törvény és a Beneš-dekrétumok között?

– Mindkettő botrány és vérlázító. A Beneš-dekrétumok ugyanakkor már egy „de facto” végrehajtott jogfosztás, amit a csehek és a szlovákok azért tartanak meg a saját joganyagukban, hogy a kifosztott felvidéki magyarok és a szudétanémetek ne indíthassanak kárpótlási pereket. Ezek a dekrétumok történelmi hordaléknak tekinthetők, szemben a napokban hozott szerbiai törvénnyel.

– Ön a Fidesz–KDNP-n belül melyik álláspontot képviseli: azt, hogy legyenek határon túli választó-

kerületek, vagy elég, ha a listára szavazhatnak a magyar állampolgárok az egész világon?

– Az első perctől ugyanazt mondom, mint most: az állampolgárság és a szavazati jog egymástól elválaszthatatlan. Az új parlament 200 fős lesz, 106 egyéni és 94 listás hely lesz a törvényhozásban. Egy egyéni választókerületben, például Győrben az szavazhat, akinek van győri lakcímkártyája. Ott tehát nem voksolhat egy pécsi és egy szegedi sem, ahogy egy dunaszerdahelyi, vagy kolozsvári sem. Csak az szavazhat egyéni képviselőjelöltre, akinek az adott körzetben kiállított lakcímkártyája van. Viszont listára minden magyar állampolgár voksolhat, bárhol is él. Ha a határon túli országokat – például román mintára – egyéni választókerületekre osztanánk, itt a magyar választásokat szinte lehetetlen lenne rendben lebonyolítani, hiszen ezek közül a területek közül több országban a magyar kettős állampolgárságot sem ismerik el. Ráadásul ott kellene jelölteket állítani, akiknek persze kampányolni kellene, és ezzel a helyi konfliktusokat mintegy importáltuk volna a magyar parlamentbe. Mindez nem lenne sem reális, sem szerencsés.

– A listás szavazás miért jobb megoldás?

– Mert ezzel érhetjük el azt, hogy az egyetemes magyarság politikai közösségét megélhesse. Hiszen lehetővé tettük az Alkotmányban, hogy a határon túliak nem csak választók, hanem választhatók is legyenek. Így senki nem akadályozza meg a magyarországi pártokat, hogy emblematikus határon túli magyaroknak biztosítsanak helyet a listájukon és ezen keresztül az Országgyűlésben. A határon túliak – személyes véleményem szerint – levélben szavazhatnak majd, vagy személyesen a konzulátusokon.

– Összességében mennyi határon túli magyar voksra számít 2014-ben?

– Keményen dolgozom munkatársaimmal azon, hogy meglegyen az ötszázezer új magyar állampolgár, és az ennek megfelelő számú szavazópolgár!

(Magyar Hírlap, 2011. október 14.,
az interjút Stefka István és Pindroch Tamás készítette)

Mottó: „A vadászat nehéz mesterségét
csakis korunkban
és csakis Európa
erkölcsileg legzüllöttebb részein
becsülik alá.”

José Ortega y Gasset: *Elmélkedés
a vadászatról*

BESZÉD A VADÁSZATRÓL

– a Székelyföldi Vadászati Múzeum avatásán,
2013. május 17-én, Sepsiszentgyörgyön –

Antropológiai tény, hogy az ember két világ részese: a természetnek és a történelemnek, a natúrának és a kultúrának. A *természeti lét* pedig természeténél fogva: vadász lét.

A nagy spanyol filozófus, Ortega zseniális meglátása, hogy „a történelmi ember a természet szökevénye”, de a vadászat által „az embernek mindig módja volt arra, hogy a jelenből az emberi létnek ebbe az őseredeti formájába meneküljön, melynek, épp azért, mert a kezdet kezdetén áll, nincs semmilyen történelmi előfeltétele. Vele kezdődik a történelem. Ez előtt már csak az van, ami nem változott: az állandóság, a természet. A 'természeti' ember mindig ott van, a változékony történelmi ember szintje mögött. Ha hívjuk, megjelenik, igaz, egy kicsit álmosan, zsbibatagon, formátlanul, de végül is túlélőként.”

És az ember, éppen azért mert ember, része a történelmi létnek is, tehát a természeti alapokra ráépíti a kultúra katedrálisát: művészet és tudomány, filozófia és teológia, etika és kultusz összetettségében. A vadászat vonatkozásában jelenti mindez az altamirai barlangfestményektől Széchenyi Zsigmond könyveiig, Ortega művétől a Hubertus miséig megszámlálhatatlanul sok mindent. „A vadászat egész morált foglal magában, mégpedig annak legminterszerűbb formájában. A vadász ugyanis, aki magáévá teszi a sportszerű morált, a legnagyobb magányban teljesíti annak parancsolatait; nincs más tanúja, közönsége, csak a hegycsúcsok, az elmosódó felhők, komor tekintetű tölgyek, reszkető ciprusok és a kóbor vad. A vadászat ily módon a szerzetesi élet reguláival, illetve a katonai szabályzattal rokonítható.”

Ezt azért fontos tudatosítani, mert számos sztereotípiát él a társadalomban, amely a vadászatot Czinege elvtárral, illetve napjaink újgazdag puszkás embereivel azonosítja. Azonban ennek semmi köze a vadászat lényegéhez. Ugyanúgy, ahogy nem lehet vadász szóval jelölni egyszerre gróf Széchenyi Zsigmondot és Czinege Lajost, ugyanúgy nem lehet a vadászati kultúra és bizonyos visszatetsző jelenségek közé egyenlőségjelet tenni. Egy példával megvilágítva: a borhoz köthető a tokaji pincékben való borkóstoló és a sarki talponálló meglátogatása után a pancsolt italtól az árok mélyén alvó részeg is, de lényegi különbség van a kettő között! A klasszikus morális teológia ezt úgy tanította, hogy különbség van az *actus humanus* és az *actus hominis* között. A borkultúra vagy Széchenyi vadászata *actus humanus*, mert emberi cselekedet. Czinege Lajos, vagy az árokban hortyogó részeg cselekedete *actus hominis*,

mert az ember cselekedete ugyan, de nem emberi cselekedet.

A magyar vadászatnak két alapvető feladata van: *a vadat vadként megőrizni*, és annak tudatosítása, hogy a magyar vadászat Hunor és Magortól, illetve Szent Imre hercegtől kezdve Széchenyi Zsigmondon és Kittenberger Kálmánon, Fekete Istvánon és Wass Alberten keresztül napjainkig: *hungaricum*.

A vadászatban tehát az ember egyetlen aktussal ragadja meg saját tulajdon antropológiai valóságát, annak ösztönös és szellemi létében. Ezt – az elgondolható legszélesebb – ívet szerintem legszebben Széchenyi Zsigmond fogalmazta meg: „Az egyedüljáró vadász találkozik leginkább az Úristennel is, aki – minden ellenkező híreszteléssel szemben – még ma-napság is gyakran járja az erdőt.”

CSAK AZÉRT IS LOVON!

– *Nem tudtam nem meghallani az ajtóreszen át, hogy az imént épp avantgárd művészeti kérdésben adott instrukciót valakinek. Még ez is önhöz tartozik?*

– Természetesen a nemzetpolitika irányítása a fő feladatom, de ezzel együtt csak a mai napomba bele kell férjen az említett avantgárd menedzselésétől kezdve Boross Péter miniszterelnök úr nyolcvanötödik születésnapjának előkészítése, sőt az augusztus huszadikai kitüntetések bonyolult és érzékeny világának rendezése is. És jön hozzám hamarosan az olasz nagykövet asszony.

– *Mi a csudát keres egy úgymond konzervatív kormány nemzetpolitikáért felelős miniszterelnök-helyettesénél az avantgárd?*

– Ez részint az általános miniszterelnök-helyetteségből is következhetne, de az avantgárd nemzetpolitikailag is fontos terület.

– *Ezt megmagyarázhatná.*

– Fontos annak demonstrálása, hogy a politikai konzervativizmus jól megfér a legmodernebb művészetekkel. Ráadásul a környező országok – leginkább Románia – óriási összeget költenek fiatal művészeik menedzselésére, külföldi galériákban történő megjelenésére. Ilyen nemzetpropaganda eszközre nekünk is szükségünk van.

– *Ért ön a kortárs képzőművészethez?*

– Egy modern kép értékének megbecsülése bonyolult dolog. Az persze megmondható, hogy bővít vagy nem bővít lát az ember, de hogy a nem bővli

kategóriába sorolható alkotás egy egységet ér vagy ezret, ez gyakorlatilag attól függ, melyik galéria és milyen árcédulával teszi ki a falára.

– *Mi köze ehhez az államnak?*

– Megfelelő támogatással az ezer felé tolhatóak az értékes alkotások. Ami az országnak anyagi és elismertségi hasznot jelent.

– *Nem jó kurzusművésznék lenni. Őli a tehetséget.*

– *Nem is a kormány dolga ízlésvitákat lefolytatni.*

Arra van például a Magyar Művészeti Akadémia.

– *Ami a kormány helyett, de kormányízlés szerint, valami ködös nemzeti konzervativizmus alapján szelktál. Botrányt botrányra halmozva.*

– Ezen azért elvitatkozhatnánk.

– *Inkább ne, kérem.*

– Ahogy óhajtja. Különbén szerintem az is szerencsés támogatási forma, ha az állam nem direktben iksz, ipszilon és zé művészt támogatja, hanem inkább csoportosulásoknak, pozitív kezdeményezéseknek ad lendületet. Például egy most zajló, emberileg is szép projektben jelentős modern művészek és fogyatékos emberek közösen állítanak ki. Na, az illet érdemes támogatni, és nem belemenni abba, hogy ezt a művészt szereti az állam, vagy pedig azt. Egyébként van kedvenc képzőművésem, de nem érzem magam az avantgárd képzőművészet felkent tudorának.

– *Eredetileg azért ültünk le, hogy a pár napja zárult tusványosi szabadegyetemről beszéljünk...*

– Fontos téma, a magyar–magyar és a magyar–román párbeszéd szempontjából is.

– *Mindkét szempontból kudarc az idei Tusványos. Az RMDSZ bojkottálta a rendezvényt, miután egyik képviselőjüket a tanácskozás szervezői törölték az*

előadók közül. És a román politikusok is elmaradtak, annak ellenére, hogy a korábbi években még a bukaresti államfő is képviseltette magát.

– Minden mindennel összefügg: a román politikusoknak ürügyül szolgált az RMDSZ-esek döntése. Valóban nem szerencsés szituáció. Különben a két meghatározó székelyföldi RMDSZ-es a kérésre mégis részt vett az Orbán-beszéden: Antal Árpád a jobbomon, Tamás Sándor a balomon ült. És Orbán Viktor társaságában Kelemen Hunorral és szinte az összes fontos határon túli magyar vezetővel találkoztunk Tusnádfürdőn.

– *Őn a volt román miniszterelnökkel és a bukaresti szocialisták vezetőjével közösen lépett volna föl egy pódiumbeszélgetésen. Az viszont nem jött össze.*

– És ezt rajtam kéri számon? Tuskányos szervezése nem a magyar állam kompetenciája. Kétségtelen, hogy Ungureanu helyett Schiffer Andrással szerepeltem. Megvitattuk a magyar belpolitika és a zöldmozgalmak néhány kérdését, noha nem hiszem, hogy Tuskányos hallgatóságát ezek a témák érdekelték volna leginkább.

– *Erdélyig autózva vitatni meg zöld kérdéseket – adtak a globális felmelegedésnek.*

– Én természetesen nem feledkeztem meg a határon túli politikai üzenetekről.

– *A román külügyi államtitkár szerint a tusnádfürdői szabadegyetem mára „olyan, mintha a magyar kormány Romániában ülésezne”.*

– Derék külügyér... Megjegyzem, uniós polgárként az EU-n belül oda megyünk, ahová akarunk, függetlenül a helyi politikusok tetszésétől, nemtetszésétől. Mehetünk magánemberként, és mehetünk politikusként is. Ez úton jelzem, hogy a román kormány,

a román ellenzék, a román politika bármely szegmense akkor és úgy tart rendezvényt Magyarországon, ahogy és amikor jónak látja, szeretettel fogadjuk őket. És ha megtisztelnék azzal, hogy meghívják, ott leszek.

Államtitkár úr téved abban is, hogy a regionalizáció, vagy az autonómia kérdése Románia belügye lenne. Ugyanis a nemzetiségi, kisebbségi jogok emberi jogok, csak nem a személy, hanem a közösség szintjén. Márpedig az emberi jogok nem lehetnek egy adott ország belügyei. Ráadásul Magyarország és Románia között érvényben lévő szerződések alapján a kisebbségeket érintő kérdések mindkét országra tartoznak. Továbbá: alaptörvényünk kimondja, hogy Magyarország felelősséget visel a határon túli nemzetrészeiért. Utóbbi Bukarestben is ismerős lehet, hiszen Románia – nagyon helyesen – élénk érdeklődést mutat például a Moldáv Köztársaságban élő románság és a Szerbia területén élő vlachok iránt.

– *Ön rendre elmondja, hogy támogatja a határon túli magyarság autonómiatörekvését. Tőkés László most Tusványoson ezt azzal fejelte meg, hogy „védhatalmi státuszt” követel Magyarországnak a határon túli kisebbségei védelme érdekében. Elsőre meredeken hangzik, ki is akadtak rajta a románok.*

– Szögezzük le: Tőkés Lászlónak szabad ilyet mondanía. Először is, Tőkés László román állampolgárként Románia kapcsán szabadabban fogalmazhat, mint az, aki csak magyar állampolgár. Másodsor: annak az embernek, aki Romániában a temesvári forradalmat elindította, szabad „meredekeket” mondanía.

– *Bármit?*

– Szinte bármit. Olyan ő, mint a Fideszben Wittner Mária: aki állt az akasztófa alatt, annak több megengedtetik.

– *Wittner Máriától és Tőkéstől függetlenül: azért csak van az a hülyeségmennyiség, ami után egy hősnél is elfogy a kredit, nem?*

– Nézze, nyilván nem mindenben értek egyet Wittner Mária minden megfogalmazásával. Viszont minden kérdésben tiszteletben tartom a véleményét.

– *Emlékszik a horngyulás, vergődős eszmefuttatására? Az rendben volt?*

– Ha egy a KDNP-s képviselők közül mondta volna így, a párt nevében megkövettem volna.

– *Tőkéstől csúsztunk idáig, meg a védhatalmi státusztól, jelentsen is bármit.*

– Védhatalmi státuszra volt már példa másutt a világban. Az első világháború után Olaszországhoz csatolt Tirol kapcsán Ausztria speciális, mintegy garantóri jogot kapott, felügyelendő az autonómiát. Igaz, tudtommal ez a formula az EU-s csatlakozással hatályát veszítette.

– *Őn támogatja a védhatalmas tőkési ideát?*

– Érttem, hogy Tőkés László mire gondol.

– *Támogatja?*

– Szerintem az Európában elfogadott autonómiaformák megvalósulása garantálja az erdélyi magyarság számára a megmaradást. De hogy egyértelmű legyenek: a védhatalmi státusz igénylése tekintetében a magyar államnak nincs ilyen álláspontja. Egyébként az erdélyi magyarság sosem követelt olyan jogot, amire ne lenne precedens, tovább megyek, olyat sem, ami ne lenne általánosan elfogadott az EU-ban. Ezek a következők: a tömbmagyarság számára területi autonómia, a szóránymagyarság

számára kulturális autonómia. Persze hogy ezek in concreto mit jelentenek, azt az adott nemzetrésznek kell kidolgoznia.

– *Hogyan? Ütik-vágják egymást a határon túli magyar pártok.*

– Küzdenek több országban is. De hát ahhoz, hogy megszülessen az adott nemzetrészt által kitűzött autonómiamodel, azt ki kell vajúdni.

– *Orbán igyekezett mindenütt segíteni a neki tetsző pártot, de néhányszor kudarcot vallott a libling alakulat. Most mi a koncepció? Még mindig önök kívánnak szelektálni vagy inkább összeterelnék a riválisokat?*

– A kérdés kétség kívül releváns. Én amellet vagyok, hogy a magyar állam közvetlenül ne vegyen részt a határon túli magyar szervezetek vitáiban. De ha kikristályosodik egy normatív álláspont, amögé be kell állni.

– *Akkor is, ha történetesen balos csapat hozza azt a normatív álláspontot?*

– A magyar kormánynak tudomásul kell vennie az adott nemzetrészt magyarjainak politikai akaratát. Persze mindenkinek megvan a maga pártkötődése, személyes kapcsolatrendszere, baráti szálak szövik át a Kárpát-medencét, aminek politikai lecsapódása is van. Ez nem is baj. De meg kell különböztetni, mondjuk, a Fidesz–KDNP vezetőinek személyes szimpátiáit a magyar állam politikájától. A magyar állam politikája csak egy lehet: nekünk minden magyar fontos, függetlenül vallásától, politikai, kulturális, akármilyen beállítottságától.

– *Orbán a határon túl is hűbérláncot kovácsol maga alá.*

– Régi, rituális vád ez. De az igazi kérdés mégis csak az, hogyan valósítható meg az autonómia. Sze-

rintem két feltétellel. Egyrészt az adott nemzetrész állapodjon meg egy konkrét autonómiamodellelben, s következetesen küzdjön érte. Másrészt az alapvető nemzetpolitikai kérdésekben legyen konszenzus Magyarországon.

– *Túl lehet lépni 2004. december ötödikén?*

– Erkölcsei tanulság szerint nem, politikailag igen.

– *Annak idején a bal- és a jobboldal is aljas támadásként élte meg a határon túli magyarok kettős állampolgárságáról szóló népszavazást. Az ötlet állítólag a „magyar–magyar közti zavarkeltésben” érdekelt román titkosszolgálatától eredt, eleinte maga Kövér László is amellettt volt, hogy hiba lenne napirendre tűzni a kérdést. Aztán az akkoriban ellenzéki Fidesz csak beszállt a kiírást kezdeményező aláírásgyűjtésbe, és az „igen” mellett érvelt. Mire a kormányzó szocialisták természetesen a „nem”-re buzdítottak. A referendum végül a szerény választói érdeklődés miatt érvénytelen lett. Eredményeként a bal gazemberséggel vádolta a jobbot, a jobb nemzetárulónak bélyegezte a balt, a határon túli magyarok pedig megalázva érezték magukat, jogosan. Totális és rémes kudarc.*

– Arról nincs biztos tudásom, hogy milyen háttértevékenységek után került napirendre a kérdés.

– *Nem hiszem.*

– Rész tudásom van róla. A teljes igazságot aligha tudja bárki is Magyarországon. De hát akár szerencsésen, akár szerencsétlenül történt, a kérdés fel lett téve, a népszavazás ki lett írva. S ebben a helyzetben nincs más hátra, mint előre: a magyar politikának konszenzussal ki kellett volna állnia a határon túli magyarok kettős állampolgársága mellett. Úgy, ahogy a maguk ügyében megtették ezt a szerbek, a horvátok, a románok, a szlovákok, és így tovább. Én

személy szerint mindent meg tudok bocsátani Gyurcsány Ferencnek, kivéve december ötödikét, a nemzetárulást. És ezt a szót nem retorikából mondom. Egyébként nem is értem, miért csinálta ezt.

– *Mert kormányfőként nem tűrhette, hogy az ellenzéki Orbán diktáljon neki.*

– Miért nem, ha ez a nemzeti érdek? Különben Gyurcsány helyében én már csak tisztán politikai pragmatizmusból is az ügy élére álltam volna, azzal, hogy legyen kettős állampolgárság, de szavazati jog nélkül. És ezt az álláspontot akkor elfogadta volna a politikai paletta.

– *Legföljebb a népszavazás másnapjáig. Aztán Orbán előbb-utóbb kibrusztolta volna a szavazati jogot is.*

– Igen, de Gyurcsány „magyar Kohl-ként” kerülhetett volna be a történelemkönyvekbe, aki egyesítette a nemzetet. És a baloldalt ezután aligha lehetett volna nemzetellenességgel vádolni. Ehelyett nemzetárulóként lelki Trianont okozott.

– *Más ezt úgy mondaná: hagyta magát belekergetni ebbe a szerepbe.*

– Nem mindegy végeredményben? Különben szerintem az SZDSZ a főbűnös. Kunczéék úgy kalkuláltak: ha megvan az állampolgárság, nem lehet megúsznunk, hogy szavazati jogot is kapjanak a határon túliak, ami a Fidesz–KDNP-nek kedvez.

– *Jövőre melyik magyarországi párt kapja majd a legtöbb szavazatot a határon túli területeken?*

– Természetesen mi, a Fidesz–KDNP.

– *Ezek szerint helyesen kalkulált a „főbűnös” SZDSZ.*

– Saját szempontjából talán helyesen, a nemzetből: főbűnös módon. Különben mi nem mandátumszerzési hátsó szándékból álltunk bele a népsza-

vázásba. Tisztában van azzal, hogy az új választási rendszerben hány mandátum dől el a határon túli szavazatokkal? Elmondom. Az országos listára kerülve – hozzátevé a Magyarországon a pártlistára adott szavazatokat és az egyéniből ide kerülő töredékszavazatokat – két-három mandátum sorsa dől el így. Nem lebecsülendő, de nem ezen múlik a választás megnyerése...

– *Ettől még ugye nagyot kampányolnak odakint?*

– Miért gondolja? Szerintem anélkül is ránk szavaznak az emberek, hogy csillagászati összeget költenénk kampányra Kolozsvártól Torontóig.

– *Olaj volna a magyarellenes tűzre, ha teleplakátolnák Kolozsvárt, Pozsonyt, Ungvárt, Újvidéket. Lesz megállapodás az ellenzékkel arról, hogy mindannyian visszafogják magukat?*

– A kampányforrásokat bizonyára maguktól is inkább az itthoni billegő kerületekre fordítják a pártok.

– *Elégedettnek, magabiztosnak tűnik.*

– Ismerem a munkánkat és az eredményeinket. Különösen a személyes életcélom, a nemzetegyesítés területén.

– *Nem szerény.*

– Nagy célokért érdemes élni. Megjegyzem, az se volt kis cél, hogy Szent Istvánt szentté avassák Bizáncban. 1054 óta nem történt ilyen. De megtörtént, és szerepem lehetett benne. A nemzetet közjogi értelemben egyesítettük, ahhoz pedig, hogy határon túli honfitársaink meg is éljék a magyar állampolgárságukat, két dolgot szükséges biztosítani: útlevelet a zsebbe és szavazni a választásokon. Az első kipipálva, s jövő tavasszal a második is meglesz. Itthon is jól állunk: a magyar Országgyűlés kilencvenhét százalékos többséggel fogadta el az állampolgársági törvényt. Mára a magyar belpolitikában

nincs vita sem a kettős állampolgárság, sem a szavazati jog kérdésében. Sőt igazából autonómia-kérdésben sincs már vita. És ha szívből történt, ha színből, de Mesterházy Attila elment és bocsánatot kért a határon túli magyaroktól 2004. december ötödikéért. Belpolitikailag persze elpofozkodunk, de nem lehet nem látni, hogy a történelmi tett megszületett. A politikai örültek pedig marginálisak.

– *Kik ők?*

– Akad belőlük mindkét szélén. Van, aki azzal támad, hogy miért nem foglaltuk vissza Erdélyt – ez politikai idiotizmus, amivel épp a határon túli magyarságnak és az ügynek ártanak a legtöbbet. És azokat is politikai örültnek tartom, akik nem szavazták meg és most is támadják a kettős állampolgárságot, mint például Molnár Csaba.

– *Divatba jönnek az autonómiatüntetések. Ezek nem ártanak a határon túli magyaroknak?*

– Nem. Sőt. Szokja csak a román közvélemény, hogy nem ördögtől való az autonómia. Először persze meghökkennek, fölháborodnak, de amikor már a sokadik demonstrációról kapnak hírt, megszokják, talán átgondolják, és idővel egyre jobban elfogadják.... És most elnézést, de mennem kell.

– *Búcsúzóul mesél nekünk egy papos viccet?*

– Micsodát?

– *Olvastam valahol, hogy imádja a püspökös poémokat.*

– Ja, ez nálam kvázi foglalkozási ártalom. Már csak azért is, mert a magyar viccekben Karinthy és Rejtő óta mély életbölcesség, filozófia van.

– *Osszon meg velünk, kérem, egy ilyen bölcs filozófikusat.*

– Az ön és az olvasók kedvéért elmondok egyet, ami nem is vicc, mert tényleg megtörtént. Egy kis falu

barokk templomának kapuja fölött az olvasható: „Isten mindig vár rád!” Alul meg kis zománctáblán ez : „A plébános úr fogadóórája 9 és 10 óra között.” Mélyen igaz, és teológiailag pontos. De bocss, tényleg kint vár a nagykövet.

– *Már megyünk is. De míg pakolunk, hadd kér-dem: azt is képes volt ilyen mély értelmű példázatként megélni, amit a pápa mondott a minap a meleg befogadásáról?*

– A Szentatya álláspontja semmiben sem más, mint az, amit mi vallunk: a bűnösben – és ez nem-csak a homoszexuálisokra vonatkozik – meg kell kü-lönböztetni az embert, akit szeretünk, és a bűnt, amit elutasítunk. A homoszexuálisok esetében is igyek-szünk megérteni az embert, akit tisztelünk, de ez nem jelenti, hogy elfogadnánk a természet rendjével szembenálló, bűnös életvitelt. Akik forradalmi újdön-ságot hallottak ki a pápa szavaiból, nem ismerik az egyház tanításait.

– *A teljes világsajtót címlapon járta be a hír.*

– Ebből is látszik, hogy a komplett világsajtó meny-nyire nem ismeri az egyház tanítását.

– *„Ha egy ember meleg, és keresi Istent, és mind-ezt jó szándékkal teszi, akkor ki vagyok én, hogy el-ítéljem?” Ezek az ő szavai.*

– Én sem ítélek el senkit, hiszen a pápához képest ki vagyok én? De ez nem jelenti, hogy akár nekem, akár a Szentatyának szándékunk vagy lehetőségünk lenne relativizálni az isteni kinyilatkoztatást. Hogy mi a bűn, azt végeredményben az Isten mondja meg. Hogy valaki homoszexuális, transzvesztita, akármilyen, az az ő dolga, a magánélet része, majd elszámol odafönt, ahogy tud. Ehhez a politikának semmi köze. Probléma akkor van, amikor politikai síkra terelik, politikai ideológiát csinálnak az ilyen élethelyzetből,

és a család lerombolását, relativizálását célul tűző mozgalmak ütik fel a fejüket.

– *Hallott ön olyan melegmozgalomról, ami korlátozná nő és férfi kapcsolatát?*

– Azzal rombolnak, hogy támadják a tradicionális értékeket, jelesül a családot. És a relativizálásnak hol van vége? Ha két férfi házasodhat, három miért nem?

– *Ez már matek. A pápa szerint a „nem aktívan” homoszexuális férfi pappá szentelhető. Egyetért vele?*

– Válasszuk ketté a kérdést. Ha egy ember ellenáll a kísértésnek, és nem követi el a bűnt, akkor bűntelen, sőt minél nagyobb kísértésnek áll ellen, annál nagyobb az életszentsége. Itt se csak a homoszexualitásra gondoljunk: ha valakit erős kísértés ér, teszem azt, házasságtörésre, ám ő kitart a felesége mellett, az komoly erkölcsi tett, érdemszerző cselekedet. Ami az esetlegesen homoszexuális papjelölteket illeti, szerencsére nem nekem, hanem az adott megyéspüspököknek kell dönteniük ilyen kérdésekben. Nagy dilemma, érdemes-e vállalni a kockázatot, hogy egy ilyen hajlamú ember elbukik a kísértésekkel szemben, s aztán a bűnén csámcsogva a komplett világsajtó nekiesik az egyháznak. Mondom: ha egy homoszexuális végig ellenáll a kísértésnek, szentté válik, de ebből még nem következik, hogy püspökként behoznám papnak.

– *A hangsúlyokból úgy tetszik, az ön pártja ortodoxabb, mint a pápa. Emlékezetes az ön szakállbácsizása. Vagy itt a minapi közleményük, miszerint a KDNP „mély megdöbbenéssel vette tudomásul”, hogy a Magyar Labdarúgó Szövetség és a Háttértársaság a Melegekért nevű jogvédő szervezet megállapodott: meleg párok és gyerekeik alkotta csa-*

ládoknak is jár kedvezmény a focimeccsek belépődíjából.

– Valóban mély megdöbbenéssel fogadtuk a hírt.

– *Miért pörögnek ezen? Hány meleg pár jár családostul meccsre? Meglehet, egy sem. Ha meg mégis, annyira zavarja önöket, hogy néhányan spórolnak pár ezer forintot?*

– Először is, a gyerekek esetében az ő egészséges fejlődésük alkotmányos joga erősebb, mint a „meleg párok” gyermekre való igénye.

– *Hadd járjon hát meccsre, hátha kedvet kap a sportoláshoz.*

– Másodszor, én nem a homoszexuálisok felől közelíteném meg a kérdést. Az a probléma, hogy az idézett megállapodás a család relativizálásához vezet.

– *Relativizálná a család attól, hogy egy meleg pár két gyerekkel kilátogat a Győr–Fradira?*

– A gát is akkor szakad át, ha egy ürge átfúrja: először csak kis víz csordogál, és egy idő után elsodorja az egész gátat.

– *Jó kis kép.*

– Implicite sem szerencsés a házasságot relativizáló dolgokat támogatni. Akár két embert érint, akár húszezret, akár van társadalmi jelentősége, akár nincs.

– *Úgy lehetnek a melegszervezetek ezzel a meccsezéssel meg a büszke felvonulásokkal, mint ön a határon túli demonstrációkkal: „Szokja csak a közvélemény, hogy nem ördögtől való a homoszexualitás. Először persze meghökkennek, fölháborodnak, de amikor már az ötödik perről, demonstrációról kapnak hírt, elfogadják.”*

– Látja, ide vezet a relativizálás! Két teljesen külön dolgot mos össze.

– *Egyik is egy kisebbség, a másik is az, egyik is kiváló alany arra, hogy a többség gyűlölje, a másik is. Amúgy ön szerint a pápának tetszene az MLSZ és a Háttértársaság megállapodása?*

– Szerintem ő sem lelkesedne érte. De most már tényleg mennem kell.

– *Persze, köszönjük. A lovaglásra akkor majd legközelebb kérdezünk rá.*

– A lovaglásra?

– *Idén március tizenötödikén ön lóháton jelent meg a kézdivásárhelyi koszorúzáson. Mi lesz jövőre?*

– Csak azért is Székelyföld, csak azért is magyar, csak azért is lovon!

– *Szép gondolati ív, s ha jól hüvelyezem, legközelebb is nyergelhetik az almásderest Semjén miniszterelnök-helyettes úrnak...*

*(Figyelő Net, 2013. augusztus 6.,
az interjút Nagy József készítette)*

A NEMZET KÖZJOGI EGYESÍTÉSÉRŐL

Napirend előtti felszólalás – 2013. szeptember 9.

DR. SEMJÉN ZSOLT (KDNP): Köszönöm szépen a szót. Igen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Jelentem az Országgyűlésnek, hogy augusztus végén beérkezett az ötszázezredik állampolgársági kérelem. A mai nap *(Taps a kormánypartok és a Jobbik-frakció pad-soraiból.)* 503 250 darab kérelem van a hivatalnál *(Dr. Józsa István tapsol.)*, és ebből több mint 430 ezren az állampolgársági esküt is letették, legtöbben Erdélyből, a Vajdaságból, de egyre többen a diaszpórából is, ami azt mutatja, hogy világnemzet vagyunk.

Emlékeztetek arra egyébként, hogy amikor az egészet elkezdtük, és én bementem ezt az 500 ezres számot, akkor az volt, hogy államigazgatásilag legfeljebb 200 ezret lehet lebonyolítani. De a helyzet az, hogy az államigazgatás e tekintetben felülmúlta önmagát, összezsizsolódott az intézményrendszer a nemzetpolitika tekintetében, a kormánybiztos úr tekintetében, aki a honosításokat intézi, a Külügyminisztérium vonatkozásában, a járások, önkormányzatok tekintetében, és fontos volt az is, hogy radikális bürokráciacsökkentést csináltunk. Például a lejárt útlevelekkel lehet igazolni az állampolgárságot, állami adatokat nem az ügyfeleknek kell beszerezni, hanem az államigazgatásnak, az űrlapot a töredékére csökkentettük, és nagyon fontos volt az, hogy számos új konzult küldtünk ki, akik kimennek a

kistelepülésre, a diaszpórában elmennek nagyobb városról nagyobb városra, és a Kőrösi Csoma Sándor-program keretében kiküldött munkatársaink sok helyen felszítják a nemzeti identitástudat parazsát, lánggra lobbantva azt.

Egy tiszteletteljes kéréssel szeretnék a sajtó felé fordulni. Hogy is mondjam, kevésbé baráti országok legkevésbé sem baráti szervezeteinek dezinformatív propagandáját kontroll nélkül ne vegyék át. Utalok itt arra, hogy az utóbbi napokban cikksorozatok indultak arról egy román híradásból, mely szerint ősi dákok tömegével vesznek fel magyar állampolgárságot. Úgy gondolom, már a cím is mutatta a beállítottságát, ilyen típusú dezinformatív dolgokat nem kellene átvenni a sajtónak, mert megint csak az országnak és hazánknak árt vele. És ha ilyen típusú kérdéseik vannak, rendelkezésükre áll a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, a honosítási kormánybiztos úr, én vagy a nemzetpolitika más szereplője. Itt a legfontosabb az, tisztelt Ház, hogy a számok mögött emberi sorsok és emberi történetek vannak.

Aki részt vett állampolgársági eskün, pontosan tudja, mennyire megrendítő az, számomra is, amikor például Maros, Kovászna és Hargita megye elnöke letette az állampolgársági esküt előttem, vagy például Csíkszereda teljes képviselő-testülete polgármesterestül, akkor ez egy hihetetlenül megrendítő esemény, vagy amikor Isztambulban egy nagyon idős néni napok óta nem aludt, hogy el tudja énekelni a Himnuszt. Ezek olyan emberi sorsok, olyan történelmi igazságtétel, ami minden jóérezésű magyar embert megrendít.

A lényeg tehát az, hogy küldetésünk a magyar nemzet megmaradása. Ez akkor lehetséges, hogyha

a magyar nemzetrészek megmaradnak az elszakított területeken és a diaszpórában is. Tehát meg kell állítanunk és meg kell fordítanunk az asszimilációt, ami csak egy nagyon erős impulzussal lehet, ez a nagyon erős impulzus az állampolgárság megadása, vagyis a nemzet közjogi újraegyesítése. Ennek eszköze az állampolgársági törvény, alkotmányunknak az a kitétele, hogy Magyarország felelősséget visel minden magyarért, bárhol él a világban, vagy az összetartozási törvény, amely kimondja, hogy a határok felett való összetartozásunk valóság, és identitásunk meghatározó része.

Rengeteg belpolitikai vitánk van, de azért az állampolgársági törvényt 98 százalékos konszenzussal fogadtuk el. Azt gondolom, az is fontos volt, amikor Mesterházy Attila, ha szívből, ha színből, de elment és megkövette az erdélyi magyarokat ama 2004. december 5-éért. Nincs vita már a szavazati jog tekintetében és a tekintetben sem, hogy az autonómia megilleti az elszakított területen élő magyarságot; nyilván a többségi magyarságnak területi autonómia, a szóránymagyarságnak kulturális autonómia.

Tisztelt Ház! Ötszáz ezer új állampolgár a nemzetegyesítés megvalósulását jelenti, és ezzel ez a parlament történelmet írt. Köszönöm. *(Taps a kormányzó pártok soraiban.)*

A SZÉKELYEK NAGY MENETELÉSÉRŐL

*Reagálás napirend előtti felszólalásra –
2013. október 28.*

ELNÖK: Köszönjük szépen. A kormány nevében Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr kíván válaszolni.

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterelnök-helyettes: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Igen tisztelt Képviselő Úr! Mindenekelőtt elismerésünket, szolidaritásunkat és azonosulásunkat fejezzük ki a székelységnek, Erdélynek, a Székely Nemzeti Tanácsnak és a megvalósult magyar egységnek.

A legfontosabb üzenete a székelyek nagy menetelésének az, hogy nem vagyunk alávalóbbak egyetlen más népnél sem. *(Taps a kormánypártok sorai-
ban.)* Amit másoknak lehet, azt nekünk is lehet. Amit másoknak szabad, azt nekünk is szabad. A magyarság soha nem kért, soha nem követelt semmi olyasmit, ami ne volna általánosan elfogadott az Európai Unióban, és egyetlenegy olyan programpon-
tunk nem volt, amire ne tudnánk számos példát mondani az Európai Unióban.

Szembe kell néznünk azzal, tisztelt Ház, hogy Románia nem tartotta be már a gyulafehérvári gyűlésen ígéretet sem, egyébként a trianoni és a párizsi békeszerződésben foglaltakat sem, és az, ami történik, bizony kísértetiesen emlékeztet arra, ahogy felszámolták a Maros Autonóm Tartományt, vagy ahogy Ceaușescu átrajzolta a magyarság kárára az

ezeréves székely megyék határait. Hová tűntek, tisztelt Ház, az államalapító és őshonos magyar kisebbség, magyar nemzetrészt százazrei a gyulafehérvári gyűlés óta? Az ő eltűnésük a bizonyítéka annak, hogy nem tartották be saját vállalásaikat Románia részéről. Nincs hova hátrálnunk, ha meg akarunk maradni!

Szembe kell néznünk azzal, hogy a hallgatás nem vezetett sehova, és elég volt abból, hogy a magyarság, az erdélyi magyarság, a székely magyarság a román belpolitika pofozóbábuja legyen. Elég volt! *Az autonómia nem kegy, amit a románság a magyarságnak ajándékoz. Az autonómia, az önrendelkezés emberi jog a közösség szintjén, tehát ez jár nekünk.* És innen üzenem barátainknak és ellenfeleinknek is, hogy bármit csinálnak, nem mondunk le a természet rendje szerint minket megillető jogokról. És újra és újra meg fog ez történni a Székelyföldön és a nagyvilágban mindenütt.

Azt pedig különös örömmel állapíthatjuk meg, hogy ebben a kérdésben mégiscsak egy nemzeti konszenzus kezd kirajzolódni, hiszen az állampolgársági törvényt mégiscsak 97,7 százalékos többséggel fogadta el a Magyar Országgyűlés. Már vita nincs azon, hogy szavazati jog illeti meg a határon túli magyarságot, és autonómia tekintetében is konszenzus van a magyar Országgyűlésben a tekintetben a parlamenti pártok között, hogy a tömbmagyarságnak területi autonómia jár, a szóránymagyarságnak pedig kulturális autonómia. A tételmondat, tisztelt Országgyűlés, az, hogy autonómia egyenlő megmaradás.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

II. Egyházpolitika

A KERESKEDELMI MÉDIA „VALÓSÁG”-SHOWJA AZ ÖRDÖGRŐL VALÓ

Igen tisztelt Elnök úr, Főtisztelendő és Főtiszteletű Püspök Urak, Főtisztelendő Atyák és Nagytiszteletű Urak, mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves Barátaim.

A legalapvetőbb kérdésekkel érdemes kezdeni, mielőtt a részletkérdésekbe bonyolódnánk. A legalapvetőbb kérdés pedig az, hogy nemcsak hazánk, hanem az egész civilizációnk egyfajta szellemi-erkölcsi válságban van. Ennek pedig az alapvető oka az, hogy nemcsak arról van szó, hogy az emberek bűnt követnek el. Az igazi probléma az, hogy a bűn bűnvoltát tagadják. Az igazi probléma az, hogy a bűnt erénynek próbálják beállítani, a rosszat jónak, és ezáltal a bűnből való kiszabadulás lehetőségét teszik sok esetben irreálissá.

Mert ha tudom, hogy mi a jó és mi a rossz, mi a bűn és mi az erény, akkor van kapaszkodó, amin keresztül az elesett ember fel tud állni. De hogyha kétségbe vonják azt, sőt tagadják, hogy létezik olyan, hogy bűn, akkor az elesett ember azzal sincs tisztában, hogy el van esve. És miután kapaszkodó sincs, irreális az, hogy fel tudjon állni. Mert az sincs a fejében, hogy neki fel kellene állni. Nem akarok most aktuálpolitikai oldalvágásokat tenni, de annak idején volt egy nagyon tanulságos vitám Heller Ágnessel, aki azt mondta, hogy én nem használhatom a Par-

lamentben azt a szót, hogy bűn. Azt mondta, ezt a templom falai között használhatom, de a Parlamentben nem. Tehát kétségbe vonja azt, hogy a keresztény értékrend megjelenhet az Országgyűlés falai között! Én például sem marxista nem vagyok, sem liberális nem vagyok, de nem vonom kétségbe, hogy Heller Ágnesnek joga van marxista vagy liberális alapon részt venni a politikai életben. Furcsa, hogy ő, aki liberálisnak mondja magát, kétségbe vonja azt, hogy én a keresztény értékrendet képviselhetem a Parlamentben...

Mindannyian tanúi voltunk, amikor meghatározó – legalábbis bizonyos kör számára meghatározó – értelmiségiek szemfényvesztő bűvészműtatványt mutattak be ama őszödi beszéd után, hogy tulajdonképpen a hazugság az igazság, a rossz az tulajdonképpen jó, és ennek is a következménye az, hogy nem válik világossá a társadalom számára, hogy van olyan, hogy rossz, és van olyan, hogy jó, és hogy mi a rossz és mi a jó. És ez nem egy magyar specialitás, hanem ez az egész civilizáció problémája.

Ennek kapcsán hadd hívjam fel a figyelmet a Barankovics Alapítvány által kiadott kis füzetre, ahol Joseph Ratzinger bíboros és Jürgen Habermas szociológus között van egy beszélgetés, ahol Ratzinger kardinális rávilágít arra, hogy az a liberális demokrácia, ami ma van, és ami szisztematikusan, sőt megkockáztatom, hogy intézményes módon is tagadja és támadja a tradicionális értékeket, az voltaképpen azt az alapot számolja fel, amin ő maga is létezik. Hiszen hogyha nincsenek családok, ahol egészséges pszichéjű gyerekeket nevelnek, akiket a munka becsületére nevelnek, arra, hogy ne lopjon, ne hazudjon, ezeket az evidenciaszerű értékeket le-

rombolják, akkor ezáltal magának a társadalom működésének alapjait rombolják le. Ezért ez a fajta liberális felfogás egyfelől társadalompusztító, de vég eredményben önpusztító is, mert pont azokat az alapfeltételeket rombolja le, amin az egész szabadságelvű demokrácia nyugszik.

Miután ez nagyon messzire vezet, és nekem csak egy köszöntő erejéig szólt a felkérés, és itt látom Szalai Annamáriát is, hadd kockáztassak meg egy gondolatmenetet a média vonatkozásában.

Ha megengedik, elmondok önöknek egy megtörtént esetet. Öt-hat éves volt a kisgyerek, és miután fél órát nézte a televízióban a műsort, azt kérdezte az édesanyjától: „Mama, akit nem ölnek meg, az hogy hal meg?” Egyfelől tehát az adófizetők pénzén támogatjuk a családokat, az iskolát, beszélünk etika-oktatásról és így tovább. Másfelől pedig hagyjuk, hogy különböző érdekcsoportok porig rombolják azt, amit véres verejtéssel a másik oldalon felépítünk.

Nézzük meg ezeket a műsorokat. Nézzük meg a példaképeket! Ezen persze lehet mosolyogni, hogy van még olyan, hogy példakép, de érdemes ezt is végiggondolni a társadalmi következmények tekintetében is. Mert ne felejtjük el, *a példakép önmagát beteljesítő jóslat*. Ha jó a példakép, és ahhoz próbál hasonulni a társadalom, akkor ott fejlődés lesz. Ha rossz a példakép, akkor pusztulás lesz a vége.

Tehát kik a példaképek? Annak idején példakép volt Szent Imre herceg. Aztán példakép lehet például Winnetou, Robin Hood vagy Puskás Öcsi. A probléma az, hogy a példakép ma – nem is tudom ezeket a celeb műsorokat, ezeket a valóság-shownak nevezett történeteket – mondjuk a Kismocsok nevű teremtés,

hogy megcsillantsam ez irányú műveltségemet is... A különböző bulvárlapok azzal vannak tele, hogy a nem tudom milyen nevű, egyébként bizonytalan nemiségű teremtés és a Kismocsok között éppen milyen szexuális viszony van. És ez egy hír lehet! Az emberek, a gyerekek egy része ezt nézi. És akkor kihez fog hasonulni? A Kismocsok nevezetű hölgyhöz/úrhoz, nem tudom, hogy mi az aktuális állása. Ennek viszont a társadalmi hatása borzasztó. Ezt mondja a szociológia Pygmalion-effektusnak, az ilyen önmagát beteljesítő jóslatokat. Azt mondják ezek a műsorok, hogy ez „valóság-show”. Nyilvánvalóan nem valóság, hanem a valóság egy szegmense, egy szubkulturális sarka, mondhatnám, egy pervertált szubkulturális sarka, de miután ezt úgy mutatja be, mintha ez lenne a valóság, ez egy idő után valóban létre fogja hozni a valóságot a társadalomban az önmagát beteljesítő jóslat folytán. Ezért tehát nem megkerülhető az állam felelőssége, hogy például a média tekintetében mit hagy bemutatni a társadalom felé. És most megint anélkül, hogy mielőtt nagyon messzire mennék, csak a logikáját hadd mondjam el!

Nézzük például a kereskedelmi médiákat. Én nem vonom kétségbe, hogy van-e joga a befektetőknek a médiába befektetni. De miért fektet be valaki a kereskedelmi médiába? Azért fektet be, hogy minél nagyobb profitot kapjon vissza. Ha másutt nagyobb profitot tudna elérni, akkor oda fektetne be. Tehát mi a kereskedelmi média célja? Az, hogy a befektetőknek minél magasabb profitot eredményezzen. Hogy tudja ezt a profitot eredményezni? Egyetlen egy dologgal, a reklámbevételekkel. A reklámidő nem növelhető a végtelenségig, mert részint a nap 24

órából áll, részint pedig ha a reklámidő egy bizonyos szintet túlhalad, akkor már nem fogják nézni a műsort. A nézettség csökken, tehát a reklámidő értéke is csökken, így a befektető profitja is csökken. Tehát egy módon lehet a profitot növelni, ha növelik a nézettséget. És minél nagyobb a nézettség, annál értékesebb az egy percre jutó reklámidő. Hogy lehet a nézettséget növelni? Azt kell mondanom, hogy sajnos nem feltétlenül úgy, hogy a szép, jó, és okos dolgokat mutatják be, hanem úgy, hogy bizony a legaberránsabb és legsötétebb dolgokat. Ezt gátlástalanul megteszik, hiszen egyetlen céljuk van, a profit növelése. És itt van az állam szerepe, aki azt mondja, hogy kedves befektetők, persze, jogotok van a profithoz, de nekünk is jogunk van ahhoz, hogy a társadalom védelmében bizonyos dolgokra azt mondjuk, hogy ezt már nem. Azért éreztem fontosnak ezt elmondani Önöknek, mert azt gondolom, hogy csak akkor tudunk előrelépni, ha mindenki megteszi azt, ami a sajátos állapotából következően az ő dolga. A családok azt, ami a családok dolga, az egyházak azt, ami az egyházak dolga, az állam pedig azt, ami az állam feladata. Az állam feladata sokirányú. Részint az oktatáson keresztül, az etika tárgy révén közvetlenül, másfelől viszont a negatív hatásokkal szemben való állami védelem biztosításával. Ezért szükséges a médiatörvény.

Azt gondolom, hogy az állam igyekezett megtenni e kérdésben is, amit meg lehetett tenni. Itt utalok arra, amit Harrach Péter barátom mondott, hogy új kezdet előtt állunk, hiszen be fog kerülni az új Alaptörvénybe, ami ennek a megújulásnak az alapját jelentheti. Ez úgy szól: „Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság. Valljuk, hogy az egyéni

szabadság csak másokkal együttműködve bontakozhat ki. Valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb kezei a család és a nemzet. Összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet.”

Ezekkel a gondolatokkal köszönöm az önök megtisztelő figyelmét!

(Elhangzott az Etikáról tartott konferencián a Parlament Felsőházi termében, 2011. április 6-án)

BESZÉD A „MINDSZENTY JÓZSEF HERCEGPRÍMÁS A MAGYARSÁG LELKIISMERETE” CÍMŰ KONFERENCIÁN

Köztársasági Elnök Úr, Bíboros Úr, Nuncius Úr, Főherceg Úr, Főigazgató Asszony, mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem ünnepi beszédet mondok, nem is egy akadémikus történelmi fejtegetést, hanem egyfajta tisztázó elemzést, ami műfajilag – vállalt módon – politikai beszéd.

Három kérdésről beszélek: a magyar politikatörténetről, aminek 1945-49 közötti időszakának talán legfontosabb eseménye a keresztény politika szempontjából Mindszenty József hercegprímás és Barankovics István vitája volt. Itt a sajátos érintettségem, hogy úgy beszélhetek, mint Barankovics István pártjának elnöke. A másik terület, amiről szólok: a közjogi vonatkozások, az alkotmányos helyzet értelmezése, beleértve az államforma kérdését is. Itt a sajátos érintettségem az, hogy országgyűlési képviselőként hangsúlyosan részt vettem az új Alaptörvény meghozatalában, ami rendkívüli jelentőségű Mindszenty József alkotmányos önértelmezése és ebből következő értelmezése szempontjából is. Harmad-sorban pedig a magyarság megtartása tekintetében, itt a személyes érintettségem az, hogy nemzetpolitikáért felelős miniszterként különösen fontos számomra akár Magyarországon, akár az emigrációban

az a szerep, amelyet a hercegprímás jelentett az egyetemes magyarság nemzeti identitásának megtartásában.

Tehát: a magyar politikatörténet egyik fontos és kibeszéletlen kérdése Mindszenty József és Barankovics István vitája. Ez a vita egyfelől természetyszerű volt, hiszen releváns kérdés volt, hogy hogy viszonyul a magyar keresztény politika 1945 előtthöz. Másfelől pedig ez a vita politikai értelemben – következményeit tekintve – szerencsétlen volt, mert megosztotta a keresztény politikai erőket. A vita mögött a két főszereplő beállítottságbeli, karakterbeli különbsége is ott van. Barankovics István természetét tekintve kompromisszumra hajló politikus, aki a lehetőségek művészeteként tekintett most is a politikára. Mindszenty József hercegprímás pedig alkatát tekintve is a meg-nem-alkuvás szimbóluma volt, Szent José María Escrivá kifejezésével élve: szent hajthatatlanság jellemezte. (Szeretném hangsúlyozni, hogy Barankovics István esetében ez a kompromisszumkészség nem jelentette elvei feladását; ahogy Varga László megfogalmazta: aki a politikában nem tud kompromisszumokat kötni, az szakmailag alkalmatlan, aki pedig elveket ad fel, az erkölcsileg alkalmatlan. Barankovics István nem adott fel elveket, de politikai kompromisszumokra kész volt.) Ez az alkatbeli és beállítottságbeli különbség meghatározta az ő viszonyukat.

Hasonlóképpen kulcsfontosságú volt a politikai helyzet megítélése. Ami – meg kell mondanunk – mindkettőjük részéről *illuzórikus* volt. Barankovics István hitt a létező szocializmus és a katolikus egyház közötti *modus vivendi* lehetőségében. Ez illúzió volt. Mindszenty József hercegprímás pedig úgy gondolta,

hogy *nyugati beavatkozás* lesz Magyarországon. Ez pedig Jalta után egész egyszerűen a helyzet – politikai értelemben – téves megítélése volt. A politikai illúzióknak mindkettőjük személyes és politikai életében súlyos következményei lettek. Barankovics István tekintetében az emigráció, Mindszenty József hercegprímás tekintetében pedig a börtön és az emigráció.

Sajátos feszültség volt köztük a keresztény állameszme kérdésében. Barankovics István a kereszténydemokrata állameszméből indult ki, De Gasperihez és Adenauerhez hasonló, és a magyar viszonyoknak megfelelő felfogásából, amit sajátosan színezett az a gondolata – amit ő különösen aktuálisnak gondolt a *modus vivendi* tekintetében –, amikor ő az *evangéliumi szocializmus*ról beszélt. Mindszenty József hercegprímás az állameszmét alapvetően a történelmi magyar alkotmányból eredeztette. Ebből kifolyólag a két felfogás természetszerűleg nem ellentétben, de feszültségben volt egymással.

A keresztény politika tekintetében Barankovics István a *világnézeti párt* felfogása mellett volt. (Megjegyzem, a magyar De Gasperi vagy Adenauer lehetett volna, ha nincs szovjet megszállás.) Mindszenty József hercegprímás pedig ragaszkodott ahhoz, hogy az adott történelmi szituációban a keresztény párt a *hierarchia közvetlen irányítása alatt* álljon. Tanulságos – ami részint a Prímási Levéltárban, részint a Piarista Rend Levéltárában, illetve az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárában található, továbbá Varga László visszaemlékezéseiből ismert – az a tárgyalás, ami a magyar keresztény politika történetének talán a legfontosabb – sajnos eredménytelen – tárgyalása volt a Barankovics István vezette Demokrata Néppárt és a hercegprímás által vezetett hierarchia között.

A hat pontból az első a pártprogram kérdése volt. Barankovics István filozófiailag a modern kereszténydemokrata, keresztényszociális felfogásából indult ki, aktuálpolitikailag pedig abból az illúzióból, hogy lehetséges a jó viszony egy nem kommunista Magyarország és a Szovjetunió között, és egyfajta modus vivendi köthető a katolikus egyház és a létező szocializmus között. A hercegprímásnak más elképzelései voltak. Ő a történelmi alkotmányra helyezte volna nagyobb súlyt, aktuálpolitikailag pedig az ellenállásra. Végül abban maradtak a Demokrata Néppárt programja tekintetében, hogy azt kiinduló pontnak tekintik.

A második pont Barankovics István személye volt. Tudnunk kell, hogy a hercegprímás Pálffy gróft támogatta a keresztény párt elnökének. Barankovics István azt mondta, hogy kész félreállni, ha ez a megállapodás feltétele.

A harmadik, hogy a keresztény párt sajtójának főszerkesztője maradjon Barankovics, de a hierarchia által kijelölt szerkesztőbizottsági grémiummal együtt szerkesztik a lapot.

Ahol éles konfliktus volt, az az, hogy a hercegprímás a Végrehajtó Bizottság, tehát a párt vezetése (Varga László szerint pedig a felálló demokrata néppárti képviselők) tekintetében ragaszkodott ahhoz, hogy 40 százalékát a Demokrata Néppárt, 60 százalékát a hierarchia jelölje.

De a leg súlyosabb ütközés az 5. pont volt, amelyik úgy szólt, hogy egyházpolitikai és világnézeti kérdések tekintetében, amelyek akár csak távolról is érintik ezeket a kérdéseket, a párt elfogadja a hierarchia irányítását. Barankovics István azt mondta, hogy ezt csak abban a formában és megfogalmazásban tudja elfogadni, hogy a hierarchia iránymuta-

tásával *harmóniában*. Érdemes idézni Barankovics Istvánt: „*hit és erkölcs dolgaiban feltétlenül engedelmes hívei vagyunk az Egyháznak, illetve az Apostoli Szentszéknek, egyébként pedig a politika terén azzal a szabadsággal élünk, melyet az Apostoli Szentszék minden katolikusként biztosít*”.

Kimondhatjuk, hogy az adott helyzetben mindkét álláspontnak volt racionalitása, és mindkét álláspont legitim volt. A magyar politika történetének nagy szerencsétlensége, hogy ebben a kérdésben nem sikerült – talán nem is lehetett – kompromisszumot teremteni. De mindezek mögött egyházi szempontból volt egy sajátos és döntő dolog, amitől Mindszenty hercegprímás kezdettől fogva tartott, Barankovics István pedig élete utolsó beszélgetésében Rákosi Mátyással szembesült: az, hogy a *Kommunista Pártnak szándéka volt egy Rómától független „magyar katolikus egyház” létrehozása*.

Ez volt az a pont egyébként, amikor Barankovics István elhatározta, hogy emigrál. Az ő saját szavaiból idézek: „Rákosi 1949. január 25-én erkölcsi öngyilkosságot követelt tőlem. Ekkor beszéltem vele utoljára, az ő kezdeményezésére, parlamenti dolgozószobájában. A magyar parlamenti szokásoknak megfelelően tegeződtünk, de mint mindig, ha Rákosi fenyegetőzni akart, magázott. Most is. (...) Önök – mondta Rákosi – ugyanazt tették, mint Mindszenty, csak sokkal fondorlatosabban. Mindszentyék és a Néppárt között szabályos munkamegosztás volt. Mindig tudtam, hogy gyűlöli a kommunizmust, de azt hittem, hogy felismeri az egyház és a magyar népválói érdekét. A Barankovics Párt azonban nem a népet és nem is az egyházat akarta szolgálni, éppen olyan esküdt ellenségei a népi demokráciának, mint bármelyik összeesküvő, vagy Mindszenty. Mindszenty

elnyeri méltó büntetését, bármit csinál a Vatikán, és bármit tesznek az ő külföldi barátai. A Néppárt pedig fel fog oszlani. De nem úgy, ahogyan azt Ön gondolja. És nem akkor, amikor Ön akarja. Az időt és a feloszlás indokait majd én fogom megmondani. (...) Róma Mindszenty jogtalan védelmében durván beavatkozott a magyar állam belső ügyeibe. A Néppártnak ezért a Vatikánt el kell ítélnie. Természetesen – fejezte be Rákosi – e nyilatkozat megtétele után a Barankovics Párt tagjainak semmiféle bántódásuk nem lesz. A nyilatkozat nélkül azonban nincsen *salvus conductus*. Én – feleltem – ilyen nyilatkozatot soha nem fogok tenni, amíg a magam ura vagyok. (...) – Ön, úgy látszik, nincs tisztában a helyzetével – mondta Rákosi.

– Tudom – feleltem –, hogy csak a lét és a becsület között van választásom. De amíg a magam ura vagyok, a becsületet választom. Erkölcsi öngyilkosságot nem követek el. Rákosi megvetően intett:

– Ön nem evilági ember. – Aztán az ítélethirdetést mintegy befejezettnek tekintve *Rákosi egy Rómától független magyar katolikus egyházzal beszélt.* (...) Ezen az éjszakán határoztam el, hogy megkísérlem a szökést. (...) Sem az emigráns sorsot, sem a hazatérés idejét illetően nem tápláltam semmiféle illúziót. Világosan tudtam, hogy mit vállalok, és tudtam, hogy a magyar nemzet az én egyedüli földi valóságom, és csak egy hazám van, Magyarország. A szökés elhatározása volt életem legnehezebb és legkeveserűbb döntése. (...) Egyedül a szökés adott esélyt arra, hogy a Néppárt képviselőit, kikkel szemben kötelezettséget éreztem, megvédjem az ellen, hogy belőlük akaratuk ellenére a Rákosi által kívánt nyilatkozatot kikényszerítsék, vagy nevükben kiadják. (...)

És végül egyedül a szökés adott lehetőséget arra, hogy a nemzeti katolikus egyház tervét leleplezve ettől a kezdeményezéstől a kormány kedvét elvegyem. Szökésem sikerült, és ezeket a célokat el is értem. Én az emigrációba nem önként jöttem, én az emigrációba kényszerültem.”

Azt gondolom, hogy ez az emigrációs sors az, ahogy végül is a két politika illúzióiban, de tiszta szándékában és a kereszténységért és a nemzetért végsőig való elkötelezettségben összeért, megadja annak a lehetőségét, hogy a magyar nemzeti panteonban együtt tiszteljük Mindszenty József hercegprímást és Barankovics Istvánt. Valahogy hasonlóképpen, mint ahogy a nemzeti panteonban együtt van Kossuth Lajos, Széchenyi István és Deák Ferenc.

És most van itt az alkalom és a pillanat, amikor annyi évtized vitája után Barankovics István pártjának nevében fejtet kell hajtanom Mindszenty József hercegprímás előtt.

A második terület, amiről szólni szeretnék, az a magyar közjog, a magyar alkotmányos helyzet kérdése. Hiszen Mindszenty József hercegprímás szerepvállalásának megértése nagymértékben függ ettől. Mindszenty József mint Magyarország hercegprímása a történelmi alkotmányból eredeztette társadalmi, közjogi helyzetét és felelősségét. És itt van az a pillanat, amikor megkerülhetetlen, hogy kitérjünk az államforma kérdésére. Keresztény alapon mindkét államforma – akár a királyság, akár a köztársaság – legitim. Barankovics István ezt úgy fogalmazta meg: „a keresztény állameszme, amelynek magyar formában való megvalósítása pártunk programja, épp úgy megvalósítható köztársasági, mint ki-

rállyági államformában. A keresztény állameszmét sem a királlyággal, sem a legitimizmussal azonosítani nem lehet és nem szabad. A keresztény állameszme egyik államforma mellett vagy ellen sincs elvileg lekötve. Mi az államformát kizárólag a politikai célszerűség kérdésének tekintjük. Ezért pártunk nem is teszi pártkérdéssé azt, hogy tagjai melyik államforma mellett vagy ellen foglalnak állást.”.

Főleg a korábbi évtizedek – de a napjainkban is felmerülő – vádaskodások tekintetében fontos egy distinkciót tennünk. Más dolog a történelmi alkotmányból következően a Magyar Királlyághoz való ragaszkodás, és más dolog a trón betöltésének kérdése. (Nyilván nem most van itt az alkalmas hely és idő, hogy a szabad királlyaválasztás vagy a legitimista álláspont, az örökös királlyág történelmi kérdésébe bonyolódjunk.) De a királlyág mint államforma és a trón betöltése között lényegi különbség van, és ezt a lényegi különbséget a hercegprímás meg is tette.

Mindszenty álláspontja az volt, hogy – ha egyáltalán az államforma kérdésessé tehető, akkor is – az államformáról csak *legitim parlament vagy népszavazás dönthetne, és miután ilyen nem volt, a Magyar Királlyág közjogi valóság*. Ebből következett az ő közjogi szerepvállalása. Nyilvánvaló, hogy idegen megszállások idején nem beszélhetünk szuverenitásról és legitimitásról. És az is tény, hogy elméletileg 1949-ig még az akkori rendszer rendszerében is a történelmi alkotmány érvényben volt. Ebből két dolog következik. Alkotmányos szempontból, ha lett volna a szuverén Magyarországnak legitim parlamentje, amely megváltoztatja az államformát, a hercegprímás – noha nem értett volna vele egyet, mivel a királlyág és ezen belül Ottó főherceg híve volt –, de vélhetően elfogadta volna ezt a döntést. Azonban

ilyen nem volt. Politikai szempontból pedig *a hercegprímás nagyon pontosan látta, hogy az akkori körülmények között az ezeréves magyar királyság feladása, vagyis a köztársaság, a népköztársaság előszobája, ez pedig a kommunista diktatúrába fog torkollni. Pontosan ez történt.*

Az ő közjogi szerepének megértése szempontjából kulcsfontosságú az a mondat, amit beiktatásakor üzent Dálnoki Miklós Bélának, aki az Ideiglenes Kormány feje volt. A mondat tömörségében is rendkívül pontos: *„Az ország első közjogi méltósága hazája rendelkezésére áll”*. Ennek alapján tette meg óvását, amikor tudomására jutott, hogy a Nemzeti Ideiglenes Kormány a királyság megszüntetését tervezi. A következőképpen reagált erre: *„Úgy értesülök, hogy a nemzetgyűlés a közeljövőben napirendre szándékozik tűzni az alkotmányreformokat, köztük a köztársaság behozatalát, az ezeréves magyar királyság megszüntetésének tervét. Ha ez a hír megfelel a valóságnak, és ha nem is kaptam erről hivatalos tájékoztatást, a magyar prímások – több mint kilencszáz éven át – állandóan gyakorolt közjogi tisztéből folyóan óvást emelek eme tervek ellen.”*

Tehát az ő alkotmányos alapállása az volt, hogy őneki az érvényben lévő történelmi alkotmányból kifolyólag vannak kötelességei. Ez alkotmányosan igaz is. Hiszen a koronás magyar király halott. A kormányzó megpuccsolva (nyilvánvaló, hogy a „nemzetvezető”-féle hatalomátvétel illegitim). A kormányzóhelyettes halott. Nádor nincs. Ebből pedig az következik, hogy a prímás valóban az első alkotmányos közjogi méltóság az országban, amint azt az 1937. évi XI. törvénycikkely kimondja. Az Országtanácsból akkor egyedül ő maradt: a hercegprímás, Mindszenty József.

Összefoglalólag – mindenfajta szekularista dogmával szemben – Mindszenty József, Magyarország hercegprímása nem „beleszólt a politikába”, nem valami anakronizmus volt az ő alkotmányos álláspontja, különösen nem valamifajta hiúság, hanem egész egyszerűen az *alkotmányos rendnek megfelelő állampolgári kötelességét teljesítette*. Ami egyébként politikai értelemben két megszállás után, illetve alatt, maga volt a remény alternatívája. És most van itt az a pillanat, hogy Magyarország Alaptörvényéből néhány mondatot felolvassak: „Mi, a magyar nemzet tagjai az új évezred kezdetén, felelősséggel minden magyarért, kinyilvánítjuk az alábbiakat: (...) Tiszteletben tartjuk történelmi alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát, és a magyar nemzet egységét. *Nem ismerjük el történelmi alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését. (...) Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk annak érvénytelenségét. (...) Hazánk 1944. március 19-én elveszített állami önrendelkezésének visszaálltát 1990. május 2-tól, az első szabadon választott népképviselő megalakulásától számítjuk. Ezt a napot tekintjük hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének.*”

Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim, ebből egészen egyszerűen az következik, hogy *Magyarország új Alaptörvénye alkotmányos értelemben igazolta – ha tetszik, rehabilitálta – Mindszenty József hercegprímás alkotmányos felfogását.*

A harmadik terület, amiről röviden szeretnék szólni Önöknek, az Mindszenty József magyarságot meg-

tartó ereje. Erkölcsi tartás tekintetében például, amíg Mindszenty József élt, addig ő *önmagában jelentette és jelezte a békepapság illegitimitását*. Ő volt akár Magyarországon, akár az emigrációban az erkölcsi iránytű. Ezt evidenciaszerűen bizonyítja Máriazellből való hazahozatala, az, hogy *nem lehetséges rendszerváltás Magyarországon Mindszenty József hercegprímás hazatérte nélkül*. Akár magyarországi szereplései, akár az emigráció idején tett útjai, tanították a kereszténység és a magyarság egymásra irányultságát, így *Mindszenty József lelkiisége a nemzeti identitás megtartását is jelentette*. Az ő feltétlen tekintélye, szimbolikus volta szerte a világban olyan büszkeséget adott az emigráció magyarságának, ami a nemzeti identitás megőrzését és ezáltal az asszimilációtól való megmenekülést jelentette nemzedékeknek.

És szólnunk kell még a hercegprímás életpéldájának egy olyan egyetemes üzenetéről, ami itt nekünk Közép-Európában különösen fontos. Mindszenty Józsefet üldözték a náciak, és üldözték a bolsevikok. Ő ellent mert mondani a náciizmus idején a barna diktatúrának, és ellent mert mondani a kommunizmus idején a vörös diktatúrának. Ezért ő *személyében szimbolizálja, hogy a náci és a bolsevik ideológia lényegileg hasonló, és mind a két ideológia természetéből eredően keresztényellenes és neopogány*. És ezért az ő személyében, az ő személyes sorsában be lehet mutatni, hogy a náciizmus és a bolsevizmus, mert istentelen, tehát embertelen, és mert embertelen, ezért istentelen. Antikrisztianus és neopogány. Példája annak – aminek ma is üzenete van –, hogy *azért, mert nem szeretjük a nyilasokat, még nem kell szeretnünk az ávosokat, és azért, mert nem szeretjük az ávosokat, még nem kell szeret-*

nünk a nyilasokat! Európa tekintetében pedig az a helyzet, hogy ha nem lett volna Mindszenty József hercegprímás, és nem lett volna az '56-os forradalom, akkor bizony ez a Nyugat-Európa akár Itáliában, akár Franciaországban könnyen belecsúszott volna az eurokommunizmusba. Tehát az, hogy Nyugat-Európa megmenekült a kommunizmustól, hogy a nyugati polgárok szeme felnyílt a kommunizmus természetét illetően, ebben meghatározó szerepe van Mindszenty József hercegprímás és az '56-os forradalom vértanúságának.

Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim! A magyar állam természetszerűleg világi jellegű valóság. Ebből következően nyilvánvalóan nem illetékes szakrális kérdésekben. Azonban a magyar emberek akaratának képviselője természetes kötelezettsége a világi államnak. Ilyen értelemben a magyar emberek jelentős része akaratának kinyilvánításaként és képviselőjeként legitim módon szorgalmaztuk és szorgalmazzuk *a Szentszéknél Mindszenty József hercegprímás boldoggá avatását.*

A magyar nép *sensus fidei*-je, hitérzéke alapján ki mondhatjuk, hogy *Mindszenty József, Magyarország vértanú hercegprímása számunkra szent!*

(Elhangzott a Mindszenty József a magyarság lelkiismerete című, a Terror Házában tartott konferencián, 2012. szeptember 21-én.)

A LENGYEL–MAGYAR BARÁTSÁGRÓL

*Napirend előtti felszólalásra adott válasz –
2011. július 4.*

ELNÖK: Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr kíván válaszolni. Parancsoljon!

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterelnök-helyettes: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Kedves Képviselő Úr! Valóban úgy van, hogy nincs a történelemben még két olyan nép, mint a magyar és a lengyel, akit olyan mély, ösztönös szimpátia és történelmileg kipróbált barátság köt össze. Nem véletlen, hogy az új magyar kormány – Orbán Viktor miniszterelnök vezetésével – első útja Varsóba vezetett, és gondviselésszerűnek érzem azt, hogy a magyar EU-s elnökséget Lengyelország veszi át tőlünk.

Hetvenkét évvel ezelőtt, 1939 nyarán volt az utolsó zarándoklat Czeszochowába, ami után jött 1939 ősze, amikor a Molotov–Ribbentrop-paktum következtében Lengyelországot lerohanták, és a magyar és lengyel történelemnek egy tragikumában is nagy-szerű pillanata következett el, amikor Magyarország 130 ezer menekültet fogadott be Lengyelországból, és segített tovább részint a nyugati emigrációba, részint megteremtette a honi hadsereggel való kapcsolat lehetőségét, sokan pedig itt maradtak és itt tanulhattak Magyarországon.

Maga a zarándoklat gondolata tavaly ősszel merült fel Székely János püspök úr vezetésével, hogy egy

csoportos nemzeti zarándoklat kísérje az európai uniós elnökség hivatalos átadását. Szimbolikus, hogy a zarándoklat Szent László királyunk ünnepén indult, aki önmagában is a két nép közötti barátság kifejezése, hiszen édesanyja lengyel volt. Krakkóban volt az első állomás, ahol a Wawelben Anjou Nagy Lajos király lányának, Szent Hedvignek a sírját koszorúzták meg, illetve Báthory István erdélyi fejedelem és lengyel királynak, illetve a smolenski tragédiában elhunyt Kaczynski elnök úrnak. Az is egy szép gesztus volt, hogy Stanislaw Dziwisz bíboros úr, krakkói érsek fogadta és köszöntötte a zarándokokat, aki II. János Pál pápa titkára volt.

Szimbolikusnak érzem azt, hogy nem pusztán magyarországi zarándokok voltak, hanem az egész Kárpát-medencéből, sőt a világ magyarságát képviselték a zarándokok – ott volt Majnek Antal munkácsi püspök úr, Tamás József gyulafehérvári segédpüspök úr, Bőjte Csaba ferences atya Déváról –, és azt is a dolgok normális állapota helyreállításaként értelmezhetjük, hogy Kövér László házelnök úr fővédnökséget vállalt, ami kifejezi az állam és az egyház közötti együttműködést, amire törekszünk.

Czestochowában folytatódott a zarándoklat, ahol Bátor Botond pálos tartományfőnök urat fogadta a pálos rend általános generálisa, és megköszönte, hogy 1381-ben Magyarországról Márianosztráról 16 pálos szerzetes indult Lengyelországba, és megalapította a kolostort. Ószandecen zárult a zarándoklat, ahol IV. Béla király lánya, Szent Kinga nyugszik, az ő kolostorában ért véget mindez, ami megint csak egy szimbolikus üzenet a magyar–lengyel kapcsolatok téren. Magyarországra a zarándokok a czestochowai Fekete Madonna másolatával tértek vissza, amelyet a Szent István Bazilikában helyeztek el.

Adja Isten, hogy mindez Magyarország, Lengyelország és az egész Európai Unió – amire igencsak ráfér – lelki és szellemi megújítását szolgálja!

Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok sorában.)*

A MILÁNÓI EDIKTUM – 1700 ÉV

Napirend előtti felszólalás – 2013. február 11.

DR. SEMJÉN ZSOLT (KDNP): Elnök Úr! Tisztelt Ház! Az európai népek története 313 februárjában fordulóponthoz érkezett. A Római Birodalom társcsászárai, Konstantin és Licinius többnapos megbeszélést tartottak, aminek az egyik hatalmi központ, Milánó szolgált helyszínül. A legfontosabb megállapodásuk, mely milánói ediktum néven vált közismertté, rendelkezés formájában fogalmazódott meg, és folytatta Galerius türelmi politikáját, a keresztények üldözésének megszüntetését jelentette az egész birodalom területén. Eddig is szünetelt időnként az ókori totalitárius államhatalom keresztényellenessége, de csak időnként, mert a békés időszakok után még nagyobb buzgósággal gyilkolták a keresztényeket a birodalom feltételezett ellenségeiként. Most azonban többről volt szó, mint az állami erőszak szüneteltetéséről.

A kereszténység elnyerte azokat a jogokat, amelyekkel a Római Birodalomban elfogadott minden más vallás rendelkezett, vagyis bevett vallássá lett. Híveit többé nem üldözték, azok szabadon gyülekezhettek istentiszteleteik tartása végett, a hitükért bebörtönöztek visszanyerték szabadságukat, elkobzott vagyonukat, sőt maguk az egyházi közösségek is rendelkezhetek vagyonnal, elfogadhattak örökségeket. A megállapodó felek eddigre felismerték, hogy a keresztény közösségi tulajdon az egész tár-

sadalmat szolgálja, biztosabban, mint más intézmények. A kereszténység nem államvallássá lett, csak bevett vallássá. Ennek az önmagában vallási téren bekövetkezett változásnak azonban Európa történetét alapjaiban befolyásoló következményei lettek.

A keresztény hit szabadsága együtt járt az e hitből fakadó erkölcs érvényesülésével legfelsőbb szinten, vagyis a birodalmi törvényhozásban. A birodalom keleti fele számára Licinius már 313 nyarán kibocsátott rendelkezését – aminek lényege nyugaton is megvalósult – a következő években fontos törvények követték. Tilossá lett a keresztre feszítés, ami addig bevett kivégzési mód volt, törvény tiltotta, hogy a bűnözők homlokára bélyeget süssenek. A véres circuszi játékok tartása, a rabszolgák megölése, az újszülött csecsemők kitevése, magára hagyása, megölése, a gyerekkereskedelem, csak hogy a legfontosabbakat említsük, mind szigorúan tiltottá vált, és idővel megszűnt társadalmi elfogadottsága. A püspökök jogokat kaptak a házassági szerződések és a rabszolga-felszabadítások esetére. E törvények az emberek egyenjogúságáról szólnak korra, nemre, társadalmi helyzetre való tekintettől függetlenül.

Ezért – Török József történész professzor urat követve – joggal tehetjük fel a kérdést, hogy miként alakult volna Európa történelme a fenti törvények nélkül. A népvándorlással Európába érkező új népek sztyeppei törvényei, ha találkoznak Róma embertelen törvényeivel, miként válhattak volna humánusabbá? Megszülethettek volna-e egyáltalán az ember személyi szabadságjogai, amit ma emberi jogoknak nevezünk és az erre épülő európai civilizáció? Aligha. Ezért történelmi jelentőségű Nagy Konstantin döntése, amellyel a kereszténységet bevett, állami

törvények által elismert vallássá tette, és ezért méltó és helyes, hogy 1700 év múltával itt, a Magyar Országgyűlésben is megemlékezünk erről.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padso-
rokban.)*

III. Politica Christiana

NEM HAGYOM MAGAM MEGFÉLEMLÍTENI

*Beszélgetés Semjén Zsolttal új, nemzetpolitikáról
szóló könyvéről és az őt ért életveszélyes
fenyegetések háttéréről*

– *Azt mondta a parlamentben, hogy a határon túli magyarok honosítása történelem. Mi az, amit még ilyen tettének tekint?*

– *A honosítás nemzetegyesítése valóban vitathatatlanul az, de ugyanígy egyháztörténelmi jelentőségű volt Szent István bizánci kanonizációja, amire 1054 – a keleti egyházszakadás – óta nem volt példa, hogy egy szakadás után nyugaton kanonizált szentet elismerjenek keleten, vagy egy keletit nyugaton. És politikatörténeti fejezet, hogy Varga Lászlóval újraépítettük a KDNP-t, és nem engedték kiesni a történelemből 67 év kereszténydemokráciáját és – egyedüli történelmi pártként – megmaradtunk.*

– *Számos tanulmány és interjú készült minderről. Miért érezte fontosnak mégis leszögezni, hogy autentikusnak, hiteles műveinek a könyveiben – Igenis szólunk kell; lus resistendi; Egyenes úton; Megharcolunk minden magyarért!, és a verseskötetében – megfogalmazottak tekinthetők, sőt tekintendők?*

– *Egy politikai opus nem olyan, mint egy szépirodalmi mű, vagy egy tudományos esszé. Nem kevesebb vagy több, egyszerűen más természetű. Egyfelől a politikai beszéd jobban benne van a történelem hús-vér valóságában, jobban magán viseli a*

konkrét történelmi szituáció jegyeit. Másfelől egy politikai vezető ezer és ezer nyilatkozatot tesz és levelet küld. Ezek tartalma az én döntésem, de a megfogalmazás sokszor a sajtósoké. Viszont az említett könyvek minden szava tudatos ars poeticámat tükrözi. Különben én azt sem érzem igaznak, amikor egy költői életmű kiadásába utólag betesznek olyan verseket, amiket ő életében nem vett fel a köteteibe. Ez irodalomtörténetileg lehet érdekes, de nem a hitvallásos, autentikus életmű tekintetében.

– *Rendkívüli siker volt a kopt pápa, III. Senuda augusztus 20-i látogatása. Ennek kapcsán Ön azt az éles kijelentést tette, hogy a nyugat elárulta a keleti keresztényeket, sőt a nyugati kereszténység is sorsára hagyta őket.*

– Ez a tragikus valóság. Mivel ő nem mondhatta, nekem kellett kimondanom. Ne felejtsük el, ők ma is a vértanúk egyháza. Ott a vértanúság nem Néro korának történelmi emléke, hanem napi valóság. Ezért formális és informális módon is segítenünk kell nekik. Ugyanakkor van egy sajátos paradoxon is: mert egyfelől vértanúk közössége a koptok, másfelől viszont az egyiptomi gazdaság hagyományosan a koptok meghatározó befolyása alatt áll. Ez a magyar érdekek tekintetében sem mellékes szempont.

A kopt egyházfő látogatása szervesen beleillik abba az egyházdiplomáciai ívünkbe, ami a kelet–nyugati párbeszédet szolgálja, és aminek keretében vendégünk volt I. Bartholomaios Konstantinápoly egyetemes patriarchájától kezdve, Kirill metropolitán keresztül – aki ma már Moszkva és minden oroszok patriarchája –, Fouad Twal Jeruzsálem latin patriarchájáig a keleti kereszténység számos meghatározó személyisége.

– A napokban egy gazdaságelméleti beszélgetésben azt állította, hogy a közgazdaságtan nem természettudomány, és az antropológiai szemlélet fontosságát hangsúlyozta.

– Ez egyszerűen annyit jelent, hogy természetéből adódóan más tudomány a fizika, mint a történelem; a matematika, mint az irodalom. A közgazdaságtan kiinduló pontja az a feltételezés, hogy az emberek „racionálisan viselkednek”, amin haszonelvűséget ért. Ez abszolutizálva már antropológiai tévedés. Ugyanis miért racionálisabb, vagy ha tetszik „haszonmaximalizálóbb” egy bankár, mint egy karmelita szerzetes? Végül is van-e hosszabb távú és nyereségesebb befektetés, mint az örökkévalóság? Vagy miért racionálisabb és hasznosabb a pénzemet részvénybe fektetni, mint pl. a családomba azzal, hogy elmegyünk a gyerekekkel nyaralni? A gyerek taníttatásába, összetartó élményekbe vagy a szellemi-lelki javakba fektetett pénz, munka, idő miért lenne kevésbé racionális vagy hasznos? Csak más koordináta-rendszerben mérhető az értéke. Ebben az összefüggésben hangsúlyoztam az antropológiai fordulat fontosságát. A közgazdaságtannak, szociológiának, stb. megvan a saját illetékességi területe, de ha élet- és világmagyarázat próbál lenni, mint ami például a marxizmussal történt, az – szigorúan tudományos szempontból – tudománytalan. Politikailag pedig mindez azt jelenti, hogy a gazdasági szempontok legitímek a gazdaságban, de a kizárólagos gazdasági megközelítés illegitim pl. a kultúrában, az oktatásban, vagy a családpolitikában. Sőt, a gazdaságnak is millió olyan nem gazdasági természetű előfeltétele és vetülete van, ami szoros értelemben nem gazdasági természetű. Például az erkölcs.

– Tudom, hogy nem nyilatkozik személyes dolgokról, mondván, hogy más a magánélet és más a közélet. Mégis hadd kérdezzem meg azzal kapcsolatban, hogy többször halálosan megfenyegették. A napokban is. Nem fél?

– Nézze, nem hagyom magam megfélemlíteni. Ha valakit meg lehet félemlíteni, és ez befolyásolja a döntéseit, akkor jobb, ha abbahagyja a politikát. Négy különböző természetű fenyegetést kaptam az évek során. Belpolitikait – részint a rendszerváltáskor öreg bolsevikoktól, részint akkor, amikor a KDNP-ből egyedül voltam a parlamentben és Gyurcsánnyal harcoltam – ezeket nem érzem komolynak. Nemzetpolitikait – szomszédos országok szélsőségeitől, magyar-gyűlölő sovinsztáitól –, ez is kezelhető. Aberráltaktól – pl. homoszexuális szervezetek aktivistáitól, akik azért gyűlölnek, mert megakadályozták a parlamentben és az Alkotmánybíróságon, hogy házasodhassanak és gyerekeket fogadhassanak örökbe. Egy ilyen a házukban fogott el a rendőrség... Ez nehezebb ügy, mert ezek beteg emberek. És a destruktív szektások – akik meg azért gyűlölnek, mert kitették őket az egyház kategóriából, és mert katolikus vagyok a közéletben. Például azután is életveszélyesen megfenyegettek, amikor azt nyilatkoztam, hogy amíg én miniszter vagyok és a KDNP parlamenti párt, addig a szcientológia nem lesz egyház Magyarországon. Ez valóban kockázat, de újra megismétlem: a szcientológia nemzetbiztonsági kockázatot jelent a Hazának, ezért nem lesz egyház Magyarországon.

– Mindez „csak” ilyen fenyegetéseket jelent?

– Dehogyan. Ez csak egy kis része... Ez a történet ezekbe az említett körökbe tartozó – vagy zsoldjuk-

ban álló – újságírók hazugságairól és a bloggerek gyalázkodásáról szól. De hát ezt megszoktam. Megjegyzem, ezen figurák rágalmazása és gyalázkodása egyfajta útjelző, hogy jó úton járok.

*(Gondola, 2011. augusztus 20.,
az interjút Kárpáti Katalin készítette)*

„NEM NAGY MULATSÁG LÖVÉSZÁROKBAN ÉLNI”

Kurucokról és labancokról, gyarmatosítókról és a lojális törzsfők civilizáltságáról, gazdasági szabadságharcról és gazdasági kényszerekről beszélt Semjén Zsolt a Lánchíd Rádió *Szabad Gondolat* című műsorában. A miniszterelnök-helyettes szerint egyetlen vitatott törvényből sem csinálnak presztízskérdést, de anélkül nem lehet tárgyalni, hogy nem tisztázzák a bírálók, konkrétan mely pontokkal van problémájuk.

– *A háborúhoz három dolog kell: pénz, pénz és pénz. Gondolom, hogy ez a gazdasági szabadságharcnál még fokozottan igaz. Ehhez képest önök úgy vágtak ebbe bele, hogy csak adósság, adósság és adósság volt, munkanélküliség meg szegénység. Jól átgondolták ezt?*

– A helyzet az, hogy nem úri jókedvünkből vágtunk bele, hanem egész egyszerűen abból a kényszerhelyzetből, hogy katasztrófális állapotokat vettünk át a Gyurcsány–Medgyessy-kormány után. Hogy mást ne mondjak, ha nem vitték volna fel az államadósságot a GDP 52 százalékáról 82 százalékára, akkor ma semmi problémánk nem lenne. Ha úgy állnánk, mint az első Orbán-kormány végén, akkor nagyfiúk lehetnénk, és tulajdonképpen mindent megtehetnénk. Nem beszélve arról: óriási erőfeszítés volt az, hogy az államháztartási hiányt felére csökkentettük annak, mint amivel a Bajnai-kormánytól átvettük. Tehát nagyon fontos, hogy világosan lássuk: az

alapvető problémáinknak két természete van. Az egyik, amit a Gyurcsány–Bajnai-kormánytól örököltünk. A másik pedig, hogy a problémáink abból is adódnak, ami az egész Európai Uniót sújtja. Magyarország egy exportorientált gazdaság, alapvetően a német gazdaságtól függ. Senki nem gondolhatja komolyan, hogy ha a német gazdaság stagnál, akkor a magyar növekedés szárnyalna. Ha a német gazdaság összekapná magát, és mondjuk 2-3 százalékos növekedése lenne, akkor mi is markáns növekedési pályára tudnánk állni. Egy csomó olyan dolog van, ami tőlünk – nemcsak a kormánytól, hanem Magyarországtól is – szinte teljesen független.

– Láthatóan ez az örökség nem hatja meg mondjuk az uniós politikusokat, annak ellenére, hogy a Gyurcsány-kormány idején nem kimondottan kongtatták a vészharangot. Az európai politika nem igazán hatódik meg attól, amit a magyar kormány szeretne elérni. Nem lett volna egyszerűbb, hogy ha olyan sarkalatos törvényeket, vagy egyáltalán olyan irányokat kihagynak vagy későbbre tolnak, amelyek az Európai Unió bajszának rángatását jelentik? Ráadásul mondjuk nagyon sok hozadéka nincs is. Média-törvény, jegybank-törvény.

– Kezdjük itt a végén. Látható, hogy azoknak az érveknek, amelyekkel Magyarországot támadják, semmiféle ténybeli alapjuk nincsen. Én nem gondolom azt, hogy presztízskérdést kéne csinálni egy törvény megváltoztatásából. De ahhoz, hogy valamit megváltoztassunk, két dolog azért kell. Az egyik az, hogy legyenek olyan jók és mutassák meg: melyik törvény melyik paragrafusának melyik részét kifogásolják, és az miben ellentétes az Európai Unió bármelyik értékével. Ilyen konkrét megfogalmazással én még nem találkoztam. Retorikai szinten ismétlik azt,

amit a magyar ellenzék mond, és amit az európai balliberális oldal reggeltől estig imamalom-szerűen ismétél. A másik pedig a kettős mérce. Ez elfogadhatatlan. Például a médiatörvény esetében én azt mondom, hogy ha van egy olyan pont benne, ami csak Magyarországon létezik és ellentétes lenne az unió bármelyik értékével, akkor azt készek vagyunk átgondolni. De az a helyzet, hogy a médiatörvénynél is beigazolódott, az európai uniós országok jelentős része szigorúbb médiaszabályozást csinált, mint a magyar. Az nem megy, hogy Magyarországon olyat kérjenek számon, ami más országok esetében nem okoz problémát.

Hogy miért folyik ez a támadás Magyarország ellen? Azt gondolom, ennek két oka van. Az egyik az, hogy Magyarország meglépett néhány olyan dolgot, ami bizonyos banki és multinacionális cégek extra-profitját érinti. Őket nem az zavarja elsősorban, hogy Magyarországon mi van. Mert ezt mellényzesebből kifizetik. Hanem az zavarja őket, hogy ha Magyarország ezt meglépi és sikeresen tudja meglépni, akkor más országok ezt átveszik, mert az európai uniós polgárok óriási többsége ezzel erkölcsileg és politikailag is egyetért. Például mondjuk a bankadó kérdésében nem az a probléma számukra, hogy Magyarországon megadóztatjuk a bankokat. Hanem az, hogy ha a bankok adót fizetnek Magyarországon, akkor adót fognak fizetni majd előbb-utóbb Lengyelországban, Franciaországban és máshol is. Látható, hogy az egész Európai Unió bevezette már. Érdemes azért azt is megfontolni, hogy – természetesen nem állítva direkt analógiát, csak inkább mondjuk a történelmi tapasztalatokat előhozva – Cecil Rhodes Sváziföldön annak idején nem azokat a fekete törzsfőnököket szerette, akik harcoltak a népükért, hanem

azokat dicsérték meg civilizáltságukért, akik üveggyöngyökért adták el a népüket és a földjüket. Az a történelmi tapasztalat – végigtekintve az emberiség történetén –, hogy a gyarmattartók soha nem szerették azokat a törzsfőket, akik idejében a gyarmatok fölláztak a gyarmattartókkal szemben. Nincs direkt analógia, de azért létezik bizonyos történelmi áthalás.

A másik, amiben Magyarország helyzete különbözik számos más országétól, az az – nehéz szívvel, de ki kell mondani –, hogy a magyarországi ellenzék egy része, a balliberális ellenzék egy része, kifejezetten nemzeti érdekekkel ellentétes propagandát és politikát folytat. Nemcsak a magyar kormányt támadják, hanem Magyarországot is támadják. Ez például Szlovákia vagy Románia esetében elképzelhetetlen. Elképzelhetetlen az, hogy külföldön bármelyik román párt Romániát gyalázza és Romániát támadja, mondván, hogy Románia és a románság rasszista és szörnyű nép, és micsoda szörnyű állapotok vannak. A probléma az, hogy a magyarországi ellenzék egy része Magyarországot és a magyar népet ellen folytat gátlástalan propaganda-hadjáratot. És ez a kettő adódik össze.

– Viszont most megint ott tartunk, ami a kiindulópont volt: vajon kellően tudták-e, hogy mivel néznek szembe. Önöknek tudniuk kellett, hogy az ország milyen gazdasági állapotban van. Azt is lehetett tudni, hogy – maradván a háborús analógiánál – ha az ember szabadságharcot vagy hadjáratot indít, akkor a hátszágban biztonságnak kell lennie. Ehhez képest Önöknek már történelmi tapasztalatból is tudniuk kellett, hogy a magyarországi balliberális ellenzék igencsak hajlamos a külföldi panaszkodásra. Azt is tudniuk kellett, hogy ha gazdasági érdekeket

sértenek, akkor azt retorziók követhetik, főleg hogyha az ország kiszolgáltatott helyzetben van. Azzal is tisztában kellett lenniük, hogy ezeknek a köröknek jelentős befolyásuk van az európai politikai körökre. Mentek előre, most meg anynyira elmentek a falig, hogy gyakorlatilag az ország sarokba van szorítva.

– Hát a helyzet az, hogy sok választásunk nem volt. Vagy a bankokra és a nagy cégekre terheljük 2010-ben a terheket, hogy elkerüljük az összeomlást, amit a Gyurcsány–Bajnai-kormánytól örököltünk, vagy pedig az emberekre. Az a helyzet, hogy a magyar társadalom és a magyar emberek ilyen terheket nem bírtak volna ki. Nem arról volt szó, hogy egy kormányülésen azt mondtuk: na, kurucok előre, jól befűtünk ezeknek a labancoknak! Nem erről van szó. Nekünk sem nagy multság ez az egész. Senkinek nem nagy multság egy lövészárokban élni. Senkinek nem nagy multság az, hogy a füle mellett röpködnek a golyók. Tele vagyunk már sebekkel, és emellett a hátországból a szuronyokat még a hátunkba is szúrják. Nem nagy multság ez. Nekünk is egyszerűbb lenne azt mondani, hogy hát igen, egyezzünk ki, legyenek kompromisszumok. Persze. Csak az a helyzet, hogy akkor ezeket a terheket az emberekre kell rakni. De ők további terheket nem bírnak ki. Azt gondolom, hogy jöjjön, aminek jönnie kell, de az nem lehet, hogy üveggyöngyökért – visszatérve az előbbi analógiára – a népünket és a földünket kiárusítsuk. A nemzeti érdekeinket kell védeni. Olyan helyzetben vagyunk, hogy ha ezt nem tesszük meg mi, rajtunk kívül senki nem fogja. Azt gondolom, óriási eredmény és erőfeszítés volt, hogy el tudtuk kerülni Görögország sorsát. Görögország papíron persze egy létező, szuverén ország. Gyakorlatilag a szuverenitás teljes mértékben már réges-

régen nincs meg. Mi a történelem színe előtt egyszerűen nem tehetjük meg azt, hogy nem próbáljuk megvédeni a szuverenitásunkat. Eközben az ellenzék egy része, amelyik nem a nemzeti szempontokat nézi, perverz módon ujjong, hogy Magyarország nehéz helyzetben van. Bizonyos szereplők esetén nem lehet nem látni az önelégült vigyort. De megjegyzem, ezt már megcsinálták 1919-től, tehát már láttuk ezt a mutatóványt. Rádásznak megszokták, hogy Moszkvába szaladgálnak akkor, ha valami nem tetszik.

– *Brüsszel olyan, mint Moszkva?*

– Abban a tekintetben igen, hogy volt, aki Rákóczi idején Bécsbe szaladgált, más meg Moszkvába az '50-es, '60-as és '70-es években. Most pedig Brüsszelbe és Washingtonba. De egy dolog biztos: a magyar nemzeti érdekeket Magyarországon kívül senki nem fogja képviselni. Ezért nincs is értelme annak, hogy haragudjunk az IMF-re vagy a bankokra, mert ők a saját racionális, pénzügyi szempontjaikat nézik. Ők minél nagyobb extraprofitot akarnak. Nem abban érdekeltek, hogy Magyarországon egy faluban legyen iskola, meg legyen múzeum, meg legyen történelemtanítás. Őket az érdekli, hogy minél nagyobb kamatot tudjanak kipurcsolni. Nekünk pedig mint magyar kormánynak az a feladatunk, hogy a magyar nemzeti érdekeket képviseljük.

– *Erre a nemzetféltésre vagy a nemzeti érdekek képviselőtére mondja azt a Jobbik, egészen konkrétan az elnökük, Vona Gábor, hogy ki kell lépni az Európai Unióból. Ha ekkora a konfliktus, ott kell hagyni a bulit.*

– Ez egy érzelmi reakció, de mi történik másnap?

– *Önök nem volt ilyen érzelmi reakciója?*

– Miniszterként egyszerűen nem tehetem meg azt, hogy érzelmi reakcióim legyenek. Itt egyébként két

téveszme él. Az egyik a balliberális oldalé, amely úgy tekint az Európai Unióra, mint a magyar történelem beteljesülésére és céljára. Ez egész egyszerűen egy tévedés. A magyar történelemnek önmagában létezik a célja, nem pedig valamilyen nemzetközi szervezetben. A másik tévedés pedig az, ha valaki érzelmi indulatból ellenségesen viseltetik például az Európai Unió iránt. Ezt – érzelmileg – bizonyos szempontból megértem, főleg ha arra gondolok, hogy érdekes módon ennek az uniónak nem jelentett problémát az, ha Szlovákiában olyan nyelvtörvényt hoznak, hogy egy magyar orvos nem beszélhet magyarul a magyar asszisztensével vagy betegével. Vagy a mélyen tisztelt Európai Unió nem érezte problémának, hogy Sólyom László köztársasági elnököt nem engedik be a schengeni határon belül Szlovákiába. El nem tudom képzelni, hogy mondjuk Elzász-Lotaringiában egy német orvos ne beszélhetne németül, vagy hogy Angela Merkel kancellár asszonyt ne engednék be egy német nemzetiségi rendezvényre. Nálunk ez megtörtént Szlovákia vonatkozásában.

Tehát bizonyos érzelmi reakciókkal megértő az ember. Csak az a helyzet, hogy azt kell látnunk: ha nincs Európai Unió, akkor mi van? Akkor hol vagyunk? A posztszovjet érdekszférában? Vagy az orosz érdekszféra és az unió között, a senki földjén? Én is rendkívül kritikus vagyok a brüsszeli bürokráciával szemben, főleg amikor soha senki által meg nem választott emberek ítélkeznek a szuverén nép által megválasztott kormányok felett. De a magyar nemzetnek józan, racionális szempontból mégiscsak az az érdeke, hogy az Európai Unión belül próbálja érvényesíteni nemzeti érdekeit. Mert ha most dacból, dühből megfogadnánk azt, amit Vona Gábor mond,

akkor mi történik másnap? Mi történik, ha megfogadjuk, amit a Jobbik mond, és nem fizetjük vissza az adósságot? Akkor hány forint lesz az euró? Mi lesz a munkahelyekkel? Hogy lesz magyar export? Hogy lehet finanszírozni az államháztartást? Tehát ezer olyan kérdés van, ami nem érzelmi kérdés. Az, hogy menjenek a fenébe, nem politikai álláspont. Mi felelősek vagyunk az emberekért. Bármilyen kínos és keserves is, az Európai Unión belül kell nemzeti érdekeinket képviselni. Nem szabad engedni azoknak, akik az önfeladást akarják elérni, de annak sincs sok értelme, hogy fejjel nekirohanjunk a betonfalnak. Mert amíg még a saját fejünket törjük szét, az egy dolog. De itt az a helyzet, hogy egy nemzetért, egy nemzet életlehetőségéért vagyunk felelősek. Itt pedig nincs helye érzelmeknek, csak a józan racionalitásnak, amely nem a presztízs-szempontokat nézi, hanem kifejezetten azt, hogy az adott pillanatban mi használ a legtöbbet a magyar nemzetnek, anélkül hogy hosszú távú életérdekeinket feladnánk.

– *Csak éppen a nemzeti érdek és a nemzeti szuverenitás egyes esetekben ütközhet. Itt van például az, amit az Európai Bizottság kér Magyarországtól. A hitelkeret fejében már három törvény átdolgozását-visszavonását említették is: a jegybanktörvényt, az adatvédelmi ombudsman külön pozícióját, illetve a bírák nyugdíjazásának kérdését. Hogyan döntenek? Megfelelnek nekik?*

– A kiindulópont az, hogy nem kell presztízskérdést csinálni a dolgok nagy részéből, ugyanakkor vannak olyan végső valóságok, amelyek nem adhatók fel. Mert ha azokat feladjuk, akkor önmagunkat adjuk fel. Ami soha nem vezetett jóra. Tehát én azt mondom, hogy késznek kell lenni akár a törvény meg-

változtatására is abban az esetben, ha bemutatják, hogy melyik törvény melyik paragrafusának melyik része milyen európai uniós értékkel áll ellentétben. A másik pedig, hogy ilyen csak a magyar jogszabályban található. De az nem megy, hogy olyan európai uniós politikusok kérnek számon Magyarországon olyan dolgokat, ami az ő országukban sokkal durvábban szabályozott. Például a már említett média vagy az egyházügyi törvény ügyében. A helyzet az, hogy az Európai Unióban az egyházügyi szabályozás lényegesen szigorúbb, mint Magyarországon. Hogy mást ne mondjak, például az ortodox országok egyházügyi törvényeiben vastagon benne van az, hogy az adott egyház lényegében privilegizált helyzetben lévő, kvázi államegyház: Romániában a román ortodox egyház, Görögországban a görög ortodox egyház és így tovább. A magyar egyházügyi törvényben olyan mondat nincs, hogy Magyarországon a katolikus vagy a református egyház államvallás lenne, vagy államegyház.

Angol barátaink számon kérték rajtunk, hogy az anglikán egyház miért nincs elismerve egyházként. Megjegyzem, én például támogatom, hogy az anglikánok el legyenek ismerve egyházként, és soha nem mondtuk azt, hogy a jelenlegi 14 egyház mellett ne ismernénk el másokat. Folyamatosan bővülni fog a lista mindazokkal, amelyek megfelelnek a feltételeknek, és amelyeket az Országgyűlés elfogad. Meggyőződésem, hogy az anglikánok ezek között lesznek. De akkor ezzel az erővel én is megkérdezhetném angol barátainktól, hogy ők emberi jogilag helyesnek tartják-e, vagy elfogadhatónak, hogy ha valaki katolizál egy bizonyos állásban, akkor elveszíti az állását azért, mert a lelkiismereti szabadság alap-

ján katolikussá lesz. Jelen esetben, például az angol királynő esetében ez a helyzet. Ha a királynő katolizálna, akkor elvesztené a trónját. Vagy mondok egy másik példát. Franciaországban egyáltalán nincsenek egyházak. Franciaországban a katolikus egyház egyesületként működik. Tehát nem érthető, hogy miért pont a magyar egyházügyi törvényt támadják, amikor az uniós országok tekintetében sokkal kevésbé liberális a szabályozás, mint Magyarországon.

– *Talán azért, mert korábban itt kellően liberális volt a szabályozás, például Hillary Clinton kedvenc metodistái is éltek és virultak, most meg hirtelen elveszik tőlük a korábban meglévő státuszt. Tehát míg máshol ezek a jogok korábban sem voltak meg, nálunk most, a rendszer átalakulása miatt egyesek partvonalon kívülre kerülnek, egyesek meg bizonytalan helyzetbe, míg egyelőre csak 14 egyház van elismert státuszban.*

– Megint előrebocsátom azt, hogy én személy szerint teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a metodista egyház egyház legyen, hiszen a metodista egyház nyilvánvalóan történelmi, protestáns felekezet, és biztos vagyok abban, hogy rövid időn belül el lesz ismerve Magyarországon egyházi státuszban. De azért azt senki nem gondolhatja komolyan, hogy normális állapot uralkodott Magyarországon, amikor háromszázhatvan-valahány egyház volt. Ilyen a világon nincsen.

– *Talán az Egyesült Államokban.*

– Ott egészen más a helyzet, mert költségvetési támogatás, alanyi jogon való egy százalék, vám-, illeték- és egyéb kedvezmények egyáltalán nincsenek. Megjegyzem, hogy azoknak a felekezeteknek és vallási közösségeknek, amelyek Magyarországon egye-

sületként működnek, semmivel nincsen kisebb vallás-szabadságuk, mint bármelyik egyesült államokbeli felekezetnek vagy egyháznak.

Nálunk a problémák abból adódtak, hogy 1990-ben egy olyan szélsőséges, nem is liberális, hanem anarchista szabályozás született, hogy ha például mi hárman összeállunk és teszünk egy nyilatkozatot, hogy van száz azonos, mondjuk Szent Mikrofon-hívő, akkor mi hárman megalapítottuk a Szent Mikrofon Egyházát, és ettől kezdve a katolikus egyházzal azonos státuszban vagyunk. Vám-, áfa-, illetékmentesség illet meg, az egy százalékot fogadni tudjuk, kiegészítő normatívára vagyunk jogosultak, hogy ha mint „egyház” iskolát csinálunk, szociális intézményt, vagy bármit. Hát azért az nem normális dolog, hogy egy kupleráj azt mondhatja, hogy ő termékenységi kultuszt folytat, és nem prostituáltak dolgoznak, hanem papnők, és nem üzleti bevétele van, hanem stólapénze. Az nem normális dolog, hogy egy autójavító kft. azt mondja, hogy egy kicsit raktározza, de ettől kezdve a kipufogócsöveket mint kegytárgyat vámmentesen forgalmazza. Azt, hogy ez tartathatatlán volt, józan ésszel nem lehet vitatni. Most az a kérdés, hogy a háromszázhatvan- valamennyiből 14 legyen vagy 30. De ez a 14 is sokkal nagyobb szám, ha tetszik, liberálisabb, mint számos európai uniós ország egyházügyi szabályozása, és érdekes módon azokat nem támadják. És emiatt megismétlem: konkrét törvénytípusokra mutassanak rá, amelyik nem tetszik, de az nem megy, hogy sok uniós országban sokkal szigorúbb a törvény.

– *Akkor ez azt jelenti az IMF-tárgyalásokra vetítve, hogy az asztal egyik oldalán azt várja Fellegi Tamás, vagy aki magyar részről tárgyal, hogy akkor fiúk, mutassátok nekem, itt van előttem a törvény, és*

akkor nézzük át tematikusan, hogy mi az, ami rossz? Ez hogy néz majd ki a gyakorlatban?

– Az uniónál és az IMF-nél is annak kell lenni a kiindulópontnak, hogy nekik le kell tenni, melyik törvény melyik pontjának melyik része ellentétes ezzel meg ezzel.

– *Na de ezt elképzelhetőnek tartja az elmúlt másfél év fényében? Amikor ha végignézek egy bármilyen brüsszeli parlamenti tudósítást, minden konkrétum nélkül támadják a törvényeket. Azt gondolja, hogy most előszedik majd a konkrétumokat? Eddig titkolták?*

– Azt ígérték, hogy ezt le fogják tenni az asztalra. Ameddig nem mondják meg, hogy konkrétan mi nem tetszik, akkor azt hogy tudnánk megváltoztatni?

– *De az a helyzet, hogy nem ugyanolyan pozícióból tárgyal az unió meg Magyarország. Mert mi kérünk pénzt, ők meg vagy adnak, vagy nem.*

– Azért az unió sem tehet meg bármit. Ott is vannak szabályok. Ott is ki kell állni azért az emberek elé. Nem úgy megy, hogy néhány brüsszeli bürokrata úri jókedvűből vagy különböző érdekeltségűből kifolyólag bármit megtehet. Egy tárgyalás nem történhet másképpen, mint hogy be kell mutatni, mi az, amit sérelmeznek. Ugye azt ígérték, hogy ezt pár napon belül megteszik. Ezt mi meg fogjuk vizsgálni, ha igazuk van benne, akkor szerintem nem kell presztízskérdést csinálni, akkor meg kell változtatni – de akkor a helyzet a következő: vagy mindenki, vagy senki. Tehát hogyha Magyarországnak változtatnia kell, akkor ugyanígy kell tennie a többi uniós országnak is, ahol ilyen a szabályozás.

– *Ki kell állniuk az emberek elé - mondja. Igen, de nem a magyarok elé kell kiállniuk. A saját választóik elé kell csak, akik azt olvashatták az elmúlt másfél*

évben, de főleg az elmúlt hetekben, hogy itt egy, a '30-as évekbe visszacsúszó ország van. Az ottani közvélemény már be van hangolva. Olyan cikkek szinte nem is jelennek meg, amelyek Magyarország mellett szólnának. Azért az valahol a magyar diplomácia kudarca, hogy a konzervatívnak nevezett Die Weltben is Magyarország-ellenes cikkek jelennek meg, a másik álláspont pedig nem. Ezen miért nem tudnak változtatni?

– Azt gondolom, hogy sokkal erőteljesebben kellene válaszolni a Magyarországot ért gyalázkodásokra és rágalmakra. Ha kell, ugyanúgy, ahogy az ellenfeleink és ellenségeink megfizetnek újságírókat, nekünk is cikkeket kellene elhelyeztetni. Személy szerint próbálom elérni azt is, hogy a határon túli magyarságból az, aki megfelelő pozícióban van, írjon cikkeket. Emellett a nagykövetségeinknek is sokkal harcosabban kellene fellépniük, akár helyreigazítás és egyéb cikkek formájában. De azért a következőt látni kell: különböző okokból kifolyólag a német sajtó a legellenségesebb. Ebben a rasszistázásban nyilvánvalóan van egyfajta történelmi felelősségáthárítás is, tudatosan vagy tudattalanul. De más a sajtó, pláne a bulvársajtó, és más dolog az, amikor az Európai Uniónak vagy akár az IMF-nek kell egy álláspontot képviselnie. Ott azért nem lehet megtenni azt, hogy pusztán politikai lózungok hangozzanak el.

– *Ha már a sokkal harcosabb hangot sürgette: nem gondolja azt, hogy Brüsszelben élő diplomátáinknak sokkal határozottabban kellett volna megszólaniuk például a szlovákiai magyarok ügyében? Mert az mégiscsak tarthatatlan, hogy hosszú ideje ide-oda tologatjuk azt, mi lesz a Szlovákiában élő magyarok állampolgársági ügyével, és megnyugtató válasz láthatóan még nem született rá.*

– Ez a lehetetlen állapot a két szocialista kormány idején alakult ki. A Gyurcsány-kormány és a Fico-kormány idején, és hozzáteszem, a Fico-kormány még különösen terhelt volt a tekintetben, hogy egy virtigli valóban fasiszta párttal, vagy legalábbis fasisztoid párttal volt koalícióban, a Slota-féle Nemzeti Párttal. Ők hozták azt a szlovák úgynevezett ellentörvényt, amely az állampolgárság elvesztésével fenyegeti meg azokat, akik felveszik más ország állampolgárságát. Ez a jogszabály tarthatatlan: részint emberi jogi szempontból, de politikai szempontból is. Mert az a helyzet, hogy nemcsak a magyarokat sújtja, hanem egy csomó olyan echte szlovákot is, akinek semmi köze nincs a magyar-ügyhöz. Csak időközben megkapták az amerikai, a kanadai, izraeli stb. állampolgárságot. A választásokig biztos, hogy nem lesz ebben előrelépés. De azért azt is látni kell, hogy a két jobbközép kormány idején, az Orbán-kormány és a Radicová-kormány idején a szlovákok tettek kísérletet ennek megváltoztatására, csak egy belső árulásból kifolyólag a Radicová-kormány nem tudta az ígétét megvalósítani. Ráadásul annak a koalíciónak a pártjai egymás riválisai voltak a szavazatokért. Azt gondolom, hogy ha Fico pártja megnyeri a következő választást – ami benne van a pakliban –, akkor Slotát nem fogja még egyszer bevenni. Továbbá azt is érdemes megfontolni, hogy szerintem Robert Fico az európai szocialistáknál szeretne pozíciókat és befolyást szerezni. E tekintetben pedig mind Szlovákiának, mind Robert Ficónak jól jönne a magyarokkal való megállapodás. Egy két-harmados magyar kormány és egy Fico-kormány, bármilyen elvi ellentéteink is vannak, nagyvonalúbb módon tud tárgyalni, mint egy olyan koalíció, aminek állandóan belső harca van.

De azt szeretném hangsúlyozni, hogy mi a magyar állampolgársági törvényt nem fogjuk megváltoztatni. Azért nem, mert egyrészt akkor más is jöhetne azzal, hogy az ő kedvéért is változtassuk meg, másrészt mert ez az állampolgársági törvény minden szempontnak megfelel. Abszolút emberi jogokon nyugszik, és hogy mást ne mondjak, lényegében azonos a szlovák állampolgársági törvénnyel. Szlovákia olyan állampolgársági törvényt hozott jóval előttünk, amely szerint a világon bárhol lakó szlovák úgy lehet szlovák állampolgár, hogy egy percet nem kell Szlovákiában laknia. A Magyarországon élő szlovákok is – nagyon helyesen – megkaphatják és meg is kapják a szlovák állampolgárságot. Részt vehettek és részt is fognak venni a következő szlovák választásokon, amire egyébként a szlovák állam is biztatja őket, megint azt mondom, hogy nagyon helyesen. Na most hogyha Szlovákia kiterjesztheti a Magyarországon élő szlovákokra a szlovák állampolgárságot szavazati joggal együtt, akkor milyen alapon mondja azt, hogy mi ugyanezt nem tehetjük meg?

– *Amikor tavasszal az előző interjút készítettük Önnel, akkor azt mondta nekünk: „megyünk előre, mint a tank”, és példaként hozta fel, hogy az ország elkerülte az államcsődöt, megszabadult az IMF-től; csökkentették az adókat, egyensúlyba hozták a költségvetést, miközben növekedési pályára állították az országot. Emellett még számos vívmányt említett: ezeket azért emeltem ki, mert sok szempontból már megkérdőjelezzük őket. Az emberek azt látják, hogy az euró 320 forint fölé kerül, a benzin ára rekordokat dönt. Sokan azt mondják: pokolba a gazdasági meg egyéb szabadságharccal, gyarmatként is – Ön használta ezt a hasonlatot – boldogabban lehet élni, mint hogyha valaki egyfolytában konfrontációban van.*

– Az a helyzet, hogy amit elmondtam, az mind tényszerűen igaz.

– *Még mindig? Áfaemelés volt, az IMF visszajön, éppen az Önök hívására...* *

– Nem hiszem, hogy minket lehet felelőssé tenni azért, hogy a német növekedés helyett stagnálás van. Nem hiszem, hogy minket lehet felelőssé tenni azért, hogy az Európai Unió történetének legnagyobb válságát éli át. Nem hiszem, hogy minket lehet felelőssé tenni Görögország csődjéért, Portugália, Belgium, Olaszország és más országok rendkívül nehéz helyzetéért. Körülöttünk nem várt módon romlottak meg a körülmények. Ehhez pedig nekünk alkalmazkodni kell. Ha nem tettük volna meg mindazt, amit tettünk, akkor Magyarországon már réges-rég államcsőd lenne. Mert hogyha nem csökkenttük volna az államadósságot, akkor most nem ez lenne a mérték, hanem sokkal nagyobb. Ha nem hoztuk volna le a deficitet a felére, akkor már rég bedobhattuk volna a törülközőt. Ha nem csökkenttük volna radikálisan az államigazgatási bürokráciát, ha nem feleztük volna meg az önkormányzati képviselők meg a parlamenti képviselők létszámát – az ehhez kapcsolódó apparátussal és mindennel együtt –, ha mindazokat az intézkedéseket nem tettük volna meg, akkor most már réges-rég államcsődben lennénk. Az, hogy talpon tudtunk maradni, elkerültük Görögország sorsát és a nemzeti érdekeinket érvényesítjük, persze ezer nehézség közepette, az azért van, mert nagyon gyorsan és nagyon

* *Magyarország 2013-ban – előre hozott módon – minden IMF-adósságát visszafizette, és ezzel az ország megszabadult az IMF-től.*

határozottan megtettük azt, amit meg kellett tennünk a választások után. Megjegyzem, hogy ezt viszont azért tehetjük meg, mert megvan a kétharmados többségünk. Ha Magyarországon nem lett volna kétharmados többség, és nem lennénk – Európában egyébként példátlan módon – olyan cselekvési szabadságban, hogy a parlamentben nagyon gyorsan tudunk reagálni a megváltozott körülményekre, akkor már rég lehúzhattuk volna a rolót.

– *A kétharmados többség birtokában és a törvénykezési dömping keretében nem követtek el hibákat? Nem lenne, amit ma már máshogy csinálna?*

– Amikor ilyen szintű törvények vannak, mint a közoktatási, a felsőoktatási, az önkormányzati, az alkotmány..., amikor több törvényt hoztunk, mint bármelyik évben '90 óta, akkor aki azt mondja, hogy ebben nincsenek hibák, kapufák, mellérúgások, az nem tudja, hogy mit jelent egy országot kormányozni, ráadásul az Európai Unió történetének leg súlyosabb válsága idején. Biztos, hogy követtünk el hibákat. De azt gondolom, hogy stratégiai jellegű, vagy irányvonalbeli tévedés nem volt. Azt tettük, amit tennünk kellett – egy csomó esetben azért, mert egyszerűen nem volt hova hátrálni. Van, amikor az ember nem azért olyan bátor, mert eleve olyan bátornak született, hanem egész egyszerűen azért, mert nincs visszaút. Akkor viszont nincs más, mint sisakrostély le, pajzs föl, lándzsa szögbe, aztán hajrá. Nekünk ezt kellett tenni, amikor átvettük a kormányt. Most harcban vagyunk, tehát ez megköveteli a szükséges fegyelmet és rendezettséget, ugyanakkor mi készek vagyunk a józan tárgyalásokra és a kompromisszumokra is. Van az a mondás, hogy ha békét akarsz, készülj a háborúra. Nem kell presztízs-

kérdést csinálni a kérdésekből, de lábhoz tett fegyverrel soha nem lesz jó megállapodás.

Most ez egy nagyon távoli példa, de hirtelen csak ez jutott eszembe, hogy Magyarországnak itt van az egész trianoni tragédiája. Ha Magyarországon egy Kemal pasa lett volna, mint a törököknél, akkor lehet, hogy hosszú háború van, vér, könny és szenvedés, de Törökország megmaradt... az angolok Isztambulban voltak, a görögök Anatólia közepén. És akkor Kemal pasa összekapta Törökországot vérrel, verejétkkel és könnyel, de megmentette Törökországot. Magyarországon mi történt? Károlyi Mihály meg Linder Béla. Nem mondom azt, hogy nem érték volna területi veszteségek Magyarországot. Na de nem mindegy, hogy ezek a területi veszteségek mondjuk Dél-Erdélyre vonatkoznak, vagy a magyar többségű Észak-Erdélyre. Na most itt is hasonló a helyzet. Amikor harcban állunk, akkor sebeket kapunk és vannak veszteségek. De egy dolog biztos, hogy amit a balliberális oldal ajánl, hogy kívülről vezényeljék Magyarországot és lábhoz tett fegyverrel álljunk egy csatában, az öngyilkosság.

Csak a nemzeti érdek számít. De ezt akkor tudjuk érvényesíteni, hogy nem fojtjuk magunkba, hanem világgá kiáltjuk – főleg amikor ténylegesen igazunk van. Igen, offenzív kommunikációt kell folytatni, kimutatva, hogy a minket ért támadások miatt és mennyiben abszurdak, és milyen hátsó szándékok húzódnak mögötte, és így folytatni azokat a tárgyalásokat, amelyek a magyar érdekekkel összhangba hozhatók. Azt gondolom, hogy mi pontosan ezt tesszük. De azt is látni kell mindenkinek, hogy ha most pillanatnyi könnyebbségekért lényegi dolgokat, szuverenitásbeli dolgokat adnánk föl, annak nagyon

hosszú távú következménye lesz. Tíz év, húsz év, harminc év múlva. Pillanatnyi nyomáscsökkentésért nem szabad feladni olyan nemzeti érdekeket, amelyeket utólag aztán nem tudunk visszahozni.

(Lánchíd Rádió, 2012. január 15. Az interjút készítette: Kocsis Éva és Halász-Szabó Miklós, Hazánk, 2012. februári száma)

A MAGYARORSZÁG ELLENI TÁMADÁSOK OKAIRÓL

„Mi, magyarok sokszor kiálltunk az európai értékekért. Volt idő, amikor vérünkkel védtük ezeket az értékeket külső támadásokkal szemben. 1956-ban fegyvert fogtunk a kommunista diktatúra ellen" – olvasható a *Magyarországot megillető egyenlő elbánásról* című országgyűlési határozatban, amelyet az Európai Parlamentnek címzett a magyar törvényhozás. A brüsszeli testület egy portugál baloldali politikus jelentését a baloldali képviselők voksai alapján elfogadva kinyilvánította kritikáját hazánk politikai gyakorlatával szemben. A válaszul küldött országgyűlési határozat néhány pontjáról Semjén Zsolt miniszterelnök-helyetttel beszélget Molnár Pál.

– „Magyarország csökkenti a magyar családok által felhasznált energia árát. Ez sértheti több európai nagyvállalat érdekeit, akik monopolhelyzetük révén hosszú éveken át extraprofitot termeltek Magyarországon. Elfogadhatatlan, hogy az Európa Parlament ezeknek a nagyvállalatoknak az érdekében próbál nyomást gyakorolni hazánkra" – olvasható a parlament határozatában. *Mikor és hogyan alakult ki az a helyzet, hogy a magyar családok Európa legmagasabb energiarezsijét fizessék, és személyesen kik a felelősök?*

– Valójában a történet a rendszerváltoztatás előtt kezdődött, amikor az utolsó posztkommunista hatalom megpróbált jó pontokat szerezni külföldön, de

ennek a végletes formája Horn Gyula miniszterelnöksége alatt történt, amikor gyakorlatilag gyarmatosították az országot. Az is jellemző – és ezt őszintén meg kell mondanunk –, hogy ez nemcsak a külföldi baloldalhoz köthető közműszolgáltatók és multinacionális cégekre igaz, hanem bizony a jobboldalhoz köthető befektetésekre is. Ez a magyarázata annak nemzetközi szempontból, hogy amikor a rezsicsökkentést megcsináltuk, és megadóztattuk a bankokat, és a multinacionális cégeket is rákényszerítettük arra, hogy vállaljanak arányos terheket, akkor bizony nemcsak a baloldal részéről ért támadás, hanem visszafogottabb módon, de jobboldalhoz köthető külföldi politikusoktól is. Akik úgy léptek föl, mint a különböző multik lobbistái, még akkor is, hogyha különböző politikai vagy ideológiai köntösbe csomagolták is a mondanivalójukat.

Látnunk kell, hogy *a Magyarország elleni támadásnak alapvetően négy oka van*. Ezek közül kétségkívül az első az, hogy az unortodox gazdaságpolitika lényege az, hogy nem az emberek tettük a terheket, hanem azokra, akik a korábbi időszak haszonélvezői voltak. Egyébként megjegyzem, hogy az életnek vannak olyan területei, ahol piaci viszonyoknak kell érvényesülni, ilyen mondjuk a gazdaság; de vannak olyan szeletei, ahol a szolidaritásnak, ilyen például az egészségügy, a szociálpolitika, az oktatás, és ilyen a közműszolgáltatás. Mert a közműszolgáltatás az nem olyan, mint mondjuk a lavórgyártás, hanem az az emberek közvetlen életfeltételeit biztosítja, tehát ez nem lehet kitéve a piaci viszonyok spekulációinak, és ez összefügg a nemzeti szuverenitással is. Tehát az első oka a Magyarország elleni támadásoknak az, hogy ezek a multinacionális

cégek ráébredtek arra, hogy bizony-bizony itt az extra-profitjukat megakadályozzuk; és őket igazában nem az zavarja, hogy Magyarországon ez van, hanem az, hogy pontosan tudják, hogyha Magyarország ezt meg meri csinálni és túléli, akkor rövidesen a többi ország is ugyanezt fogja tenni, mert a nép mindenütt ezt akarja. Lásd például a bankadó. Amikor bevezettük a bankadót, akkor megmondták, hogy kitékerik a nyakunkat. De miután túlértük, pillanatok alatt a többi ország is bevezette. Hasonló dolog lesz a közművek tekintetében is, egyszerűen azért, mert az emberek ezt akarják. Tehát ez az első oka a Magyarország elleni támadásnak.

– *A második okként azt szokták emlegetni, hogy az európai balliberálisok, az egykori '68-asok nem jó szemmel nézik, hogy az egyik közép-európai országban kétharmados többséget szerzett a polgári közép.*

– Ez a szocialista–liberális–zöld társulat, ami kétségkívül '68-hoz köthető, annak az anarcho-nihilista szemléletéhez, és megjegyzem – még akkor is, hogyha ebből megint vihar lesz –, de meg kell mondanom, hogy érdemes megnézni ezeket a figurákat, az életvitelüket, és rögtön látható, hogy *a saját deviáns életvitelükből csinálnak politikai ideológiát.* Ez az igazság. Ez a társulat nem tudja elviselni, hogy a jobbközép szabad választásokon kétharmadot szerzett. Ezt egyszerűen nem bírják elviselni. A harmadik ok az, hogy ráadásnak miután kétharmadunk van, *keresztény ihletettségű, nemzeti ihletettségű alkotmányt hoztunk létre.* Na most ennek az egész bal-liberális–zöld társulatnak van egy olyan rögeszméje, egy dogmaszerű rögeszméje, hogy a világ fejlődése az úgy néz ki, hogy egyre inkább elvallástalanodik, a

nemzetek eltűnnek, a család megszűnik, és ők ezt tekintik fejlődésnek. Ebből kiindulva az ő számukra felfoghatatlan az, hogy egy volt szocialista ország fontosnak tartja a vallást és az egyházakat, fontosnak tartja a családot, mégpedig az egy férfi, egy nő házasságára épülő családot, és ezért ez, amit mi csinálunk, ez az ő szempontjukból, az ő felfogásukból, a szöges ellentéte annak, mint amit ők haladásnak gondolnak. Mi meg azt gondoljuk, hogy amit ők haladásnak gondolnak, az egész egyszerűen deviancia. Ez a harmadik oka az ellenünk való támadásnak. Tehát először az, hogy a multiérdekelt-ségeiket megfogytunk, a másik az, hogy kétharmados többsége van a jobbközépnek, a harmadik pedig az, hogy egy keresztény, nemzeti értékek iránt fogékony, ilyen ihletettséű alkotmányt hoztunk létre.

De van egy negyedik szempont is. Az, hogy van egy olyan ellenzék Magyarországon, amelyik nem áll kirohanni külföldre és onnan támadni Magyarországot. A Magyarországon elvesztett csatáit külföldön próbálja valahogy megnyerni. Persze ennek is megvan a hagyománya, az egész labanc világ erre épült, de az utóbbi században – csakhogy a baloldal gyökereihez visszatérjünk – mégiscsak az volt, hogy Kádár behívta az oroszokat. Egyébként jöttek volna maguktól is, de mégiscsak az egész Kádár-rendszer azon állt, hogy behívta az oroszokat. És miközben a magyar nép őket elkergette '56-ban, orosz tankokkal jöttek vissza. Most valami hasonlót próbálnak csinálni – persze más körülmények között –, de amit itt elvesztettek a választáson, azt most megpróbálják a brüsszeli parlamentben visszaszerezni.

– Éppen a mi műsorunk legutóbbi kiadásában Tőkés László, Duray Miklós és a bécsi Deák Ernő

mondta el, hogy sem Romániában, sem a Felvidéken, sem Ausztriában nem képzelhető el az, hogy egy európai uniós parlamenti képviselő a saját hazája ellen szavazzon.

– Ez pontosan így van. Annyira, hogy érdemes belegondolni, hogy – aki kicsit ismeri a felvidéki vagy az erdélyi viszonyokat –, egy román képviselő, ha ezt megcsinálta volna Romániával szemben – bármilyen vitája is van otthon a kormányával –, amit a Magyarországról odament baloldali EP-képviselők csináltak, az haza merne-e menni egyáltalán Bukarestbe? Vagy hogyan fogadnák azt Pozsonyban, aki hasonlót csinálna szlovákként Szlovákia ellen? Nálunk a probléma – és ez a baloldal alapproblémája, és ez, amiért nagyon élesek itt az ellentétek – a gyökerükben van. Már 1919-ben manifeszt nemzetárulással kerültek hatalomra, vesztették el az országunk kétharmadát és rombolták ezt az országot. Először Károlyi Mihály társulata, utána pedig Kun Béláé. '45 után Rákosi Mátyásék pontosan ugyanilyen nemzet- és hazaárulást követettek el. És az a helyzet, hogy igaza van Gaudi képviselő úrnak: *amit a Brüsszelben lévő balliberális képviselők tettek, az morális értelemben: nemzetárulás.*

– *Ennél talán enyhébb téma, hogy – mint a parlament határozatában olvashatjuk – a magyar Országgyűlés egész Európára nézve veszélyesnek tartja, ha az üzleti csoportok érdekei akadálytalanul érvényesülnek az Európai Unióban és felülírhatják az alapszerződésben lefektetett szabályokat. Az üzleti csoportok milyen módon gyakorolhatnak befolyást az eléggé harsányan hazánk ellen érvelő nyugat-európai és magyarországi baloldali politikusokra?*

– Ezek a multi közműszolgáltatók úgy működnek, hogy lobbikapcsolatokon keresztül és nyilván komoly pénzbefektetésekkel – sokszor látható, és sokszor nem látható pénzbefektetésekkel – megszereznek egy adott országban, vagy egy adott önkormányzatban érdekeltségeket, majd kézben tartva az adott politikai garnitúrát, a pénzt, az extraprofitot kiviszik az országból, mégpedig olyan formában, hogy az egekbe emelik a közműszolgáltatás árát, különböző nemzetközi pénzmozgásokkal elkerülik az adóbefizetést, és a fejlesztésben pedig nem csinálnak semmit. És miután kezükben tartják az adott önkormányzat vagy az adott ország meghatározó politikusait, ebből kifolyólag ezt a kérdést nem is fessegetik. Ezt így csinálják a világon szinte mindenütt, és ezért nagyon nem tetszik nekik az, amikor jön egy olyan kormány, amelyik azt mondja, hogy a közműszolgáltatás az nemzeti szuverenitás kérdése, és az állampolgárok alapvető ellátása, ezért lényegében nem piaci viszonyoknak kell érvényesülni, hanem arra kell irányulnia, hogy az embereknek minél biztonságosabb és minél olcsóbb ellátása legyen. Nem engedni meg ezeknek a csoportoknak, hogy tetszésük szerint szövegezzék meg a jogszabályokat és a szerződéseket. Ezeket a nagy cégeket nem az izgatja legjobban, hogy Magyarországon mennyi pénzt veszítenek, mert ezt mellényzsebből kifizetik, hanem az, hogyha Magyarország ezt megcsinálja, akkor a többi ország is követni fogja, hiszen az emberek a világon mindenütt azt akarják, amit mi csinálunk, hogy minél olcsóbb legyen a közműszolgáltatás. Lásd Bulgáriában, ahol abba bukott bele a kormány, hogy megint emelte a közműszolgáltatási díjakat, és a népnek ebből elege lett. Tehát ők pontosan tudják, hogyha

Magyarország ezt megteszi, túléli és sikeres, akkor előbb-utóbb mindenütt ez lesz, ugyanúgy, mint a bankadóval.

Ezzel az Európa parlamenti határozattal több probléma van. Az egyik az, hogy *szemenszedett hazugság, amit ez a Tavares nevű kommunista figura, aki most zöldnek nevezi magát, összefirkált.* Tehát egyszerűen ténybeli hazugságokra épül. Kettő, az *Európai Parlamentnek nincs ilyen joga.* Harmad-sorban, és ez talán a legfontosabb – mert ezt az első kettőt elintézhetjük egy vállrándítással, meg is választuk nekik, mint magyar parlament, úgyhogy ezt egy vállrándítással elintézhetnénk. De itt nem Magyarországról van szó – mert mi természetesen az ő ötleteiket nem fogjuk végrehajtani, aztán ezzel kész –, itt az Európai Unió jövőjéről van szó, mert a Lisszaboni Szerződés alapján, az európai uniós szerződések alapján, ilyen intézmény felállítása, mint ez a koppenhágai akármicsoda – akár gittegylet, akár nem gittegylet –, ilyennek a felállítására nincs joga. Hogyha az Európai Parlament túllép a saját illetékességén, és abszolút politikai alapon elkezd ilyen bizottságokat felállítani, akkor ez valójában az egész Európai Unió alapjait kérdőjelezi meg!

Azért itt látnunk kell egy még mélyebb dolgot: ugyanis az a helyzet, hogy a brüsszeli bürokrácia és az Európai Parlament részéről is van olyan törekvés, hogy a nemzetállamokat maga alá gyűrje, és egyfajta Európai Egyesült Államokat hozzon létre. És erre mindenféle érvet mond, például azt, hogy egységesíteni kell a költségvetést, egységesíteni kell a gazdaságpolitikát, és így tovább. Igen ám, de az a helyzet, hogy az *Európai Unió alapító atyái a nemzetek Európájára* – és egyébként egy keresztény ih-

letettségu kultúrkör nemzetek Európájára – épülő világot álmodtak meg Európai Unió néven, nem pedig egyfajta Európai Egyesült Államokat. Amit az európai polgárok többsége nem akar, köztük én sem. Én nem akarok egy olyan Magyarországot, ami egyfajta provinciája Brüsszelnek. Én nem támogatok semmi olyasmit, hogy egy centinyi, egy lépésnyi szuverenitást feladjunk Brüsszel kedvéért. Ezért nagyon fontos, hogy az Alaptörvényben nem arról van szó, hogy mi lemondunk szuverenitásunk egy részéről az Európai Unió miatt, hanem szuverenitásunk egy részét más országokkal közösen gyakoroljuk, ami nagy különbség! Nemzeti szuverenitásból többet Brüsszelnek leadni nem szabad.

– Mi állhat amögött, hogy a társadalom nagyon gyakran hallja azt a kifejezést, hogy – víz, gáz, villany, csatorna, szemétszállítás, stb. – rezsicsökkentés, de azt nem hallják, hogy a magas rezszi az 1995-96-os, a Horn–Kuncze-kormány által végrehajtott privatizáció következménye, és azok a privatizációs miniszterek, akik ezt a gyakorlatban végrehajtották, ma is nagyon jól érzik magukat, kezdeményezők a közéletben.

– Propaganda szempontból nekünk is sokkal harcosabban kellene mondani: az, hogy egyáltalán az ország oda jutott, hogy vissza kell szerezni energiaszolgáltatás szempontjából a szuverenitását, ez annak a következménye, hogy a szocialista–liberális kormány kiárúsította, mondhatnám gyarmatosította az országot, ami nemcsak a nemzeti szuverenitást érinti – ami azért alapvető fontosságú dolog –, hanem személy szerint mindenkit. A Mari nénit és a Józsi bácsit. Érdemes lenne például kiszámolni, hogy a Horn–Kuncze-kormány óta minden egyes ember mennyi pénzt fizetett ezeknek a multinacionális cégeknek azért, mert Hornék annak idején privatizálták

ezeket a közműszolgáltatókat. Amikor mi ezt visszazerezzük, és csökkentjük a rezsiköltséget, azt mondjuk, hogy az államnak egyetlenegy feladata van: nem az, hogy profitot termeljen, hanem az, hogy minél olcsóbban minél magasabb szintű közszolgáltatást biztosítson. Ezzel szemben nyilvánvalóan egységfrontban vannak azok a multicégek, akik elvesztették a bizniszüket, rettegnek attól, hogy a magyar példa ragadós lesz, és nyilván őket támogatja az a politikai társulat, amelyik annak idején kiárúsította nekik ezeket a vállalatokat, és nyilván politikailag – és az se zárható ki, hogy egyénileg – haszonélvezői voltak mindennek.

– *Az európai keresztény közösség nem is annyira az egyház, hanem a civil keresztény szervezetek vannak-e olyan erősek, hogy megvédjék az európai értékrendet a kétes szándékú, nagyon jól szervezett és erős pénzügyi háttérrel rendelkező politikus csoportoktól?*

– *Nézze, szerkesztő úr, ha Diokléciánuszt a kereszténység túlélte, akkor nem ezek a '68-as figurák fogják megrendíteni. Az egyházüldözés végigvonul a történelem során, ennél sokkal brutálisabb keresztényüldözést is láttunk. Az tény viszont, hogy itt a keresztényüldözésnek egy nagyon ravasz formája van, amikor például üldözni lehet egy ápolónőt, egy tanárnőt azért, mert kereszt van a nyakában, a világnézeti semlegességre hivatkozva. Korábban brutálisabbak, de tisztábbak voltak a viszonyok, azt mondták, hogy na kérem, a Római Birodalomban keresztényüldözés van, aki megvallja, hogy keresztény, az megy az oroszánok elé. De nem találtak ki olyan ideológiát, hogy ez a világnézeti semlegesség jegyében történik... Ezért szofisztikáltabb most a keresztényüldözés, de azt kell mondanom, hogy az egy-*

ház és a kereszténység túlélte a Római Birodalmat, túlélte a francia forradalomban való keresztényüldözést, vagy a bolsevizmust, hát nem ez a brüsszeli '68-as társulat fogja megrendíteni. Az viszont valóban fontos, hogy mindenki nagyon világosan lássa – vallási hovatartozástól függetlenül –, hogy *ma a kereszténység a normalitást védi.*

Amikor azt mondja a keresztény felfogás, hogy igenis van olyan, hogy nemzet, mert a nemzettől kapjuk a nyelvünket, a gondolkodásunkat, a kultúránkat, és ez nem valamilyen múltból itt maradt avíttóság vagy provincializmus, akkor a nemzetellenes balliberálisoktól a keresztény felfogás védi a normalitást, függetlenül attól, hogy kinek milyen vallási felfogása van. Vagy amikor a kereszténység azt mondja, hogy azért mégiscsak a családra épül az emberiség, mégiscsak ott születik a gyerek, a házasság az egy férfi és egy nő, akkor a normalitást védi. Mégpedig azért, mert az állam nem azért támogatja a házasság intézményét, hogy az állampolgárok szexuális önmegvalósítását finanszírozza, hanem azért, mert a családban születik a gyerek, aki biztosítja az idősebb nemzedékek nyugdíját, és aki garanciája annak, hogy a nemzet és a társadalom fennmarad. Ezért tehát a család tekintetében is nem valamilyen vallási fundamentalizmust véd a kereszténység, hanem a normalitást. És ugyanide sorolható, amikor azt mondjuk, hogy arányos adófizetés legyen, és ne csak a munkajövedelmek adózzanak, hanem adózzanak arányosan a tőkejövedelmek és a bankok is, akkor éppen a keresztényszociális társadalmi tanítás alapján a normalitást védjük bizonyos érdekcsoportokkal szemben.

Ezért állíthatom, hogy amikor mi ezt az alaptörvényünket, amikor mi a gazdaságpolitikánkat, ami-

kor mi a nemzeti szuverenitásunkat védelmezzük, akkor joggal mondhatjuk, hogy egy keresztény ihletettségű alkotmányt, egy keresztény ihletettségű gondolatkört védelmezünk olyan devianciákkal szemben, amik mögött bizony brutális pénzügyi érdekek állnak.

(MR1 – Kossuth Rádió – Vasárnapi Újság, 2013. július 14.

Az interjút Molnár Pál készítette.)

VÁLASZ

Ferenc pápa *Nyitott ész, hívő szív* című könyvében beszél a harcos kereszténységről. Más a harcoság és más az agresszivitás, ahogy más az erő és más az erőszak. Ezt a különbségtételt érdemes szem előtt tartanunk a politikai küzdelmek során.

– Ön a *Sapientia* erdélyi magyar egyetem kolozsvári megnyitóján interjút adott a *Krónikának*, ahol azt mondta: „Ha Tőkés László nem lett volna, és nincs a temesvári forradalom, akkor akik vissza akarják venni a kitüntetését, azok közül jó páran ma is a Román Kommunista Pártban vagy a Securitate-ban üldögnének, a jobbik része pedig valahol illegálitásban vagy a szamizdat ellenzékiesség állapotában lenne.” Nem túl kemény ez?

– Ez az igazság.

– Bizonyos román köröknek aligha tetszhetett... De mondott korábban még keményebbet, például Jan Slota szlovák politikus önnek címzett kirohanását – mivel a szlovákiai orvossztrájk idején történt – annak tudta be, azzal intézte el, hogy: „bizonyára zárva volt a detoxikáló”.

– Így igaz. Slota a magyarságot sértegette és mellesleg Esterházy János kapcsán fasisztának nevezett minket. Erre ez volt a helyes válasz. Megjegyzem gróf Esterházy János volt az egyetlen képviselő a pozsonyi parlamentben, aki ellene mert szavazni a zsidótörvényeknek. Akkor ki a fasiszta?

– Hogy értékeli a Bajnai Gordon-féle rendezvényt, ahol a Sztálin-szobor mintájára ledöntötték Orbán Vik-

tor hungarocell szobrát, rugdosták a fejét, és trágár rigmusokkal vegyítették a magyar himnuszt?

– Erkölcsileg: gazemberség, politikailag: örültség.

– *Miért tették? Mit remélhettek ettől?*

– Szerintem egyfelől a szélsőséges balosokat akarták elérni, mivel szembesültek azzal, hogy tőlünk és a bizonytalanoktól nem tudnak szavazót elérni, ezért egymás közti marakodásukban a törzsszavazóikért egymásra licitálnak. Másfelől önsorsrontásuk – és országrontásuk – legmélyén egy ok van: a gyűlölet. Az irracionális gyűlölet Orbán Viktor iránt, végső soron gyűlölet a magyarság és a kereszténység ellen. Ehhez jön számos figurájuk deviáns élethelyzetéből következő gyűlölete ellenünk, mert a devianciát devianciának, a normalitást pedig normalitásnak deklaráltunk.

– *És mit lehet tenni ezzel a feneketlen gyűlölettel szemben, aminek tanúi lehetünk? Hogy lehet elviselni azt a mocskolódást, rágalom áradatot, amit Önökre zúdítanak nap mint nap?*

– Hittel, virtussal, humorral. A hungarofób és anti-krisztianus gyűlöletre pedig egy válasz van: a magyarság és a kereszténység iránti szeretet.

*(Az interjút Kárpáti Katalin készítette,
Hazánk, 2013. november)*

TARTALOMJEGYZÉK

Brém-Nagy Ferenc: ELŐSZÓ	7
--------------------------	---

I. NEMZETPOLITIKA

Nemzetpolitika	19
Kőkemény üzenet Belgrádnak	42
Beszéd a vadászatról	48
Csak azért is lovon!	51
A nemzet közjogi egyesítéséről	65
A székelyek Nagy Meneteléséről	68

II. EGYHÁZPOLITIKA

A kereskedelmi média „valóság”-showja az ördögtől való	73
Beszéd a „Mindszenty hercegprímás a magyarság lelkiismerete” című konferencián	79
A lengyel–magyar barátságról	91
A milánói ediktum – 1700 év	94

III. POLITICA CHRISTIANA

Nem hagyom magam megfélemlíteni	99
„Nem nagy mulatság lövészárkokban élni”	104
A Magyarország elleni támadások okairól	123
Válasz	134

Kiadja a BARANKOVICS ALAPÍTVÁNY
Felelős kiadó: Mészáros József, a kuratórium elnöke

Szerkesztés: Brém-Nagy Ferenc
Tördelés, korrektúra: Agócs Sándor
Készült: Prime Rate Kft., Budapest
Felelős vezető: Dr. Tomcsányi Péter

ISBN 978 963 89921 1 6

